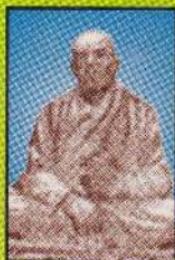

பாவனர்
தமிழ்ப்பாளை

விட்யராந்த அழகாளர்

திருக்கலி வேறுபாளை

இலக்கிய கலாரீதி பண்டாழுதமலை சி. கணபதிப்பாளை

ஸமுகம் வெங்கடத் தாசிவில் சுயர்

க. மராசாமை.
குமாரசாமைப் புலவர்

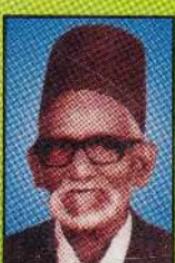
நவாலியூர் சௌம சுந்தரப் புலவர்

துவை நீலாவனன்

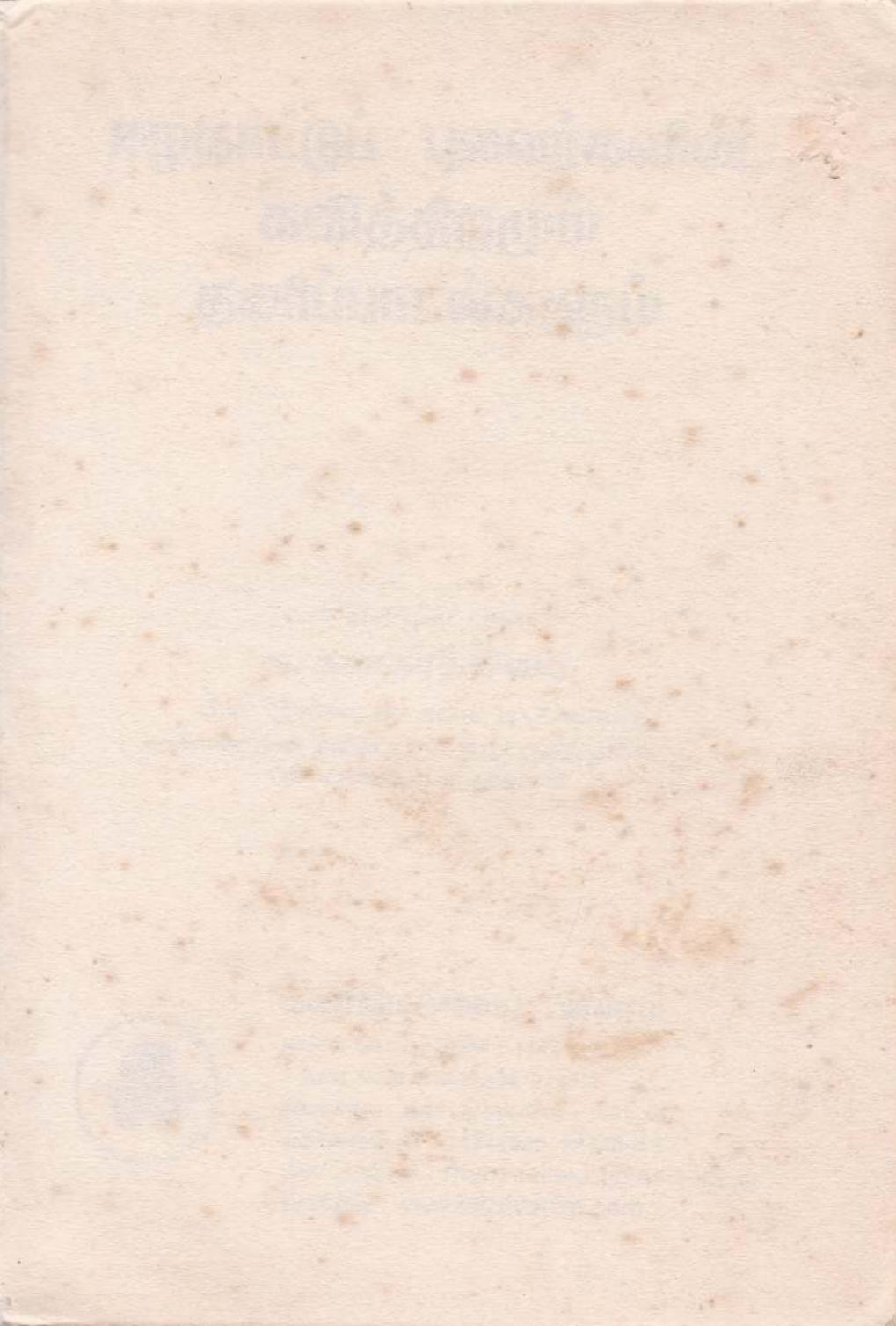
புலவர் மணி.
பெரியதமிப்பாளை

புலவர்மணி அவையால்
ஒ. மு. செரிப்புத்தின்

பன்மொழிப்புலவர்
த. வெங்கடத்தினர். பி. ஏ..
(இலண்டன்)

எழுநாட்டுப் புலவர்களின் கவித்திறமும் தனிப்பாடல்களும்

பன்மொழிப் புலவர்
த. கனகரத்தினம்

பி.ஏ. (இலண்டன்) கல்வி டிப்ளோமா
முன்னை நாள் தமிழ்ப்பாட நூற்பகுதித் தலைவர்,
பதிப்பாசிரியர், எழுத்தாளர்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7 (ப.எ.4), தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய் நகர், சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 24342926, 24346082

மின் அஞ்சல் : manimekalai1@dataone.in

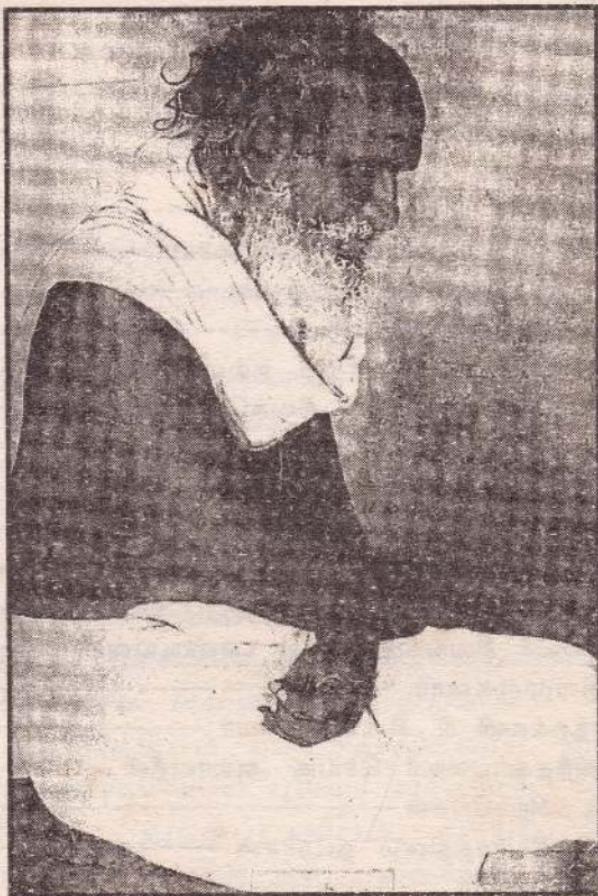
Website : www.tamilvanan.com

நால் விவரம்

நூல் தலைப்பு	ஏ	சமுநாட்டுப் புலவர்களின் கவித்திறழும் தனிப்பாடல்களும்
ஆக்கியோர்	ஏ	த. கணகரத்தினம்
மொழி	ஏ	தமிழ்
முதற் பதிப்பு	ஏ	2007
பதிப்பு விவரம்	ஏ	முதல் பதிப்பு
தாளின் தன்மை	ஏ	11.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	ஏ	கிரெனன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	ஏ	11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	ஏ	240
அட்டைப்பட ஒலியம்	ஏ	எ.எ.ச. கிராஃபிக்ஸ்
லேசர் வடிவமைப்பு	ஏ	கிறிஸ்ட் கம்ப்யூட்டர்ஸ் ① 23725639
அச்சிட்டோர்	ஏ	ஸ்கிரிப்ட் ஆஃப்ஸெட் சென்னை - 94.
நூல் கட்டுமானம்	ஏ	தையல்
வெளியிட்டோர்	ஏ	மணிமகலை பிரசுரம் சென்னை - 17.

நூலின் இந்திய விலை : ₹. 65.00

வித்துவ சீரோமனி, பிரமசிறீ சி. கணேசயர் அவர்கள்
கரு வணக்கம்

தொல்காப் பியமெனும் தொன்னால் விளக்காகி
 பல்காற் பழகப் பயிற்றிய - நல்லாசான்
 தங்கத் துறவி கணேசயர் வித்துவர்தம்
 துங்கப் பணிக்கே துதி.

உள்ளே...

பதிப்புரை	5
1. சோமசுந்தரப் புலவர்	9
2. புலவர்மணி ஏ. பெரிய தம்பிப்பிள்ளை	18
3. ஆக்கவி புலவர்மணி கல்லடி வேலன்	28
4. முத்துக்குமார கவிராச சேகரர்	39
5. சிவசம்புப் புலவர்	47
6. முருகேச பண்டிதர்	55
7. வித்துவ சிரோமணி கணேசையர்	64
8. சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளை	73
9. கவிஞர் மகாலிங்கசிவம்	81
10. முதுமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி	88
11. யாழ்ப்பாணன் வே. சிவக்கொழுந்து	97
12. க. மயில்வாகனப் புலவர்	106
13. பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை	115
14. நட்டுவச் சுப்பையனார்	125
15. முகாந்திரம் சதாசிவ ஜெயர்	133
16. அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவர்	141
17. புலவர் சிவங்கருணாலய பாண்டியனார்	150
18. இளமுருகனார்	159
19. சந்தக்கவி சி. சின்னையனார்	168
20. அந்தகப்புலவர் செய்கு அலாவுதீன்	176
21. கு. சிற்சபேசன்	184
22. வித்தியாரத்தினம் நடராசன்	192
23. வேந்தனார்	201
24. விபுலாநந்த அடிகள்	210
25. கன்னைக் குமாரசுவாமிப் புலவர்	218
26. அல்ஹாஜ் ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன்	222
27. கவிஞர் நீலாவனன் (சின்னத்துரை)	229
நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள்	239

பதிப்புரை

எழுநாட்டுப் புலவர்களின் வரிசை அரசு கேசரியிலிருந்து தொடங்குகிறது. இது பற்றி இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தரும் கருத்து எம் சிந்தனையைக் கவர்கின்றது. அவர் புலவர்கள் யார் என்பதற்கு விளக்கம் தந்துள்ளார். மேலும், காரண காரியங்களுடன் தமது கொள்கையை நிறுவியுள்ளார்.

அரசுகேசரி, சபாபதி நாவலர் அவர்களை மகா வித்துவான்களின் வரிசையில் வைத்துள்ளார். அவர்களது பாடல்களும் வசனநடையும் மிக்க கடினமானவை. பண்டிதர்களையே மலையச் செய்பவை. அவர் கவித்துவ சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவர்களாய் இனித்த கவிகள் செய்தவர்களையே புலவர் வரிசையில் வைக்க விரும்புகிறார். தமிழ்ப்பணியும், சமயப்பணியும் செய்தவர்கள் எம் எழுநாட்டுப் புலவர்கள். இவர்கள் எல்லாரும் எழுமண்டலத்தின் அறிவுக்கண்கள், தவப்புதல்வர்கள், புலவர்களென்றால் அறிஞர்கள் என்பது கருத்தாகும். எனவே நல்லறிஞர்களாய் நன்மைக்குப் பாதகம் இல்லாத இனிய கவிகள் புனைபவர்களே புலவர்கள் ஆவர்.

சமநாட்டிலே சின்னத்தம்பிப்புலவர்,
 முத்துக்குமார் கவிராசசேகரர், சுன்னாகம்
 அ. குமாரசுவாமிப்புலவர், இருபாலைச் சேனாதிராய
 முதலியார், உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப்புலவர், நவாலியூர்
 திரு. சோமசுந்தரப்புலவர் என்பவர்களைப் புலவர்
 பரம்பரையில் விசேடமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்
 பண்டிதமணி அவர்கள். மேலும், இவர்கள் ஐவரும்
 யாழ்பாணத்துப் பஞ்சரத்தினங்கள்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச்சிறப்பிற்குக் காரணர்
 இப்புலவர் பெருந்தகையாவர். களத்தூர் வேதகிரி
 முதலியார் உதயதாரகைப் பத்திரிகையில் யாழ்ப்பாணச்
 சிறப்புப் பற்றி எழுதியுள்ளார். அவர் பிற பாஷை
 கலவாது சுத்தச் செந்த மிழ் பேசுவோர்
 யாழ்ப்பாணத்தவர்களே, மற்றைத் தேசத்தார்களெல்லாரும்
 தமிழோடு பல பாஷையும் கலந்து பேசுகிறார்கள் எனக்
 கூறியிருக்கின்றார். நாவலர் வசனநடை கைவந்த
 வல்லாளன். தமிழ்நாடு முழுவதிலும் இணையில்லாதவர்
 என்று போற்றப்பட்டார். மேலும் அவர்,

கற்றுணர் புலவருட்களிக்கும்
 மற்றுண ராறுமூக நாவலனே

என மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை
 அவர்களாலும் போற்றப்பட்டார்.

தமிழிற்கும் சைவத்துக்கும் தொண்டு செய்த
 புலவர்களின் வரலாற்றைப் பின்வரும் நூல்களில்
 விரிவாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

1. சதாசிவம்பிள்ளை இயற்றிய பாவலர் சரித்திர தீபம்,
2. குமாரசாமிப்புலவர் அவர்கள் செய்த தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்,
3. மட்டக்களப்புப் புலவர் பூபாலபிள்ளை இயற்றிய தமிழ் வரலாறு,
4. வித்துவசிரோமணி கணேசையர் இயற்றிய ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்,
5. கலாழுஷணம் பண்டிதர் அப்புத்துரையின் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஈழத்துத் தமிழ்ப்புலவர் வரலாறு.

தமிழ் நாட்டுப் புலவர்களின் தனிப்பாடல்கள் பற்றிய தொகுப்புநூல் உண்டு. ஆனால், ஈழநாட்டுப் புலவர்களின் தனிப்பாடல்கள் பற்றிய தொகுப்புநூல் இதுவரை வெளிவரவில்லை. பன்மொழிப்புலவர் கவிநயம் என்ற தலைப்பில் ஈழநாட்டுப் புலவர்களின் தனிப்பாடல்கள் பற்றி இருபத்தேழு பேச்சுக்கள் இலங்கை ஒவிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் நிகழ்த்தியுள்ளார். அந்த வானொலிப் பேச்சுக்களை நூலுருவில் கொணர்வதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

அன்புடன்
பதிப்பகத்தார்

ஸ்ரூநாட்டுப் புலவர்களின் கவித்தீற்மும் தனிப்பாட்களும்

கவிநயம் - 1

**சோமசுந்தரப்புலவர்
(1878 - 1953)**

தனிப் பாடல்களுக்கு அவை முகந்துகொண்ட பொருளே அவற்றின் உயிர். இலக்கியத்திற்கும் அது முகந்து கொண்ட பொருளே உயிர். உடல் உயிருக்கு இருப்பிடம். அதுபோல் செய்யுள் பொருளுக்கு இருப்பிடமாகிறது. உயிருள்ள உடலே இயங்கும், நிலைத்து நிற்கும். உயிரற்றவை பிணங்கள். அதுபோல் பொருள் உள்ள - உயிருள்ள இலக்கியங்களே, கவிதைகளே வாழுந்தன்மையின். மற்றையன் கால வெள்ளத்துட் கரந்து மறைந்து கரைந்து விடும். உடம்பற்ற உயிரும் பயனற்றது. அது பிசாச போன்றாகி விடும். இந்த உண்மையை மறைந்த கவிதைகளும் இலக்கியங்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கம்பனின் கம்பராமாயணம், திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் போன்ற சில இலக்கியங்கள் கால வெள்ளத்தைக் கடந்தவை. பல்லாண்டுகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழும் உயிர்ப்புள்ளவை.

கம்பரில் எழுபது சந்தங்கள் வருகின்றன என அறிகின்றோம். கருத்துக்களின் எழுச்சிக்குத் தக்கவாறு சந்தங்கள் மாறியமையும். எனவே, கருத்துக்களுக்குச் சந்தங்கள் ஒசை. இந்த ஒசையும் கருத்துக்கேற்றவாறு வேறுபடும். அகவலோசை வேறு, செப்பல் ஒசை வேறு,

துள்ளால் ஒசை வேறு. இந்த ஒசை வேறுபாடுகளும் எடுத்துக் கொண்ட கருத்துப்பற்றியமைவனவாகும். இக் காரணத்தினாலே சொல், சந்தம், ஒசை ஆகிய மூன்றும் கருத்தின் உடல் போன்ற வெளிப்பாடுகளாம். இந்த உடல் இலக்கியத்தின் தூல உடல் எனின் கருவாகிய சொற்கள், சூக்கும் உடலைக் குறிக்கும். பாடல்களில் சுவைத்தற்கு உரியதும் அரியதும் உரியெனும் உயிரான உணர்ச்சியாகும்.

இத்தகைய உயிர் துடிக்கிற பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் இலங்கை மணித் திருநாட்டிற்குப் புகழ் சேர்த்து வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய மணிபோன்ற தனிப்பாடல்கள் பல ஆங்காங்குச் சிதறி மறைந்து கிடக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் சேர்த்து மெருகூட்டி வைத்தால் கவிநியத்தோடு ஒளிவீசுமென்பது எமது எண்ணம்.

நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப்புலவர் நாடறிந்த நல்ல புலவர். ‘தங்கத் தாத்தா’ என்று பலராலும் போற்றப்பட்டவர். (தங்கம் என்றால் ஈழம், ஈழம்-இலங்கை) ‘கத்திரித் தோட்டத்து மத்தியிலே காவல் காக்கும் சேவகா,’ ‘ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை’ போன்ற அருமையான சிறுவர் பாடல்களைத் தந்தவர். நமது நாட்டுச் சிறுவர்களின் மனத்தை விட்டு அகலாத புகழ் படைத்த பெரும் புலவர். அப்புலவர் நல்லைநகர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலருடைய உரைநடையை - அந்த உரைநடையில் உயரிய ஆற்று ஒழுக்கு நடையை வாழ்த்தியிருக்கிறார். தமிழ் வசன நடையின் தந்தையெனப் போற்றப்படுபவர் ஆறுமுகநாவலர். முதலில் செய்யுள் நடையிலே தமிழ் தழைத்து வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. பிறந்தநாட் தொட்டு இறக்கும்வரை பாடலிலே வளர்ந்தது தமிழ் அல்லவா? பிறந்த

குழந்தையைத் தாலாட்டத் தாய் பாடுவதும் தாலாட்டுப் பாட்டு. இறந்தபோது பாடும் ஒப்பாரியும் பாட்டு. இந்த வகையிலே நாட்டார் பாடல் இலக்கியமன்றி சோதிடம், இலக்கணம் என்பனவும் செய்யுள் வடிவிலேயே வளர்ந்து வந்தன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு முடிந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் வரை செய்யுள் நடையே எம்தமிழின் சிறந்த நடையாக வளர்ந்து நின்றது.

இவ்வாறு செய்யுள் நடையில் வளம் பெற்ற தமிழை - தமிழ்மகளைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வசனநடையில் தவழச் செய்தவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களே. இதனையே உயிராகத் துடிக்கும் வகையில் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் கவிசெய்து தந்துள்ளார். அந்தப் பாடல் பின்வருமாறு:

‘அன்னநடை சிடியின்டை அழகுநடை
அல்லவென அகற்றி யந்நா’
பன்டழது புலவரிடஞ் செய்யுடை
பயின்றதமிழ்ப் பாலை யாட்கு
வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
யென்பயிற்றி வைத்த ஆசான்
மன்னுமருள் நாவலன்றன் னாழியாநல்
லொழுக்கநடை வாழி வாழி.’

இப்பாடலில் உயிராகத் துடிக்கின்ற உணர்ச்சியைக் காண்கின் ஓசைக்காகச் சொற்கள் அமையாமல், சொற்களிலே - சொற்களைக் கொண்ட பாடலிலே ஓசை பிறக்கும் நயத்தினைக் காண்கின்றோம். சந்தம், ஓசை, சொற்கள் சீராய் ஓலிக்க மோனை - எதுகை நயங்கள் அலங்காரம் செய்கின்றன. இனி உயிராகிய பொருளும் உச்சமான

உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றது. பெண்களின் நடையை - அழகிய நடையை, அன்ன நடை, பிடி (பெண் யானை)யின் நடை என வருணிப்பது புலவர்களின் இயற்கை. தமிழ் மொழியைத் தமிழ் மகளாகக் கூறுவதும் புலவர் தம் வழக்காகும். எனவே, இந்தத் தமிழ் மகளுக்கு அந்த நடையொன்றும் பிடிக்கவில்லை. அவள் அந்த நடைகளையெல்லாம் அகற்றி - வெறுக்கு நீக்கிவிட்டு அறிவு முதிர்ந்த புலவர்களிடம் சென்றாள். அங்ஙனம் பன்னமுது புலவரிடம் சென்று செய்யுள் நடையைச் செம்மையாகப் பயின்று வந்தாள். அவ்வாறு செய்யுள் நடையிலே முழுசித்திளைத்துக் கொண்டிருந்த தமிழ் மகளை (பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே) ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் கண்டார்கள். அவர் அந்தத் தமிழ் மகளுக்குப் புதிய நடையை - அழகிய நடையாக விளங்கும் நடையாக வசன நடையைப் பயிற்றினார்கள். இந்த வன்ன நடையை - வசன நடையில் கைவந்த வல்லாளர் நாவலர் பயிற்றினார்கள். அவ்வாறு பயிற்றியமையால் தமிழ் மகளின் நல்லாசானும் அவரேயானார். அவர் பயிற்றிய, வன்ன நடை வழங்கு நடை மட்டுமன்று. அது அவரது நல்லொழுக்க நடை போன்ற ஆற்றொழுக்கு நடையுமாகும். அந்த நடை மேலும் வாழி வாழி என்று வாழ்த்துகின்றார் சோமசுந்தரப்புலவர்.

‘ஆடப் பிறப்பாடு கத்தரித்தோட்டமும்
ஆக்கி அளித்த புலவர்பிரான்
தேடக் கிடையாத தென்னிலங்கைவளன்
தேன்சொரி யுந்தமிழ் மாந்துதுமே.’

புலவர்கள் காலந்தோறும் விளையாட்டாகப் பல தனிப் பாடல்களாகச் செய்துள்ளார்கள். அவைகள் கவிநுயம் மிக்கனவாக விளங்குகின்றன.

1915 ஆம் ஆண்டு புலவர் புது வீட்டிற் குடிபுகுந்தார். அவ்விழாவிற்கு அவரது மாணாக்கர் குடம், கடாரம், தட்டம், கிண்ணம் போன்ற கையுறையாக அனுப்பியிருந்தார். அவர் தான் புலவரின் புரவலராகவும் வியங்கிய திருவாளர் வேலுப்பிள்ளையாவர்.

இவர் தான் புலவருடைய அருமைப் பாடல்களையெல்லாம் பொன்போற் போற்றிப் பதிப்பித்தவர். சோமசுந்தரப்புலவர் புரவலரின் கையுறையை, ஏற்று மகிழ்ந்து, சில வெண்பாக்களையெழுதி அவருக்கு அனுப்பினார்கள். அவற்றுள் இருபாடல்களை ஈண்டு எடுத்துக் கொள்வோம்.

‘கங்கை யாருந்துதலாற் காசின்மதீக் கீறுறலால்
பாங்கு மலர்காண்டு யாவிதலால் - மங்கை
இப்பும் போற்றுங் தில்லையிறைவன் சடாம
குபம் போலும் எம்பிகுபம்.’

இப்பாடல் குடத்திற்கும் - சிவனின் சடாமகுடத்திற்கும் சிலேடை. புலவர் பெற்ற கையுறையுள் ஒன்று குடம் கங்கை என்பது சிலேடையாக கங்கா நதியையும் நீரையும் குறிக்கும். மதிக்கீறு என்பது சிலேடையாக இறைவனின் கீற்றுச் சந்திரனையும் (முன்றாம் பிறைச் சந்திரனையும்) குடத்தில் எண்ணிக் கீறிய வரைகளையும் குறிக்கும். எம்பி என்பதன் பொருள் என்றம்பி என்பதாகும். அது குடத்தைக் கையுறையாக அனுப்பிய திருவாளர் வேலுப்பிள்ளையைக் குறிக்கும். இனி குடத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அது கங்கை பொருந்துதலால் - அது தண்ணீர் எடுப்பதற்கு, தண்ணீர் வைப்பதற்கு நிறைகுடமாக உபயோகிக்கப்படுகிறது.

காசின் மதிக் கீற்றலால் - குற்றமற்ற எண்ணிக் கீறிய வரைகளையடையதாக விளங்குகிறது.

பொங்கு மலர் கொண்டு பொலிதலால் - நிறைந்த பூக்களைக் கொண்டு பொலிந்து விளங்குகிறது. சிவனது சடாமகுடத்தை எடுத்துக் கொண்டு பொருள் கூறினால் கங்கை பொருந்துதலால் - கங்கா நதியை சடாமகுடத்தில் தரித்திருப்பதனால். காசின் மதிக்கீறு உறலால் - குற்றமற்ற களங்கமற்ற கீற்றுச் சந்திரனைக் கொண்டிருப்பதால் அத்துடன் பொங்கு மலர் கொண்டு பொலிதலால்,

எம்பியாகிய என் தம்பி அனுப்பிய குடமும் - மங்கை இடம் போற்றும் தில்லையிறைவன் சடாமகுடமும் அதாவது மங்கையாகிய உமையை இடப்பாகத்தில் வைத்துக் கொண்ட தில்லைச் சிவனின் சடாமகுடம் போன்றிருக்கிறது. புலவர் அனுப்பியது குடம். சிவனின் சடையிலிருப்பது சடாமகுடம். அச்சடையும் குடம் போன்றிருக்கிறது.

இன்னொரு பாடலில் தேயிலையையும் வாணிகண்டும் சிலேடையாகப் பாடியிருக்கிறார். வென்பாப் பாட்டொன்றில் தேயிலையே செட்டியெனத் தேர் எனக் கவி செய்திருக்கிறார். அத் தனிப்பாடல் வருமாறு:

‘கிளைகள் செறிதலாற் கிள்ளி நிறுத்தேற்றி வளைக்காட்டபோ யீட்டு வரலால் - விழைவார்க்கு வாயிலையே மூபாத வேலாடு தன்வரையில் - தேயிலையே செட்டியெனத் தேர்.’

என்று இலங்கைத் திருநாட்டிற்கு வளமாய் வளர்வது தேயிலை. ஏற்றுமதிப் பொருளாய் வளந் தேடித் தருவதும் தேயிலை. அத் தேயிலையைக் கையுறையாகப் பெற்ற புலவரும் அதனை வைத்து சிலேடையாகப் பாடியிருக்கிறார்.

பாடலில் வரும் கிளை - சுற்றும், கொம்புகள் என்ற சிலேடைப் பொருள் தரும். விழைவார்க்கு - விரும்போவோருக்கு, வாயில் - வீட்டு வாயில், வளைகடல் - குழந்திருக்கும் கடல். பொருள் விரும்பி வருவோருக்குத் தனது வீட்டு வாயிலை அடையாத குணமுடையவர். வேலாயுதன் அவர்தான் புலவரின் புரவலர் ஆயிற்றே! அவர் வீடு அடையாவாயில் அகம் - கதவு அடையாத வாயிலைக் கொண்டது.

அவரிடத்தில் தேயிலையும் செட்டி - வணிகனும் சமன் என்கின்றார் புலவர். ஏனென்றால் தேயிலை கிளைகள் தழைத்துச் செறிகின்றது. வணிகனும் கிளைகள் - சுற்றும் தழைக்க வாழ்கின்றான். தேயிலையைக் கிள்ளி, நிறுத்து, வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. வணிகனும் பொருள்களைக் கிள்ளி நிறுத்து அளந்து ஏற்றுமதி செய்கின்றான். தேயிலை வளைகடலுக்கு அப்பால் போய் - ஏற்றுமதியாகி பொருள் ஈட்டித் தருகின்றது. வணிகனும் வளைகடலிற் போய் - திரைகடலோடித் திரவியம் தேடுகின்றான். இவற்றால் தேயிலையும் செட்டியும் - வணிகனும் சமன். தேயிலையின் சிறப்பை வேலாயுதனின் - திருவாளர் வேலுப்பிள்ளையின் வள்ளன்மையையும் சோமகந்தரப்புலவர் அழகாக - நயம்படச் சித்திரித்திருக்கின்றார். சொற்களும் ஒசைநயம் பெற்று, புலவரின் உள்ளத்துணர்ச்சியை - நன்றி மனப்பாங்கை எடுத்துக் காட்டி நிற்கின்றன.

கலாநிதி பண்டிதமணி சி. சணபதிப் பிள்ளையவர்கள் சோமகந்தரப் புலவரின் பாடல்களிலே பெரிதும் ஈடுபாடுடையவர். அப்பாடல்களின் சுவையைச்

சுவைத்து நயப்பவர். எம்போன்றவர்களைச் சுவைக்கச் செய்வார்.

அவர் சிறந்த இலக்கிய இரசிகர். பண்டிதமணியும் புலவரும் நவீன கபில-பரணர் போல் வாழ்ந்தவர்கள். சோமகந்தரப் புலவர் பாடிய “தாரமாய்த் தாயானாள் கை” என முடியும் கலிவெண்பாவைப் படித்தார். அப்பாடவில் தமது மனைவியாகிய சின்னம்மையின் கையைக் குறித்துப் பாடியிருந்தார். புலவர் நோயற்றிருந்த காலங்களில் அவரைப் பராமரித்துப் போற்றிய அவரது வாழ்க்கைத் துணைவியின் நன்றியைப் பாராட்டியது அப்பாடல். இப்பாட்டினைப் படித்த பண்டிதமணிக்கோ வள்ளுவரின் மனை வாழ்க்கை மாண்பும், வாசுகி அம்மையாரின் நினைப்பும் எழுந்தன. சின்னம்மையின் கை இத்தனையும் செய்யக் கண்ணயராதிருக்க வேண்டுமல்லவா?

அதற்கு மன்றோ - அந்தக் கண்களுக்குமன்றோ கவி வேண்டும். பின்தூங்கி முன்னெழுந்தவள் வாசுகி. அந்த வாசுகிக்கு இந்தச் சின்னம்மையின் கடமையில்லையே என்ற பொருளமைய ஒரு பாடலைப் பண்டிதமணி பாடிப் புலவருக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

அப்பாடல் வருமாறு :

‘பின்றாங்கி முன்னெழுங்க வெற்றியுறைத் தார்தேவர் உன்றாத் துக்குறக்க முண்டுகொலோ - குன்றாமே தண்ணைன் தமிழ்ப்பலவோய் தாயானாள் கையிருக்கக் கண்ணுக்கோ வேண்டும் கனி.’

இதனைப் படித்தார் புலவர். படித்து உவகை பூத்தார். பண்டிதமணிக்கு வாழ்த்தும் விடையுமாகப் புாட்டுக்களை எழுதி விடுத்தார்.

“அண்டர்கள் விழையும் அழுதினும் இனிக்கும்
தண்டமி முனர்ந்த பண்டுதமனியே”

என்று விளிக்கும் அகவற் பாட்டில்,

கைக்கவி யிருக்கக் கட்கவி வேண்டிய
அற்புத நுண்மதிப் பொற்புயர் செல்வ
வாழிய பயரும் நீயே
ஆழிக் முகை லடைவன வடைந்தே’

என வாழ்த்திப் பின்வரும் இரு வெண்பாக்களையும் பாடி
அனுப்பி வைத்தார்.

‘துன்பிற் சுடர்முத்தந் தூக்கலாற் றாண்டுசையும்
அன்பி விரவு மலர்தலால் - நண்பகேள்
விண்ணுக்கும் விண்ணவர்க்கு மாக்குமன வேறுகூறப்பேன்
கண்ணுக்கு வேண்டுங் கவி’

‘மானன்று வேலன்று வாளன்று கோலன்று
மீனன் றனவுரைத்தல் விட்டுரைப்பேன் - உன்னொன்று
நன்மைக் கலர்ந்து நலினிற்குக் கவுமியிடப்
புன்மைக்கு முத்துதிர்க்கும் பூ’

பாடல்களில் அம்மையாரின் அன்பு உயிர்க்கின்றது. தேவர்கள் கண்ணிமையாமையோடு அம்மையாரின் கண்ணியராமையில் கடமை ஒளிர்கிறது. நன்மைக்கு அலர்கிறது பூவாகிய கண் அது நலிவு. தீமைகளைக் கண்டு கூப்புகிறது. புன்மையைக் கண்டு முத்துப்போற் கண்ணீரை உதிர்க்கின்றது. புலவரின் உள்ளத் துணர்வு அழகியதோர் வடிவமுற்றுக் கற்போரையும் உணர்ச்சி வசப்படுத்துகிறதல்லவா? இதுவே பாட்டு எனப்படும்.

கவிநயம் - 2

**புலவர்மணி - ஏ. பொரியதம்பிப்பிள்ளை
(1899 - 1978)**

இலங்கைத் திருநாட்டிலே பண்டிதமணி என்றால் அது எங்கள் இலக்கிய கலாநிதி சி. கணபதிப் பிள்ளையைத்தான் குறிக்கும். அது போல் புலவர்மணியென்றால் அது புலவர்மணி ஏ. பொரியதம்பிப் பிள்ளையைத்தான் குறிக்கும். இவர் வெண்பாவிற்கோர் பெரியதம்பியெனப் பெரிதும் போற்றப்பட்ட புலவர். மிக அண்மைக் காலத்தில் எம்மிடையே வாழ்ந்து, புகழ் நாட்டிய பெரும் புலவர். இவரது பாடல்கள் சிலவற்றின் கவிநயத்தைக் கடந்த எமது உரைகளிலும் கண்டோம். இன்றைய எமது தொடர் உரையில் மேலும் சில கவிகளின் நயத்தினைக் காண்போம்.

‘இன்பக் கவியால் இளஞ்சந்ததி வாழ அன்புப் பணிபுரிவோம் யாம்’ என அழகாகப் பாடிப் பணி புரிந்தவர் புலவர்மணி. அவர் பாட்டுப் பற்றியும் அதனைப் பாடும் கவிஞர் பற்றியும் கூறிய ஒரு பாடல் பின்வருமாறு :

‘பாடுவ தெல்லாம் பாட்டோ
மக்கள்தும் பாட்டை நாஞ்சும்
நாஷலை யுணர்ந் துயர்த்தும்
நலமின்றேல், சூழகந் தன்னைச்

சாடியே கிண்டல் செய்து
 தாழ்த்துவோன் கவிஞ னாமோ?
 வாடியே உழவும் மக்கள்
 வருத்தம் நீங்கிடவே பாள்.’

என இளங் கவிஞர்களுக்கு அறிவுரையாகக் கூறியவை சிந்திக்கப்பாலனவாம்.

புலவர்மணி, அகஸ்தீனார் ஆசிரிய கலாசாலையில் இருந்த காலப்பகுதியில் அட்டாளைச் சேனை ஆசிரிய கலாசாலையில் நல்லையா என்பவர் அதிபராக இருந்தார். திரு.வ. நல்லையா அவர்கள் ஒரு கருமலீரர். பிற்காலத்தில் தபால் தந்தித் தொடர்பு மந்திரியாகவும் இருந்தவர். இவரிடத்தில் புலவர்மணிக்கு நல்ல மதிப்பிருந்தது. சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் புலவர்மணி அட்டாளைச் சேனைக்குச் சென்று இலக்கியமும் நன்னால் விருத்தியும் படிப்பித்து வந்தார். இதனை அவர் திரு. நல்லையாவுக்காகக் கொரவ சேவையாகவே செய்து வந்தார். அப்போது தான் கலாசாலை உருவாகிக் கொண்டு வருகிறது. அதனோடு கூட ஒரு காதற் கதையும் உருவாகிறது.

அப்போது மல்லாகம் அ. சரவணமுத்து அவர்கள் மட்டக்களப்புப் பெரும்பாக வித்தியாதரிசியாக இருந்தார். புளியந்தீவில் அவரும் புலவர்மணியும் ஒரே வீட்டில் வசித்து வந்தார்கள்.

ஓருநாள் அதிகாலையிலே சரவணமுத்து அவர்கள் அட்டாளைச் சேனை ஆசிரிய கலாசாலைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றிருந்தார். அவர், அன்று திரும்பி வரவில்லை. அடுத்த நாள் மாலையிலே தான் திரும்பி வந்தார். அவ்வாறு வந்தவர்

சிரமபரிகாரம் செய்துவிட்டுப் புலவர் மணியினுடைய மேசைக்குச் சென்றார். அவரது முகத்தில் புன்முறைவல் பூத்தது. ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்தார். தமது கதையைத் தொடர்ந்தார்.

நேற்று அந்தி வேளை; இடம் அட்டாளைச் சேணக் கடற்கரை, நாங்கள் மூவர், மூவரும் அந்தக் கடற்கரை வெண்மணற் பரப்பின் மேல் வீற்றிருந்தோம். எங்களில் ஒருவர் பெண்மணி. நாங்கள் கடற்கரையில் இன்பமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம்.

அப்பொழுது அங்கு வந்த எருமைக் கூட்டங்கள், அங்குள்ள காடு, கடல் எல்லாம் செவ்வானத்தின் ஓளியால் சிவப்பு நிறமாய்க் காட்சியளித்தன. அந்தி மயக்கமோ அழகிய செவ்வானத்தின் செம்மையோ எனக் கதையை முடித்தார்.

மூவரில் ஒருத்தியாகிய பெண்மணி என்ன நிறச்சேலை உடுத்தியிருந்தார் என்று புலவர்மணி வினாவினார். சரவணமுத்து அவர்களும் சிவப்பு நிறம் என்று பதிலளித்தார். புலவர்மணியும் உடனே குறித்த காட்சியை - கற்பனையில் எழுந்த காட்சியைப் பின்வரும் பாட்டிலே வர்ணித்துக் கூறினார்.

'நீலக் கடல்சிவப்ப நீண்டமேல் வான்சிவப்பப் பாலுற்ற கார்வண்ணன் பால்வண்ணன் - மேல்சிவப்பக் காண்சிவப்ப மேதிக் கணம்சிவப்ப வீசிற்றே தேன் மொழியாள் சேலைச் சிவப்பு'

இப்பாடல் புலவர்மணி புனைந்த கவியோவியம். இந்தக் கவியோவியப் பிரதிகள் அடுத்தநாள் காலையிலே செல்வி

முத்தையா, செல்வன் நல்லையா ஆகிய இருவர் கையையும் சென்றடைந்தன. இனிப்பாடலில் வரும் சொற்களை முதலில் கவனிப்போம்;

கடற்கரையில் இருந்த மூவருள் ஒருவர். கார்வண்ணன் - கரிய நிறத்தோன். சரவணமுத்து அவர்களின் நிறம் கறுப்பு. எனவே, அவர்தான் கார்வண்ணன். இரண்டாமவர் பால் வண்ணன் - பால் போலும் வெள்ளை நிறத்தோன், நல்லையா அவர்களின் நிறம் வெள்ளை. எனவே, அவர்தான் பால்வண்ணன். கான் என்பது காட்டடைக் குறிக்கும். மேதி என்பது ஏருமையைக் குறிக்கும். மேதுக்கணம் என்பது ஏருமைக் கூட்டத்தைக் குறிக்கும். தேன்மொழியாள் என்றது தேன் போலும் இனிய மொழியைப் பேசுகின்ற பெண்மணியைக் குறிக்கும். அவர்தான் மூன்றாமவர்.

இனிப் பாடலின் பொருளை முழுதாக நோக்கின் புலவர்மணியின் பொருள்நயம் பொலிவதைக் காணலாம்.

நீல நிறமாகிய கடல் சிவப்பாகிறது. பரந்த ஆகாயமும் சிவப்பாகிறது. பக்கத்திலே பால்போலும் மணற் பரப்பிலே வீற்றிருந்த கரிய நிறத்தோனும், பால் போலும் வெண்மை நிறத்தோனும் மேனிகள் சிவப்ப பெய்துகிறார்கள். காடு சிவக்கிறது. ஏருமைக் கூட்டமும் சிவப்பெய்துகிறது. இவையெல்லாம் சிவக்கத் தேன் போலும் மொழியைப் பேசுகின்ற பெண்மணியின் சிவப்புச் சேலை காற்றில் வீசி நின்றது. செம்மையை வீசித் தெளித்து நின்றதே என்பது பொருளாகும். அந்திவானத்தால் கடலும், கார்வண்ணனும், பால்வண்ணனும் காடும், ஏருமைக் கூட்டங்களும் செம்மையாகவில்லை. அப்பெண் கட்டியிருந்த

சோலையாலேயே அவைகளெல்லாம் சிவந்தன என்பதில் புலவர்மணியின் கற்பனை நயத்தைக் கண்டு இரசிக்கலாம்.

வெண்பாவிற் புகழ் பெற்ற புலவர்மணியின் பாடல் புகழேந்திப் புலவரின் நளவென்பாப் பாடல் ஒன்றையும் எம்மனக்கண் கொண்டு வருகிறது. அப்பாடலில் தண்ணீரில் செந்தாமரையில் வாழும் அன்னப்பறவை ஒரு சோலையில் நளமகாராசன் முன் தோன்றுகிறது. அதன் நிறத்தால் அந்தப் பசுமை நிறமான சோலை நிறம் மாறுகிறது. அந்த அன்னத்தின் காலின் சிவப்பு நிறத்தால் குளத்தின் நிறமே மாறுகிறது. அவற்றை,

‘நீணிறத்தால் சோலை நிறம்யைய நீஷயதன்
தாணிறத்தால் பொய்கைத் தலஞ்சிவப்பு - மாணிறத்தால்
முன்னப்புள் தோன்றும் முளாத் தலைவைகும்
அன்னப்புள் தோன்றிற்றே யாங்கு’

என்ற பாடல் நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது.

சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் கானல் வரிப் பாடலையாவரும் அறிவர். அந்தக் கானல் வரியை நினைவுடும் பாடலாகப் புலவர்மணி அவர்கள் கல்லூயா வருணனை பாடியுள்ளார். ஓசை நயமும் பொருள் நயமும் நிறைந்த அப்பாடல்களுள் இரண்டினை ஈண்டு எடுத்துக் கொள்வோம்.

1949 ஆம் ஆண்டிலே கீழ் மாகாணத்திலே கல்லூயாத்திட்டம் ஆரம்பமானது. கல்லூயா என்பதில் கல் என்பது கல் என்னும் ஓசையைக் குறிக்கும் ஓசை ஓயாமல் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் பட்டிப்பளை ஆற்றினையே கல்லூயா குறித்து நிற்கின்றது.

கல்லோயாத் திட்டம் அமைந்துள்ள இடம் அம்பாறை என்னும் அழகிய கற்பாறைகள் உள்ள இடமாகும். இத்திட்டத்திற்குக் கல்நாட்டிய பெருமை கொரவ டி.எஸ். சேனநாயக்கா அவர்களுக்கே உரியதாகும். இத்திட்டம் தொடங்கிய அன்றே அதன் பூரண படிவத்தைப் புலவர்மணி தமது அகக்கண்ணால் கண்டு கொண்டார். அவரது மனத்திரையில் அதனை அழகொழுக அமைத்துக் கொண்டார். அன்று கட்டுப்பாடின்றிப் பாய்ந்தோடிய பட்டிப்பளையாறு புலவர்மணியின் கவிதை வரம்பினுள் கட்டுப்பட்டு விட்டது. வரம்பில்லாக் கவிதைகளில் அது அமையாதன்றோ! அமெரிக்கர் கல்லூயா நங்கையைச் சிறைசெய்ய முன்னரே புலவர்மணியின் மனச்சிறையில் அவள் அகப்பட்டுக் கொண்டாள்.

புலவர்மணி கல்லோயா நங்கையை வாழ்த்துகிறார். ‘வாழி கல்லூயா நங்கை; நீ வாழ நாடு வாழ வேண்டும். உனது ஒழுங்கான நடை அமைய வேண்டும். நீ இந்த நடையை யாரிடம் கற்றாய்? அந்த நடையைக் கற்பித்தவர் - கற்பித்த தலைவன் ஒருவர் இருக்கத்தான் வேண்டும்.

நீ உன் தலைவன் பெயரை உன் வாயால் சொல்லமாட்டாய் தானே! அது உன் குலவொழுக்கம். அதைப் புலவனாகிய நான்றிவேன்’ எனப் புலவர்மணி அத்தலைவனாகிய டி.எஸ். சேனநாயக்காவின் பெயரையும் பாடல்களில் அமைத்திருக்கிறார். கல்லோயா நங்கையை வாழ்த்துப் பாடல் ஒன்றினை முதலிற் பார்ப்போம்.

‘காடும் நாடாய்ச் சிறந்தோங்கக்
 கழனிச் செல்வம் பொலிந்தோங்க
 நாடும் வாழ்விற் திகழ்ந்தோங்க
 நடந்தாய் வாழி கல்லூயா
 நாடும் வாழ்விற் திகழ்ந்தோங்க
 நடந்த தெல்லாம் நின்தலைவன்
 பாடும் புகழ்சேர் இனியநடைப்
 பாங்கே வாழி கல்லூயா’

கழனிச் செல்வம் என்பது வயல்களின் நிறைவால் உண்டாகும் செல்வம் என்பது பொருள். தலைவன் என்பது டி.எஸ். அவர்களைக் குறித்து நின்றது.

“காடும் நாடாய்ச் சிறந்தோங்க. வயல்வளம் பொலிக. மக்களும் வாழ்வு சிறக்க. நடந்து வந்தாய் கல்லூயா நங்கையே! நீ வாழ்வாயாக. நாடு வாழ நீ நடந்து வந்ததெல்லாம் உனது தலைவன் (டி.எஸ். அவர்களின்) நடைப்பாங்கிளால் அல்லவா? வாழி கல்லூயா நங்கை! ‘உன் வரவு நல் வரவாகுக’ என்பது பாடல் தரும் பொருளாகும்.

அடிகள் தோறும் (வரும் காடும், நாடும், பாடும் போன்ற) எதுகைச் சொற்களும், மோனைச் சொற்களும் கல் என்ற ஒசையைக் கொண்ட கல்லோயா போன்று காதுகளில் ஒசை நயத்தோடு ஓலிக்கின்றன.

இன்னொரு பாடலில் கரும்பின் இனிமை சொட்டுகிறது. சர்க்கரைப் பாகின் இனிமை தித்திக்கிறது. தலைவன் டி.எஸ். அவர்களின் இனிய பண்பு இனிக்கிறது. அப்பாடல் பின்வருமாறு :

‘கண்ணார் கரும்பின் தேன்பாயக்
 கமிழ்ந்தே ஆலைப் புகைகழூப்
 பண்ணார் பாகின் பதம்தேங்கப்
 யந்தாய் வாழி கல்லோயா
 மண்ணார் பாகின் பதம்தேங்கப்
 யந்த தெல்லாம் நின்தலைவன்
 தண்ணார் இனிய மனப்பணின்
 தகவே வாழிகல் ஓயா!’

கண்ணார் கரும்பு என்பது கண் - ஆர் = கணுக் கண்கள் நிறைந்த கரும்பு, பண்ணார் பாகு என்பது பண் - ஆர் = இனிமை நிறைந்த சர்க்கரைப் பாகு, தண்ணார் இனிய என்பது தண் - ஆர் = தண்மை - குளிர்மை நிறைந்த இனிய பண்பு.

கரும்பின் நாவுக்கு இனிய சாறு பாய்கிறது. கருப்பாலையினின்றும் மூக்குக்கு இனிய புகை கமழ்கிறது. அப்புகை எங்கும் குழ்கிறது. இனிய பாகுபதம் நிறைந்து தேங்குகிறது. இவை இவ்வாறு நிகழ் வந்த கல்லோயா நங்கையே நீ வாழ்வாயாக. உனது தலைவன் (டி.எஸ். அவர்களின்) இனிய மனப்பண்புக்குத் தகுதியாக நீ நடந்து கொண்டாய். கல்லோயா நங்கையே! நீ வாழ்வாயாக நின் வரவு நல்வரவாகுக என்பது இப்பாடனின் பொருளாகும். பாடலும் இனிக்கிறது. காதில் இனிதாக ஒலிக்கிறது.

புலவர்மணியின் நெருங்கிய நண்பர்களில் ஒருவர் அல்ஹாஜ் ஏ.எம்.ஏ. அசீஸ் அவர்கள். அவர் 1941இல் கல்முனைக் கச்சேரியில் முதலாவது அரசாங்க உதவி அதிபராக நியமனம் பெற்றார். அவர் கல்முனையில் இருந்த

காலத்தில் விவசாயிகள் மத்தியில் விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கியவர். பல நற்பணிகள் செய்து புகழ் பெற்றவர். மேலும், தமிழிலே பிறந்து, தமிழிலே வளர்ந்து, தமிழிலே நிறைந்த யாழ்ப்பாணத்தவர். அவர் கல்முனையிலிருந்து மாற்றலாகிச் சென்றபோது புலவர்மணி கூறிய பிரியாவிடைச் செய்யுள் ஒன்று வருமாறு :

‘புத்துயர்ந்து வண்மைப் புகழ்க்கதீர்கள் வீசி
நிலத்ததிகா ரஞ்சைய்து நின்று - பலத்தினிறை
நல்ல களாம்பொலிந்து நாடு புரத்தலால்
நெல்லும் அசீஸ்துரைக்கு நேர்.’

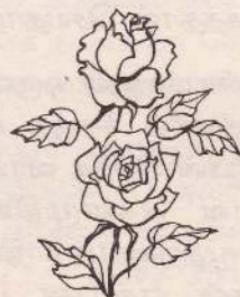
இந்த வெண்பாப் பாடல் நெல்லுக்கும் அசீஸக்கும் சிலேடை. நெல்லின் மேல் வைத்துப் பொருள் கொள்ளும்போது -

புலத்து உயர்ந்து - வயலில் வளர்ந்து உயர்ந்து, வண்மைப் புகழ்க் கதிர்கள் வீசி - வாரி வழங்குகின்ற புகழினையுடைய தானியக் கதிர்களைப் பரப்பி, நிலத்து அதிகாரஞ் செய்து நின்று - நிலத்திலிட்ட ஒரு நெல் பல நெல்லுகளாக அதிகரித்து நின்று, பலத்தில் நிறை நல்ல களம் பொலிந்து - பயனில் நிறைவு பெற்ற நல்ல நெற் களத்திலே பொலிகளாகக் குவிந்து, நாடு புரத்தலால் - உணவுட்டியும் பணமீட்டியும் நாட்டைப் பாதுகாப்பதால், நெல்லும் அசீஸ்துரைக்கு நேர் - நெல்லும் அசீஸ்துரைக்கு நிகராகும்.

இதனையே அசீஸ்துரையின் மேல் வைத்துப் பொருள் கொள்ளும்போது புலத்து உயர்ந்து - அறிவில் உயர்ந்து, வண்மைப் புகழ்க் கதிர்கள் வீசி - கொடையால் வருகின்ற புகழாகிய ஓளியைப் பரப்பி, நிலத்து அதிகாரம்

செய்து நின்று - நாட்டில் நிருவாக அதிகாரம் செய்து நின்று நல்ல களம் பொலிந்து - கற்றோர் அவைக்களத்திற் பொலிந்து, நாடு புரத்தலால் - நாட்டைப் பாதுகாப்பதால், நெல்லும் அசீஸ்துரைக்கு நேர - நெல்லும் அசீஸ்துரைக்கு நேராகும். நெல்லும் நாடு புரக்கிறது.

அசீஸ்துரையும் நெல் விளைவைப் பெருக்கி பல வழிகளிலும் சேவை செய்து, பரிபாலனம் செய்து நாட்டைப் புரக்கிறார். இவ்வாறு அருமையான பாடல்களைத் தந்துள்ள புலவர்மணியின் புகழ் மணக்க அவர்தம் கவிதைகளின் நயங்கண்டு மகிழ்வோமாக.

கவிநயம் - 3

ஆசுகவி புலவர்மணி கல்லடி வேலன் (1860 - 1944)

ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளை கல்லடி வேலனாகப் புகழ் பெற்றிருந்தார். புத்திக் கூர்மையும் ஆன்ற புலமையும் ரடைத்த ஆசுகவி அக்காலத்தில் வாழ்ந்த அறிஞர்கள் பலரின் பாராட்டையும் மதிப்பையும் பெற்றிருந்தார். அதே நூன்று அவரோடு சொற்போர் தொடுத்தவர்களும் அதிற் தோல்வி கண்டவர்களும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள்.

ஆசுகவியின் நண்பர்களுள் ஒருவர் ஜீசுக் தம்மையா அவர்கள். அவர் அந்நாளில் சிறந்த சட்ட மேதையாக விளங்கியவர். ஆசுகவியின் சிறந்த வரலாற்று ஆய்வு நூல் யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதியாகும். இந்நூல் யாழ்ப்பாண மக்களின் மூதாதையர் சாதிப் பின்னணி, ஊர்ப் பெயர்க் காரணங்கள் என்பன பற்றி நுட்பமாக விளக்குகிறது. இந்நூலைப் பிரசுரிப்பதற்குப் பேருதவி புரிந்தவர் ஜீசுக் தம்பையா அவர்களேயாகும். எனவே, ஆசுகவி அந்நாலை ஜீசுக் தம்பையா அவர்களுக்கே அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்நூல் புலவரின் நாற்பணிக்கும் அழியாத சான்றாக விளங்குகிறது. இந்நூல் பற்றிப் புலவர் செய்த கவி - வெண்பாப் பாடல் இதற்கு நல்ல சான்றாக விளங்குகிறது.

‘உன்தேசத் தீண்புக்கழி யுன்பாக்கை யின்புக்கழி
உன்சாதி யின்புக்கழி யோர்ந்துயர்த்தும் - என்யெயிய
புத்துவிர்த்தை நேர்புத்தகமோ பெரிதுன்கைப்
பத்துறங்கா லோயெரிது பார்.’

எனத் தமது நூலின் பெருமையை
நிலைநாட்டியிருக்கிறார். புத்துமிர்த்தை நேர் புத்தகம் - புதிய
தேவாமிர்த்தத்தை யொத்த நூல் என்கிறார்கள்.

பாடலில் புலவரின் தேசப்பற்று, மொழிப்பற்று,
இனப்பற்று என்பன பளிச்சிடுகின்றன. உன் கைப் பத்து
றசால் - நீ கொடுத்த பத்து றசால் (றசால் - ஒன்றறை
ரூபா) (போர்த்துக்கீசுச் சொல் - வெவ்வேறு பெறுமதி
கொண்ட நாண்யம் / பணம் என்பதைச் சூட்டுகிறது) உனது
பணமா எனது நூலா பெருமை வாய்ந்தது என்று கேட்பதன்
மூலம் புகழாமல் ஜூச்க் தம்பையா செய்த பணியை - நாலைப்
பிரசுரிப்பித்த பணியையும் பாராட்டுகிறார் புலவர்.

நிற்க, பூர்வீ ஆறுமுக நாவலரின் நெருங்கிய
தோழர் ஒருவர் இருந்தார். அவர்தான் மகாவித்துவான்
சிவசம்புப் புலவர். நாவலர் அவர்களாலேயே புலவர் எனப்
பாராட்டப்பட்ட கவிசிரேட்டர், அத்தகைய
சிவசம்புப்புலவரும் ஆசு கவியைப் போற்றியிருக்கிறார்.

நீர்பூத்த செஞ்சடில முக்கட் பிரான் சமய நியமப்
பரம்பரையினால் நீதிகிளர் கந்தப்ப வேணுடிது முன்னுற
நிரப்பிய தவத்து உதித்தான் - என ஆசுகவியின் உதித்தான்
நெறியுறச் செந்தமிழ்க் கலைபல, வுணர்ந்து சுவைநீடு
கவிபாடு நிபுணன் நிரைமலர்ப் பொழிறிகழ் தரும்வயவை
யம்பதியில் நிலமகள் குலத்து. ... உதித்தான் என ஆசுகவியின்

கீர்த்தியைப் பாடியிருக்கிறார். ஆசுகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை வயாவிளானைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ‘கந்தாயுதக் குழவி’ என்றும் புனை பெயரையும் உடையவர். அவருடைய வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த சவையான சம்பவங்கள் பல. அவற்றுள் சில வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாதன. சில மோசமான வசையாகவும் சவையாகவும் இருக்கும்.

1922 ஆம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாணத்தில் பெரிய உணவுப் பஞ்சம் ஒன்று ஏற்பட்டது. பொருள்கள் கிடைப்பது அரிதாகி விட்டது. வியாபாரிகள் கடைகளைப் பூட்டிவிட்டார்கள். வயற் சொந்தக்காரர்கள் அரிசி நெல்லைப் பதுக்கி வைத்துக் கொண்டார்கள். பசிக் கொடுமை எங்கும் தாண்டவமாடுகிறது. கொள்ளை லாபக்காரர் கொள்ளை ஒரு புறம். கொள்ளைக் கூட்டத்தவர்களின் கொள்ளை மறுபுறம். எங்கும் பசி, பட்டினி. இந்தச் சஞ்சலம் நிறைந்த சூழலைக் காண்கிறார் ஆசுகவி. அவரின் நெஞ்சம் கொதிக்கிறது. அவரது வாயிலிருந்து ஒரு கவிதை நெருப்பைக் கக்குகிறது. நாடு முழுவதும் பற்றியெரிகின்ற வயிற்று நெருப்பைப் புலவரின் கவிதை நெருப்பு அணைக்கிறது. அந்தக் கவிதை பின்வருமாறு:

‘அறுகுழுள் நெருங்கி கோரை கொட்டனையால்
அழிந்திடும் அலைதாரிந் தழியும்
மறுகிடும் அறக்கொட்டி யான்புழு விழுந்து
மழிந்திடும் இரக்கமில் ஸாத
குறுகிய மனத்தால் மக்களின் வயிற்றில்
கொடும்பசி நெருப்பினை மூட்டும்

கறுமியுன் வயல்நெந் பயிர்வரு வருடங்
களில்திறை யெமக் கிளையே'

(திறை - அரசிறை. மறுகிடும் - சுழலும்)

இரக்கமில்லாத குறுகிய மனப்பான்மையால் மக்களின் வயிற்றில் கொடிய பசி நெருப்பை முட்டுகின்றவர்களைக் கருமியென வைகிறார் புலவர். அவர்களுடைய வயல்கள் எதிர்வரும் வருடங்களின் விளைச்சல் கொடுக்கக் கூடாது. அதுதான் அவர்களது இன்றைய தீச்செயலுக்கு ஏற்ற பாடம் எனச் சபிக்கிறார் புலவர். அது மட்டுமன்றி, அறுகு, முள் நெருஞ்சி, கோரை முதலிய களைகள் முளைத்துப் பயிரையழிக்கும். அல்லது பயிரை வாடச் செய்து எரிக்குக், அறக் கொட்டியான் புழுக்கள் பயிர்களைக் கடித்து நாசம் செய்யும் எனத் தனது கோப்பாக்கினியைக் கவிதையில் வடித்துள்ளார். மட்டக்களப்புப் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையும் ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளையும் ஒரு நாள் பஸ்வண்டிப் பிரயாணத்தில் சந்தித்தனர். அந்தச் சந்திப்பில் இருபெரும் புலவர்களின் உரையாடலே ஓர் அருமையான பாட்டாக மலர்ந்தது. அதுவும் யாப்பமைதி நிறைந்த கட்டளைக் கலித்துறைப் பாட்டாக அமைந்தது. 1928 ஆம் ஆண்டு யூலை மாசுத்தில் இப்புலவர்களின் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. அந்தக் காலத்தில் கொம்பனி பஸ்களோ, அரச போக்குவரத்துச் சபை பஸ்களோ கிடையா. சில தனியார் பஸ்கள் மாத்திரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. பஸ்வண்டி திருக்கோணமலைக்குப் புறப்பட்டது. அந்த வண்டியில் முன்னாசனத்திலே கறுப்புக் கோட்டுடன் கம்பீரமாக வீற்றிருக்கிறார் ஆசுகவி. பின்னாசனம் ஒன்றில் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை

பிரயாணம் செய்தார். அவருக்குப் பக்கத்தில் ஆசுகவியின் அடைப்பைக்காரர் அமர்ந்திருந்தார். அடைப்பைக்காரர் ஒரு குடுமிக்காரர். அடைப்பை என்பது வெற்றிலை பாக்குப்பை. ஆசுகவிக்கு அவ்வப்போது வெற்றிலை, பாக்கு வழங்குவது தான் அடைப்பைக்காரரின் வேலை. இதுபோன்று அந்தக் காலத்தில் கம்பர், காளமேகம், புகழேந்தி, ஒட்டக்கூத்தர் ஆகியோர்களுக்கும் அடைப்பைக்காரர்கள் இருந்தார்கள்.

பஸ்வண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. காலமோ வெயிற்காலம், முதுவேணிற் காலம். வெயில் கடுமையாகக் கூடிக் கொண்டேயிருந்தது. இடையிடையே பிரயாணிகள் பஸ்வண்டியில் ஏறிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். ஏற்றித் திணித்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள். எல்லோர் உடம்புகளிலிருந்தும் ஒரே வியர்வை வடிந்து கொண்டிருந்தது.

ஒருவரின் வியர்வையை ஒன்பது பேர் பூசிக் கொள்கிறார்கள். ஒரு ஏனவாயரின் வாய்க்குள்ளே பெண்ணொருத்தியின் கொண்டை புகுந்து கொள்கிறது. அவர் வாயை ஆவென்று திறந்து வைத்திருந்தபடியால் தலைமயிர் வாய்க்குள் இலேசாக அகப்பட்டுக் கொள்கிறது. ஏனவாயர் அருவருப்புடன் இம்மென்று வாயை முடிக் கொள்கிறார். சனநெருக்கம் தாங்க முடியாத அளவு முண்டியடித்த நிலை. இவைகளை ஆசுகவி அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார், இதை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். அவர் ஆசு கவியல்லவா? சும்மா பேசாதிருப்பாரா? அவர் புலவர் மணியைப் பார்த்து உடனே, “மனமும் விறைத்தது, மார்பும் விறைத்தது” என்றார். இதைக்கேட்ட புலவர் மணியும் தம்மை மறந்து,

அமைதி குலைந்து “மாதர்கனதனமும் விறைத்தது” என்று தமது கவிப் பிறப்புக் குணத்தைக் காட்டினார். அப்போது தான் ஆசுகவி புலவர்மணி யாரென்பதை அறிந்து கொண்டார். இரு புலவர்களும் அன்பு சுரக்கப் பழகிக் கொண்டார்கள். ஆசுகவி தமது கவிவாயால் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

“தாங்காத வெப்பம் தகித்திட ஆசனமும் விறைத்தது” என ஆசுகவி தொடர்ந்து அன்றைய வெப்பத்தின் கோரத்தை வர்ணித்தார்.

புலவர்மணியும் விடாது தொடர்ந்தார். “ஆள்மேல் ஆளையேற்றச் சனமடை விசனமும் உரைப்பதென்?” என்றார். ஆசுகவி. “பஸ் பயணம் பெரும் சங்கடமே” என முடித்து வைத்தார்.

இருபெரும் புலவர்களும் துண்டு துண்டாகத் தனித்தனியே செய்த செய்யுள். ஒரு கட்டளைக் கலித்துறையாக அமைந்திருக்கிறது. இனி, பாட்டை முழு உருவத்தில் பார்ப்போம்.

‘மனமும் விறைத்தது மார்பும் விறைத்தது மாதர்கள் தனமும் விறைத்தது தாங்காத வெப்பம் தகித்திடவா சனமும் விறைத்ததான் மேலானை யேற்றச் சனமடைவி சனமு முறைப்பதென் வஸ்யணம் பெருஞ் சங்கடமே’

மனமும் விறைத்தது. மார்பும் விறைத்தது. மாதர்கள் தனமும் விறைத்தது. தாங்காத வெப்பம் தகித்திட ஆசனமும் விறைத்தது. ஆள்மேல் ஆள் ஏற்றச் சனம் அடை விசனம் உரைப்பது என? பஸ் பயணம் சங்கடமே பாடவின் அடிகளில் முதல், மூன்றாம் கடைசிச் சீர்களில் மோனையும்

(மனம் - மாற்பு - மாதர்கள்) அடிதோறும் இரண்டாம் எழுத்தொன்றிய எதுகை நயமும் (மனம், தனம், சனம்... சனம் என) சொல் பொருள் நயங்களும் பாடலைச் சிறப்பிக்கின்றன. இலங்கையின் வடக்கில் வாழ்ந்த ஆக்கவியும் கிழக்கில் வாழ்ந்த புலவர் மணியும் நண்பர்களாக இணைந்திருந்தனர்.

ஆக்கவி இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் தங்கோடைச் சைவன் ஒருவரிடத்தில் உணவு உண்டார். அந்தக் காலத்திலே காரைதீவு சோறுகறி பற்றியும் அறிந்திருந்தார் புலவர். அவர்களுக்குச் சோறும் உறைப்புச் சம்பவம் பிரியமான உணவாக இருந்தது. ஆனால், அந்த உணவு ஆக்கவிக்கு உகந்ததாக அமையவில்லை. அவர் தங்கோட்டுச் சைவன் சமைத்துக் கொடுத்த உணவை உண்டார். உணவு மிக உருசியாக இருந்தது.

சைவனின் சைவ உணவை உண்ட ஆக்கவிக்கு மட்டற்ற ஆனந்தம் உண்டானது. உடனே, ஒரு கவி பாடினார். அக்கவி வருமாறு :

‘காரைதீவுச் சோறுங் கடுகுநுத்த சம்பவமாவ்
வூராருக் கன்றி யுவயில்லை - பார்மீதில்
தங்கோடைச் சைவன் சமைத்த கறிசாதும்
எங்கே போய்க் காண்போ மினி’

இப்பாடலும் நல்ல வெண்பாப் பாட்டாக வெளிவந்தது. பார்மீதில் உலகத்திலேயே தங்கோடைச் சைவனின் சமையலைச் சிறந்ததாக உயர்த்தி வைத்தார் புலவர். ‘இனி எங்கே போய்க் காண்போம்’ என்ற கூற்று வேறு எவரும் நிகராகார். இது போன்ற உணவை வேறு

ஒரிடத்திலும் பெற முடியாது. அவ்வளவு விசேஷம் என ஆசுகவி சிறப்பித்த நயத்தைப் பாடலில் நாமும் கண்டு நயப்போம்.

ஆசுகவி ஒரு கண்டனகாரர். வசை பாடுவதிலும் சமத்தர். ‘வசைபாடக் காளமேகம்’ என்பதை அறிவோம். எமது நாட்டில் வசைபாட ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளை என்ற அளவிற் புகழ் பெற்றிருந்தார். ஆசுகவியின் காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு நியாயவாதி அவரின் வசைப்பாட்டில் சிக்கிக் கொள்கிறார். அந்த நியாயவாதி முறை கோடியவர். பல சட்டங்களைப் படித்துத் தேறியும் முறையாகத் தொழில் செய்யாதவர். அவர் வாதியிடமிருந்தும் குறிப்பிட்ட வழக்கொன்றுக்காகப் பணம் பெறுகிறார். பின்பு, பிரதிவாதியிடமிருந்தும் குறிப்பிட்ட அதே வழக்கிற்காகப் பணம் பெறுகிறார். அவர் வாதிக்காக விசுவாசமின்றி நடந்து கொள்வது எவ்வளவு அநியாயம், இத்தகையவர்கள் மனச்சாட்சியற்ற மதோன்மத்தர்கள், துரோகிகள், சத்தியத்தின் எதிரிகள். இத்தகைய ஒருவரை ஆசுகவி வைது வசைபாடுகிறார்.

இதோ ஆசுகவியின் அந்த வசைப்பாடல் :

‘குலமெழிய நீசனோ குடிவெறியனோ கெறுக்
கொண்ட நட்டா முட்டியோ
கோதில்சிறி ராமர் தூதுவனோ குணங்கெட்ட
குட்டுணிக் காவாலியோ
நலமிலா முதேவி ஏறுவா கனமோ
நப்ப் யென்கள் மகனையில் நாயோ
நன்றியறி யாத வொரு புதமோ
உயிர் கொலும் குழுப்பன்றியோ

உலகெலாம் நகையாட வோடேந்தி உண்கின்ற
 வுணர்வில் பிச்சைக் காரணோ
 உடையற்ற பித்தனோ வுத்தனோ பிறகர
 யும்பிச்சீ வனஞ்சைப் பவனோ
 அளவிலா தேழைகளை யேய்த்து வயிறோம்பு மொரு
 அசடனோ அதி பகலிலே
 அறிவிலார் பொருள்கவரும் ஒருகள்வ னோவென்று
 அறைகுவேன் குமர வேளோ'

எனச் சட்டமேதையை வசைகவியால் சுடுகிறார் ஆசுகவி. நீசன் குடிவெறியன். நுட்டாழுட்டி, குரங்கு - கோதில் ராமர் தாதுவன் (குற்றமில்லாத ராமபிரானாகிய அநுமன்) காவாலி, கழுதை - நலமிலாத மூதேவி ஏறு வாகனம் (மூதேவி வாகனம் கழுதை) பெட்டைநாய், பூதம், குழுப்பன்றி, பிச்சைக்காரன், பித்தன், உலுக்கன் (உலோபி) பரசீவி, அசடன், கள்வன் என்று அத்தனை வசைச் சொற்களையும் கொட்டிக் கவி செய்திருக்கிறார்.

தனது மனதிற் கொண்ட ஆத்திரத்தைக் கவிவாயால் கக்கியிருக்கிறார் ஆசுகவி. இவ்வாறு கல்லடியானின் கவிப் பொல்லடிகளும் சாட்டையடிகளும் பலூள்.

எமது ஆசுகவி - விகடகவி அந்தியகாலத்தில் சாத்விக குண சம்பன்னராக வாழ்ந்து தமது 84ஆவது வயதில் இவ்வெக வாழ்வை நீத்தார். அவரது கவியும் கவிநயமும் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. வாழ்க அவர் கவி. வாழ்க அவர் புகழ் பல பெற்றவர். புகழ்படைத்தவர் என்பதும் விளங்குகிறது. டாக்ரரும் நண்பர் ஆசுகவியுடன் சேர்ந்து கூழ் குடித்தார். அது ஒரு கொண்டாட்டம் என்பதையே 'கல்லடியான் சுப்பையனுடன்

கொண்டாடினான்' என உரிமையும் சிறப்பும் தோன்றக் கவி செய்திருக்கிறார்.

கவிதைத் துறையில் போலிப் புலவர்களைக் கண்டு புதுமைப்பித்தன் ஓரிடத்தில் கொதித்தெழுந்து சீறுகிறார். "கொட்டாவி விட்டதெல்லாம் கூறுகமிழ்ப் பாட்டாச்சே" என்று பாடுகிறார். அவரைக் காட்டிலும் ஆசகவி ஆவேசங் கொண்ட இடங்கள் உண்டு. போலிப்புலவர்களைச் சாடுகிறார். கலைமகள் முகத்தில் கரிபூசுகிறவர்கள், தமிழை இழிவுபடுத்துபவர்கள் என்பது புலவரின் கருத்து. தமிழிலே, தமிழ்க் கவிபாடுதலிலே குற்றங் கண்ட புலவர்கள் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். குற்றங் குற்றமேயென்ற நக்கீரர் வாழ்ந்தார். குட்டுதற்குப் பிள்ளைப் பாண்டியன், குறும்பியளவாய்க் காதைக் குடைந்து தோண்டி எட்டிய மட்டும் அறுப்பதற்கு வில்லி, இரண்டொன்றா முடித்து தலையிறங்கப் போட்டு வெட்டுதற்கு ஒட்டக்கூத்தன் என்று இன்னோரெலாம் வாழ்ந்த கதை நாடறியும். அண்மைக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஆசகவியின் சாடுதலைப் பார்ப்போம்.

'முன்னே ஒருகவிக்கு முன்னாறும் நானுறாறும்
வான்னே கொடுப்பார் புலவர்க்கு - இந்நாளில்
வாசிக்க அறியாத வம்பர் தலைப்பாடு
காசக்கஞ் நாறு கவி.'

என வெண்பாப்பாடல் ஒன்றில் ஆசகவி கல்லடியானின் பொல்லடியைக் காண்கின்றோம். பாடல் எளிய இனிய நடையில் அடியும் போடுகிறது வம்பர் என்பதற்குப் புதியவர் என்ற கருத்துண்டு. வம்புத்தனத்தைக் குறித்து ஏகம் கருத்தும் உண்டு.

முற்காலத்திலே வள்ளல்களும் அரசர்களும் ஒரு பாடலுக்கே முந்நாறு, நானுறு காசுகள் வழங்கினார்கள். ஆனால், இந்த நாளில் நிலைமாறி விட்டதே! காரணம் எழுத்தறியாதவர்கள் - படிப்பறியாதவர்கள் என்ற புதியவர்கள் பாடத் தொடங்கி விட்டார்கள். அவர்கள் ஒரு காசுக்கு ஐந்நாறு பாட்டும் பாடிக் கவிதையை மலினப்படுத்துகிறார்கள் என்றே ஆசுகவி சாடுகிறார். புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை ஆசுகவியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் அவர் ஒரு வசை கவிமன்னன். வசனங்களிலும் சிலேடை வழங்குவார். எவருக்கும் அஞ்சாதவர் அவர் ஒரு தனிக்காட்டு ராசா எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

உசாத்துணை நூல்கள் - கவிதைக் களஞ்சியம் த.ப.2358
உள்ளதும் நல்லதும் - புலவர்மணி ஏ.பெரியதம்பிப்பிள்ளை
ஆசுகவி கல்லடி வேலூப்பிள்ளை - விஜேந்திரன்
தனிப்பாடற்கிரட்டு - த.ப. 0502
இலக்கியவழி - பண்டிதமணி

கவிநயம் - 4

**முத்துக்குமார கவிராச சேகரர்
(1780 - 1851)**

சின்னத் தம்பிப் புலவருக்கு அடுத்தபடியில் வைத்து எண்ணக் கூடியவர் முத்துக்குமார கவிராச சேகரர் (1780 - 1851). இவர் தமிழையும் தமிழ் ஏடுகளையும் பாதுகாத்த சி.வெ தாமோதரம் பிள்ளையின் ஆசிரியர். தமிழ் வளர்த்தவரும் சிறந்த புலவருமான சண்னாகம் அ. குமார சுவாமிப் புலவரின் பாட்டனார். இவரது ஊர் சண்னாகத்து மயிலினி. இவரது புலமையைப் போற்றிய மக்கள் இவரைக் கவிராசர் என்றும் ‘வரகவி’ என்றும் அழைத்தனர். இவர் ஞானக் கும்மி, யேசு மத பரிகாரம் சண்னாகம் ஐயனார் ஊஞ்சல், நடராசர் பதிகம் ஆகிய செய்யுள் நால்களைப் பாடியுள்ளார். இவற்றைவிட அநேக தனிப்பாடல்களையும் அழகாகப் பாடியுள்ளார். இவருடைய தனிப்பாடல்கள் ‘முத்தக பஞ்சவிஞ்சதி’ என்னும் திரட்டு நூலில் அடங்கியுள்ளன. இப்பாடல்களில் யாழ்ப்பாணத்து ஊர்கள் பல சிலேடையாகப் பாடப்பட்டுள்ளன.

இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியார் இவருடைய நண்பராவர். ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரின் ஆசிரியர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுப் பிற்பகுதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலும் யாழ்ப்பாணத்தின் இரு கண்ணே போன்று தமிழ்

வளர்த்தவர் - தமிழ்க்கவிதைகள் பாடித் தமிழ் வளர்த்தவர்கள் இவ்விருவர் கவிராயர்கள் என இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை தமது இலக்கிய வழியிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சன்னாகத்திலே முத்துக் குமார கவிராயர். இருபாலையிலே சேனாதிராய கவிராயர். முத்துக்குமார கவிராயருக்குக் குல தெய்வம் மாவிட்டபுரத்துக் கந்தசவாமி. சேனாதிராய கவிராயருக்குக் குல தெய்வம் நல்லூர்க் கந்தசவாமி. விசேட உற்சவங்கள் நிகழும்போது முத்துக்குமார கவிராயர் நல்லூருக்குப் போவார். சேனாதிராய கவிராயர் மாவிட்டபுரத்துக்கு வருவார். இருவரும் - இரு கவிராயர்களும் நல்ல நண்பர்கள். இருவரும் சந்திக்கும் போது மற்றைய இரசிகர்கள் வித்துவான்கள் - ஏன் பிரபுக்களும் அங்கே கூடிவிடுவார்கள். அவ்வாறு கூடிக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைக் கேட்டு மனங்களிப்பார்கள்.

அன்று மாவிட்டபுரத்தில் திருவிழாக் காலம். வேட்டைத் திருவிழாத் தினம். கந்தசவாமி அலங்காரமாகத் தாவிப் பாய்கின்ற குதிரையில் பவனி வருகிறார். கவிராயர்கள் இருவரும் விழாவைக் கண்டு மகிழ்கிறார்கள். கவிராயர்களைச் சூழ்ந்து இரசிகர் கூட்டம் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதக்கிறார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சேனாதிராய கவிராயர் முத்துக்குமார கவிராயரைப் பார்த்துக் கூறுகிறார் - “கவிராயரே உமது சவாமியின் பவனியை வருணித்துப் பாடும்” என்கிறார். முத்துக்குமார கவிராச மேகம் எழுந்தது! எழுந்து மழை பொழிந்தது. தனது சொந்த ஊர்ப்பெயர் சன்னாகத்துடன் பாடல் ஆரம்பமாகிறது. சன்னாகம், கொக்குவில், கொடிகாமம், ஆனைக் கோட்டை, கட்டுடை,

உடுவில், பன்னாலை, மல்லாகம், பலாலி, இளவாலை என்ற ஊர்களின் பெயர்கள் பாடலில் தாண்டவமாகின்றன.

‘முடிவி ஸாதுறை சுன்னாகத் தான்வாழி
 முந்தீத் தாவாடிக் கொக்குவில் மீதுவந்
 தடைய வோர்பென்கொ ழகாமத் தாளசைத்
 தாளனக் கோட்டைவெ ரிகட்டை விட்டாள்
 உடுவி ஸான்வாரப் பன்னாலை யான்மிக
 உருத்த னங்கடம் புற்றமல் ஸாகத்தில்
 தடைவி டாதனை யென்றுப் பாலிகண்
 சார வந்தனள் ஓரிள வாலையே’

இப்பாடலைக் கேட்ட மக்கள் யாழ்ப்பாணத்து ஊர்ப் பெயர்களைக் கேட்டு மகிழ்கிறார்கள். வித்துவான்கள் பாடலிலுள்ள சிலேடை - இருபொருள் சொற்றொடர் - அலங்காரத்தைக் கேட்டுத் துள்ளிக் குதிக்கிறார்கள். சாதாரண மக்களுக்குப் பாடலின் போருள் விளங்கவில்லை. அதைச் சேனாதிராய கவிராயர் விளக்கிக் காட்டுகிறார். நாங்களும் கேட்டுப் பார்ப்போம்.

‘முடிவிலாது உறை சல் - நாகத்தான் வாழி
 முந்தீத் தாவுறுடிக் கொக்குவில் மீதுவந்து
 அடைய ஓர் வண்கொடி - காமத்தாள்
 அசைத்து ஆனைக்கோட்டை வெளி கட்டு
 உடைவிட்டாள் உடு - ஒல் ஆன் வாரப்
 பல் - ஆலையான் மிக உருத்தனன் ஓர்ஜினவாலை
 கபம்பு உற்ற மல் - ஆகத்தில் தடைவிட்டாது
 அணையென்று பல - ஆலி கண்சார வந்தனள்.

சுன்னாகம் என்பது சல் + நாகம் எனப் பிரியும். சல் என்பது வெள்ளி, நாகம் என்பது மலை. எனவே சுன்னாகம் என்பது

(வெள்ளியங்கிரி) வெள்ளிமலை ஆகும். வழி என்பது பிள்ளை சன்னாகத்தான் வழியென்றால் - வெள்ளி மலையாகிய கைலாசத்திலே இருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய பிள்ளையாகிய கந்தசவாமி. சிவபெருமான் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவராதலால் அவர் முடிவிலாதுறை சன்னாகத்தான் என்று கூறப்பட்டுள்ளார். கொக்குவில் என்பதில் வரும் கொக்கு என்பது குதிரையை, தாவடி என்பது தாவு அடியாக = காலாகப் பிரியும். எனவே முந்தித் தாவடி, கொக்குவில் மீது வந்தடைய - என்பதன் கருத்து முந்தித் தாவுகின்ற கால்களையுடைய குதிரை வாகனத்தில் பவனி வர என்பதாகும். பெண் கொடிகாமத்தாள் என்பதில் பெண்கொடி - தலைவி, காமத்தாள் - காதல் கொண்டவளாய் என்பது பொருள். எனவே ஒர் பெண் கொடிகாமத்தாள் - என்பது ஒரு பெண் கொடி (தலைவி) காதல் கொண்டவளாய் எனப் பொருள் தரும்.

ஆணைக்கோடு - யார்னைத்தந்தம். பெண்கள் மார்பில் அணிந்த ஆபரணம் மார்பின் கூர்மையை விளக்கிற்று எனலுமாம். வெளி கட்டுடை - - கட்டுஉடை மார்பில் கட்டிய வஸ்திரம் அதாவது தலைவி தன்னிலையைக் குலைத்து, பெண்களது அக்காலத்து அணியாகிய மார்பிற் கட்டிய வஸ்திரத்தையும் நெகிழி விட்டாள்.

உடுவிலான் என்பதிலுள்ள உடு நட்சத்திரத்தைக் குறிக்கும். இல் - மனைவியைக் குறிக்கும். எனவே, நட்சத்திரத்தை மனைவியாகக் கொண்டவன். அவன் சந்திரனாவான். உடுவிலான் வர என்பது சந்திரன் உதயமானான் என்பது பொருள். ஆக, பன்னாலையான் - (பல் + ஆலை - கரும்பு) கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதன்,

மிக உருத்தனன் - கோபித்தான் என்பது பொருள். இளவாலை என்பது இளமையாகிய பெண்ணைக் குறிக்கும். கடம்பு - கடப்பம்பு (கந்தசவாமிக்கும் உகந்தமலர்) மல் + ஆகம் என்பது மல்யுத்தம் செய்கின்ற மார்பு (ஆகம் = மார்பு) ஓர் இளவாலை கடம்பு உற்ற மல் ஆகத்தில் தடைவிடாது அணை என்று - என்பது அந்த ஒப்பற்ற இளம்பெண் - கந்தசவாமியைக் காதுவித்தவளாகிய அந்த இளம்பெண் கடம்பணிந்த மல்யுத்தம் செய்கின்ற மார்போடு, இடையீடு இன்றி அணைந்தருள வேண்டுமென்று, பலாலி என்பதில் வரும் ஆலி என்பது நீர்த்துளியாகும். எனவே, பலா + ஆலி கண் சார வந்தனன் - அப்பெண் பல நீர்த்துளி கண்ணினின்றும் சொரிய கந்தசவாமிக்கு எதிரே திருவடியே சரணமென்று, வீதியிலே பவனியை எதிர்கொண்டாள் என்பது பொருளாகும்.

மாவிட்டபுரத்துக் கந்தசவாமியார் வேட்டைத் திருவிழாவன்று குதிரை வாகனத்தில் பவனி வந்தபோது ஒரு தலைவி அவரில் காதல் கொண்டவளாய் கண்ணீர் சொரிய திருவடியே சரணமென்று வீதியிலே பவனியை எதிர் கொண்டாள். இக்காட்சியையே முத்துக்குமார கவிராயர் திலேடை அணியில், ஊர்ப்பெயர்ச் சொற்களைக் கையாண்டு மிக அழகாகச் சித்திரித்திருக்கிறார். தேன் சொட்டும் இத்தகைய கவிதைகள் இரசிகர்கள் என்ற வண்டுகளுக்கு ஆரா விருந்தனரோ!

இன்னொரு முறை (இரு கவிராயர்களும்) முத்துக் குமார கவிராயரும் நல்லூரிலே சந்திக்கிறார்கள். இவர்களுடைய சந்திப்பு, இரசிகர்களாகிய வண்டுகளுக்குக் கொண்டாட்டமான சம்பவம். அன்று நல்லூர்க்

கொடி யேற்றத் திருவிழா. நல்லூர்க் கந்தன் கோவில் பெருமளவில் மக்கள் கூட்டமும் நிறைகிறது. முத்துக்குமார் கவிராயர் தமது நண்பர் சேனாதிராய கவிராயருடனே பேசுகிறார். ‘உமது சுவாமியைப் பாடும்’ என்கிறார் முத்துக்குமார் கவிராயர். வள்ளி, தெய்வநாயகி சுகிதராகிய கந்தன் காட்சியைக் காண்கின்றார் கவிராயர். கும்ப மாதத்தில் - (மாசி மாதத்தில்) சட்டித் திதியில் திருவிழா ஆரம்பமாவதும் நினைவுக்கு வருகிறது. இருவரும் சிலேடைக் கருத்தில் அம்மானை பாடுகிறார்.

‘திருவாரும் நல்லைநகர்ச் செவ்வேற் பெருமானார் இருபாலைக் குயத்தியரோ டின்பழுற்றா ரம்மானை இருபாலைக் குயத்தியரோ டின்பழுற்றா ராமாயின் தருவாரோ சட்டிகுடஞ் சாறுவைக்க அம்மானை தருவார்கான் சட்டிகுடஞ் சாறுவைக்க அம்மானை’

மக்கள் கூட்டம் பாட்டின் வெளிக்கருத்தைப் பார்க்கிறது. திருவாரும் நல்லூரில் எழுந்தருளியிருக்கிற செவ்வேற் பெருமானாகிய கந்தகவாமிக்கு இருபாலையிலே குயத்தியரோடு சம்பந்தம் வைத்திருக்கிறார். இருபாலையில் பானை சட்டி வண்ணும் குயப்பெண்கள் வாழ்ந்தார்கள். “அப்படியானால் சட்டி குடம் சாறு வைக்கத் தருவாரோ” என்று கேட்போமே. குய சம்பந்தம் வைத்தவரிடம் நிச்சயம் அவற்றைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளலாமே! அவரும் குய சம்பந்தத்தால் சட்டி குடம் சாறு வைக்கத் தரத்தானே வேண்டும் தருவார் என்று பேசிக் கொண்டார்கள். இதனை அங்கே நின்ற முத்துக்குமார் கவிராயர் விளக்குகிறார்.

குயத்தியர் என்றால் பெண்கள். எனவே, இருபாலைக் குயத்தியர் என்பது இரண்டு இளம் பெண்கள்

- வள்ளி தெய்வ நாயகியாகிய இரண்டு பெண்கள். குடம் - என்பது கும்பமாதம் - மாசி மாதம். அந்தக் காலத்திலே கும்பமாதத்திலே தான் நல்லூர்க் கொடியேற்றம். சட்டி என்பது - ஒரு திதி. பூரணை அமாவாசை என்பவற்றிலிருந்து ஆறாம் நாள். சாறு - என்பது திருவிழா.

இருபாலைக் குயத்தியர் - இரண்டு இளம் பெண்களாகிய வள்ளி தெய்வ நாயகிகளோடு திருவாரூர் நல்லைநகர் செவ்வேற் பெருமானார் இன்பழுற்றார். அம்மானை அது உண்மையான விடயமல்லவா? அந்த இருபாலைக் குயத்தியரோடு இன்பழுற்றாராயின் கும்பமாதத்திலே சட்டித் திதியிலே கொடியேற்றத் திருவிழா தொடங்க கிருபா நிதியாகிய கந்தக்ஸவாமி ஆங்க்கிரகம் செய்வார் என்பது இப்பாடல் தரும் பொருளாகும். இருபாலைக் குயத்தியர் சட்டி, குடம் என்பவற்றைச் சிலேடையணியில் வைத்துச் சித்திரித்திருக்கிறார் கவிராயர். அவரது கவிச்சித்திரங்களை நாமும் நாளும் சுவைப்போம் சுவைத்து நயப்போம்,

முத்துக்குமாரக் கவிராயர் இன்னொரு பாடலில் மாவிட்டபுரக் கந்தனது பவனியை வர்ணிக்கிறார். ஆங்கும் ஊர்ப்பெயர்கள் சிலேடைக் கருத்தில் இடம் பெறுகின்றன. மல்லாகம், மாதகல், சன்னாகம், ஈவினை, துண்ணாலை, சில்லாலை, கொடிகாமம், மாவிட்டபுரம் என்ற ஊர்களின் பெயர்கள் பாட்டில் ஒலிக்கின்றன.

'மல்லாக மாதகலான் மருகன்கன்
ஈாகத்தான் மகன்பா வாணர்
சொல்லாச்சீர் ஈவினையான் துஞ்னாலை
யானத்தான் சுரும்ப ரோதிச்

சில்லாலை யிருள்வென்ற குறக்கொட்டா
 மத்தாகணச் சிகண்டி மாவூர்
 வல்லானை மாவிட்ட பூநகரத்
 திடைபவனி வரக் கண்டேனே'

மல் + ஆக மாது + அகலான் என்றது விஷ்ணுவை. சல் + நாகத்தான் என்றது சிவபெருமானை. ஈவினையான் ஈபவனாகிய கந்தசவாமி, துன் + ஆலையான் - கரும்பு வில்லையுடைய - மன்மதன். சில்லாலை இருள்வென்ற - சக்கரம் வேல் - ஏறிந்து சூர் ஆகிய இருளை வென்றவர். குறக்கொடி + காமத்தால் குறமகளாகிய வள்ளியை இச்சா சக்தியாகக் கொண்ட முருகன் சிகண்டி - மா + ஊர் மயில், குதிரை என்பனவற்றை ஊர்தியாகக் கொண்டவன் என்பது பொருளாகும்.

விஷ்ணுவின் மருகனும் சிவனின் மைந்தனும், மன்மதனின் மைத்துனனும் குறமகள் வள்ளி காதலனும் ஆகிய கந்தசவாமி மாவிட்டபுர நகரில் பவனி வரக் கண்டேன் என்பது இப்பாடவின் உரை விளக்கமாகும். ஈண்டு முத்துக்குமார கவிராயர் காட்டிய கவிதைச் சித்திரத்தைக் கண்டு இரசித்து மகிழ்வோமாக.

கவிநயம் - 5

**சிவசம்புப் புலவர்
(1852 - 1910)**

நமது நாட்டிலே வாழ்ந்த சிறந்த இலக்கிய இரசிகர் வித்துவ சிரோமணி. ந.ச. பொன்னம்பலபிள்ளை. அவர் மூலஸூரீ ஆறுமுக நாவலரின் மருகராவர். அவரைப் பற்றிப் பண்டிதமணி கலாநிதி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் சுவையாகக் கூறுவார் : பண்டிதமணி அவர்கள் எம்மிடையே வாழ்ந்து அண்மையில் மறைந்த - நாம் கண்டு கற்று நயந்து அறிந்த இலக்கிய ரசிகரல்லவா? பண்டிதமணியவர்கள் பொன்னம்பல பிள்ளையவர்களைத் தேன் குடம் என வர்ணிப்பார்கள். ஏனென்றால், அத் தேன் குடத்தை இரசிகர்களாகிய எழும்புக் கூட்டங்கள் சதா சூழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும். வித்துவான்கள் மாணாக்கர்கள் தொடர்ந்து கொண்டேயிருப்பார்கள். இதன் காரணமாகவே பொன்னம்பல பிள்ளையவர்கள் தேன் குடம் என வர்ணிக்கப்படுவார். அவர் தேனொழுகக் கந்தபுராணம், பெரியபுராணம் முதலிய புராணங்களுக்குப் பயன்விரிப்பார். கம்பராமாயணத்திலிருந்து கதைகள், தித்திக்கின்ற விடயங்கள் கருத்துக்கள், சொல்லோவியங்கள் ஆகிய கணிகளை வாரிச் சொரிவார். இரசிகர் கூட்டம் அவற்றைச் செவிகளில் மடுக்கும், அவற்றைச் செவிநுகர் கணிகளாக மாந்தும்.

ஒருநாள் வண்ணாற்பண்ணைச் சிவன்கோவில் வசந்த மண்டபத்திலே வித்துவ சிரோமணியின் இராமாயண வியாக்கியானம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

அதைக் கேட்டு நயந்தவர் அக்காலத்தில் குருடாகியிருந்த வன்றொண்டச் செட்டியார். அவர் வடத்தேசத்தவர். மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையின் மாணவர். அவருக்கு இருபதுக்கு மேற்பட்ட அந்தாதிகள் மனப்பாடம். அந்தாதிகளில் வரும் கடின சொற்களைப் பிரித்துக் கருத்துச் சொல்ல வல்லவர். சாதாரணமாகப் பேசும்போதும் சிலேடைப் பொருள்படப் பேசுவதில் வல்லவர். அவர் வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளையிடம் வந்திருந்தபோது உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரும் அங்கே வந்திருந்தார். எமது நாட்டுச் சிவசம்புப் புலவர் அளவில்லாத திரிபு, இயமக அந்தாதிகள் பாடியவர். வன்றொண்டருக்கும் சிவசம்புப் புலவருக்கும் சொற்போர் தொடங்கியது. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பாடிய பழமலை அந்தாதியிலுள்ள (பழமலையென்பது விருத்தாசலம்) ஒரு கடினமான பாட்டை வன்றொண்டர் பாடினார். மேருக்குவடு நிகர் தோள் - எனத் தொடங்குவது அப்பாடல். சிவசம்புப் புலவர் பாட்டின் பொழிப்பைக் கூறினார். சொற்களைப் பிரித்துப் பயனும் சொன்னார். அந்தச் சொற்போரில் வெற்றி பெற்றார் சிவசம்புப் புலவர். வித்து சிரோமணியின் பாராட்டையும் பெற்றார்.

இவ்வாறாய புகழடைய சிவசம்புப் புலவரின் ஊர் உடுப்பிட்டி. தந்தையார் பெயர் அருளம்பல முதலியார். அறுபதுக்கு மேற்பட்ட பிரபந்தங்களைப் பாடியிருக்கிறார்.

இவரது புலமையை வியந்த பூலீஸூரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களே அவருக்குப் ‘புலவர்’ என்னும் பட்டத்தை வழங்கினார்.

இவர் இராமநாதபுரம் பாற்கர சேதுபதி மகாராசா மீது கல்லாடக் கலித்துறை, நான்மணிமாலை, இரட்டை மணிமாலை ஆகிய மூன்று நால்களைப் பாடியிருக்கிறார். பாண்டித்துறைத் தேவர் மீது நான்மணிமாலை ஒன்று பாடியிருக்கிறார்.

இவற்றைவிட, கந்தவன் நாதர் பதிகம், வல்லிபுர நாதர் பதிகம், புலோலி நான்மணிமாலை முதலிய பல நால்களைப் பாடியிருக்கிறார். இவருடைய பாடல்கள் சில சிவசம்புப் புலவர் பிரபந்தத் திரட்டாக வெளிவந்துள்ளன. இவர் பல தனிப் பாடல்களும் செய்துள்ளார்.

சிவசம்புப் புலவர் தமது தாயார் மேற்பாடிய வெண்பாப் பாடல் ஒன்றினை எடுத்துக் கொள்வோம். தந்தையும் தாயும் கண் கண்ட தெய்வம் அல்லவா? தெய்வத் திருவள்ளுவர் தானும் திருக்குறளில் தமது தாயாகிய ஆதியையும் தந்தையாகிய பகவனையும் கண்கண்ட கடவுளராகவே வணங்குகிறார். அவ்வாறு, வணங்கி அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் என்று தொடங்கும் அருங்குறளில் ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு என்று பாடியிருக்கிறார். அது போன்று சிவசம்புப் புலவரும் தாயையும் தந்தையையும் கடவுளராகக் காணும் அப்பாடல் பின்வருமாறு :

‘ஸ்ரம னருள்ளம் பலமுதலி நீயெ
ஸ்ரமனிடப் பாலிருக்கும் யாஹவ - தீரமுறவே

யப்பனுட னம்மையுநீ ராயே சிளௌநானன்
நிப்பாழிற் சீவற்ளா மோ?

என்பது அப்பாடலாகும். இவரது தந்தையார் அருளம்பல முதலி. அவர் பரமன் - சிவன். இவரது தாயார் அப்பரமனின் இடப்பாகத்திலிருக்கும் பாவை உமாதேவியார். இவரது தாயாராகிய கதிராசிப் பிள்ளையை உமாதேவியாராகப் போற்றுகிறார் புலவர். அவரைக் கூறிப் பரவும்போது பரமன் அருள் அம்பல முதலியின் இடப்பாலிருக்கும் பாவையெனப் போற்றுகிறார்.

எனது அப்பனும் அம்மையும் நீவிரேயாக, நான் உங்கள் பிள்ளை. நான் மட்டுமல்ல. இந்த உலகத்திலேயுள்ள உயிர்கள் எல்லாவற்றின் அம்மையப்பனும் நீவிரன்றோ! அவ்வகையில் எல்லாரையும் அன்பாகப் போற்றிய பண்பு தான் உங்கள் பண்பு. நீங்கள் உயிர்களெல்லாவற்றின் கண்கண்ட தெய்வங்கள் என்பதையே அப்பனுடன் அம்மையு நீ ராயே, நான் பிளை - பிள்ளை - அன்று எல்லோரும் பிள்ளைகள். இப்படியில் - இந்தப் பூமியில் சீவர் எலாமே - சீவன்கள் எல்லாமே - உங்கள் பிள்ளைகள். நீங்கள் அவர்களின் அம்மையும் அப்பனும் ஆவீர் என அழகாகப் பொருள்நயம் சிறக்கப் பாடியுள்ளார். புலமை நிறைந்த புலவரிடம் பழைய கருத்தும் புதுப்பொலிவு பெறுகின்றது. தந்தையாரின் பெயராகிய அருளம்பல முதலியை பரமனாகக் கூறுவதில் கருத்து நயமும் தொனிக்கிறது. அருளம்பலம் என்பதை அருள் + அம்பலமெனக் கொண்டால் அருள் செய்யும் அம்பலவனாகிய சிவன் என்ற கருத்தும் பொருத்தமுற அமைகிறது. அவரது இயற் பெயரும் பரமனின் பெயராகப் பொருள் தருவதை நயப்போமாக.

புலவர்களைப் புரந்த வள்ளல்கள், புரவலர்கள் பலர் அக்காலத்தில் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் வள்ளனமையால் கவிவளம் வளர்ந்தது. கவிநயம் செழித்தது. ஆனாலும், சில புலவர்களை ஆதரிப்பதில் மனங்கோணியிருந்தனர். அவ்வாறாயவர்கள் புலவர்கள் பாடல்களில் சொல்லடிப்பட்டுள்ளனர். கல்லடி வேலனிடம் சொல்லடிப்பட்டவர்கள் பற்றிய பாடல்கள் உலகப் பிரசித்தமானவை. சிவசம்புப் புலவரிடமும் ஒருவர் அகப்பட்ட செய்தியைப் பின்வரும் அவரது பாடல்கள் விளக்குகின்றன. என்னோடு வைத்த அன்பு ‘நீத்தீர் கொலோ’ ஓளிவட்டம் - எங்கே - சூரியனும் பொய்த்து விட்டானோ? தின்மோ நீண்டது - நாள்கள் பல சென்று விட்டன.

உண்மை காத்தீர் அலீர் - என்றிடோம் - அதாவது பொய்யுரைத்தீர் என்று சொல்ல வையாதேயும் என்ற கருத்துக்கள் கொண்டு பாடல்கள் வரிசையில் அமைந்த கட்டளைக்கலித்துறைப் பாடல்கள் இரண்டு பின்வருமாறு:

‘முன்னாங் கணக்கில் வரைந்த பணத்தை முறைநின்றிட விண்ணங் தராதது மேனாறி யோழுரு கேசவள்ளால் யான்னம் பலவள்ளன் கைந்தா தயாந்திப் புண்ணியநற் றென்னம் யொழில்பயில் கொக்குவிற் சைவ சிகாமணியே!

பணத்தை யனுப்பக் கருத்தில்லை யேலுப்பத் தாட்டைப்பந்தக் கணத்தீ லனுப்பத ஹானே யெருநெறி காண்டகுசீர்க் குணத்தீ னுயர்ந்த முஞ்கோச மாரன் குறைவறுமா மணத்தீ னியிர்குவ ணைத்தாடை வாகு வரோதயனே.’

புலவர் முருகேச பிள்ளையிடம் தமது பாடலை அனுப்பியிருந்தார். முருகேச பிள்ளை கொக்குவில் வாசி. சைவசமயத்தில் நிறைந்த அறிவுள்ளவர். சைவசிகாமணி எனப் போற்றப்பட்டவர். சிகை என்பது தலை. தலையிற் சூடப்படுவது சூடாமணி. அதுபோன்று பிரகாசம் - புகழ் பெற்றவருக்குரிய பட்டம் சிகாமணி. முருகேச பிள்ளை ஒரு சைவ சிகாமணி. அவர் புலவரின் பாடலுக்குப் பணம் கொடுப்பதாக ஒப்புக் கொண்டிருந்தார். ஆனால், முறைப்படி நேரத்திற்குக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டார். அதனையே முன்னங் கணக்கில் வரைந்த பணத்தை முறை நின்றிட இன்னம் தராதது மேஜெறியோ - உயர்ந்த பண்பாடா? என்கிறார் புலவர். நீயும் கொடையிற் சிறந்த வள்ளல். உன் தந்தையும் வள்ளல். நீயோ வள்ளலின் மகனாகிய வள்ளல், குலஞ்சுரக்கும் ஒழுக்கம் அல்லவா? உமது தந்தையின் ஒழுக்கமாவது உமக்கு அமைய வேண்டுமல்லவா? என்பதையே கருத்தாக வைத்து பொன்னம்பல வள்ளல் மைந்தா எனப் பாட்டில் விளிக்கிறார்.

அவரை வள்ளல் என்று மாத்திரம் கூறியதோடு அமைந்திலர். இரக்கத்தின் தயையில் - நிதி - தயாநிதி என்கிறார். புண்ணியவான் என்கிறார் புலவர். அவர் வாழும் இடத்தில் தென்னந் தோட்டம் நிறைந்திருக்கிறது. தென்னை மரங்களும் தாளங்கள் நீரைத் தலையாலே தான் தரும் நன்றி மறவாக் குணமுடையனவல்லவா? அவைகளின் குணமாவது இவருக்கு அமைய வேண்டும் என்ற கருத்தின் நல் தென்னம் பொழில் பயில் கொக்குவில் சைவசிகாமணியே என அழகாகப் பாடியிருக்கிறார்.

அடுத்த பாடலிலும் சிவசம்புப் புலவர் பண்பாடாகத்தான் பேசுகிறார். நீங்கள் பணத்தை அனுப்ப விரும்பாமல் இருக்கலாம். காரியமில்லை, நான் அனுப்பிய பாட்டை உடனும் திருப்பியனுப்பியிருக்கலாமே! அது தான் பெரும் பண்பாடு. இதனையே பணத்தை அனுப்பக் கருத்தில்லையேல், உய்த்த பாட்டை அந்தக் கணத்தில் அனுப்புதல் தானே பெருநெறி என்று கூறுகிறார். நீயோ காண்டற்கு அரியை! குணத்தில் உயர்ந்தவனாயிற்றே. நீ தோளில் குடும் ஆம்பல் - குவளை மாலையும் மணத்தில் குன்றாதே! உனது குணத்திற்குக் குறைவுவரலாமா? என்று அழகாகவும் ஆழமாகவும் பணத்தை அனுப்புத் தவறிய வள்ளலைச் சாடுகிறார். புலவன் பேச்சிலும் ஏச்சிலும் கவிநயம் சொட்டுகிறது.

ஏழாலை சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை தமிழ் தந்த தாமோதரம் பிள்ளையெனப் போற்றப்படுவர். தொல்காப்பியம், கலித்தொகை முதலிய நூல்களைப் பதிப்பித்தவர். பதிப்புத்துறையின் முன்னோடி. ஏடுகளிலிருந்த - அதுவும் 'செல் துளைத்த துளையன்றி மெய்ப்புள்ளி விரவாத சென்னாளேடுகளிலிருந்த இந்நூல்களை அச்சுவாகனம் ஏற்றி அவனியில் உலாவச் செய்தவர்.

இந்தியாவில் உயர்நீதிபதியாக உயர்ந்த உத்தியோகம் வகித்தவர். 'றாப்பகதூர்' என்கின்ற கண்ணியப் பட்டமும் அந்நாட்டு இராசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்டவர். தமிழ்ச் சரித்திரத்தின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி நாவலர் அவர்கள் சரித்திரம் எனின், பிற்பகுதி சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையின் சரித்திரமாகும். அதற்குப்

பிறகுதான் மற்றையவர்கள் சரித்திரம். ஏழாலைத் தாமோதரம் பிள்ளையைச் சிறப்பித்துச் சிவசம்புப் புலவர் பாடியிருக்கிறார். இருவரும் நண்பர்கள். கற்றாரைக் கற்றவர் காழுறுதல் வழக்கமல்லவா? இருவரும் பாடல்களை மாறி மாறி நயந்தவர்கள். இனிப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

‘கற்றாரைக் கற்றவர் காழுறு வாரெனக் கண்டமொழிக் குற்றா யிலக்கிய மாகவென் பாவை யுவந்துகவி சொற்றாய தென்றலைக் கண்ணாதுன் னண்புதொப்பந்து கொண்டேன்
மற்றா வரங்கிணை தாமோ தாரேந்தீர மன்னவனோ!’

சிறந்த புலவராகிய சிவசம்புப் புலவர். தமிழ் தந்த தாமோதரம் பிள்ளையின் நண்பராக விளங்கினார். சிவசம்புப் புலவர் இராமநாதபுரம் பாஸ்கர சேதுபதி மகாராசாமீதும் பல தனிப்பாடல்கள் பாடிப் பரிசில்களும் பெற்றுள்ளார். சித்திரக்கவியில் அட்டநாகபந்தம் போன்ற கவிகளும் பாடிப் பெரும் வித்தகக் கவியாக விளங்கினார். இவரிடத்தில் கல்வி கற்ற வித்துவான்கள் புலவரின் புகழைப் பரப்பி நின்றனர் அன்றோ!

இருபெரும் புலவர்கள் ஒருவர் கவியை மற்றவர் எவ்வாறு நயந்தார்கள், ஒருவருடன் ஒருவர் கவிநடையில் எவ்வாறு பேசினார்கள், கவிகளின் திறனைத் திறனாய்ந்தார்கள் என்பதை இப்பாடல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. என்பாவை யுவந்து கவி சொற்றாய் அது என் தலைக் கண் உள்ளது. மற்ற ஆர் எனக்கு இணை - கவியில் தாமோதரம் பிள்ளையும் கவிமன்னன் என்பன சிறந்த புலவர் சிவசம்புப் புலவரின் கவிவிமர்சனமாகக் காட்சி தருகின்றன.

கவிநயம் - 6

முருகேச பண்டிதர் (1830 - 1900)

இலங்கைப் புலவர்களுள் சிலர், வித்துவான்கள் மட்டுமன்றி ‘தோடஞ்ஞர்’ களாகவும் விளங்கியிருக்கிறார்கள். இலக்கணக்கொட்டர் - முருகேச பண்டிதர் அவரது மாணாக்கர். சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் என்பவர்கள் தோடஞ்ஞர்கள் எனப் பெயர் பெற்ற புலவர்களாவர். தோடஞ்ஞர் என்றால் பிறரின் குற்றங்களை அறிபவர் - பிழைகளை - தோஷங்களைக் கண்டுபிடிப்பவர் என்பது பொருளாகும். தோஷம் என்பது தமிழில் தோடம் என்றாயிற்று. தோடம் என்றால் குற்றம் என்பது பொருள். ஞர் - என்றால் அறிபவர் என்பது பொருள். சுன்னாகம் முருகேச பண்டிதர் தோடஞ்ஞராகையால் அவரை அனுகுவதற்குப் பெரிய வித்துவான்களே அஞ்சினர். அவருக்கு நல்ல இலக்கணப் பயிற்சியும், இலக்கிய ஆற்றலும் நிறைந்திருந்தன. அவரது இலக்கணப்பயிற்சி காரணமாக ‘இலக்கணக் கொட்டர்’ என்ற பெயரும் நிலைத்துவிட்டது.

இலக்கணக் கொட்டர் முருகேச பண்டிதருக்கு விரைவிற் கவிபுனையும் ஆற்றலும் பிறவிச் சொத்து. இவர் பாடிய கண்டனக் கவிகளும் மிகப்பல. விநோதச் சிலேடை, நடு வெழுத்தலங்காரம் முதலிய விநோதக் கவிகள் பலவும் பாடியுள்ளார்.

மயிலிணிச்சிலேடை வெண்பா, குடந்தை வெண்பா ஊஞ்சல், பதிகம், நீதிநால், பதார்த்த தீபிகை முதலிய நால்களை இயற்றியுள்ளார்.

இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் பல இடங்களிற் கல்வி கற்பித்தார். இவர் கற்பித்த ஊர்ப் பெயர்களை இவர் மாணவர் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் அழகாகக் கூறும் பாடல் பின்வருமாறு :

‘சன்னைநகர் புன்னைநகர் சொல்லியதென் கோவைநகர் பன்னுசிறு பிட்டியள வெட்டியாடு மல்லாகந் துன்னியகல் வகளாழுதலாந் தொன்னகர்வாழ் மாணவர்க்கும் மன்னுதயிழ் சொன்னவன்மன் முருகேச பண்டதனே! ’

இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றி இந்தியாவில் சிதம்பரம், சென்னை, திருப்புத்தூர் முதலிய இடங்களிலும் ஆசிரியராக இருந்தார்.

முருகேச பண்டிதர் பரீட்சை எழுதாமலே கும்பகோணம் உயர்தரக் கல்லூரி ஒன்றின் தலைமைப் பண்டிதராக நியமனம் பெற்றார். இதுபற்றிச் சுவையான கதையொன்று உண்டு. முருகேச பண்டிதர் கும்பகோணம் சென்றிருந்தார். ஆங்குள்ள உயர்தர பாடசாலையில் தமிழ்ப் பண்டிதர் வேலை காலியாக இருப்பதை அறிந்தார். அவ்வேலைக்கு அவர் மனுப்பண்ணினார். வேறு பண்டிதர்கள் பலரும் மனுப்பண்ணினர். எனவே, போட்டிப் பரீட்சை ஏற்பாடாகியிருந்தது. தமிழ்ப் பண்டிதர் தியாகராசச் செட்டியாரே பரீட்சையை நடத்தினார். ஒரு காலத்திலே ஆறுமுக நாவலரையே வெல்லக் கருதியவர் முருகேச பண்டிதர். இவர் தமது ஐம்பதாவது வயதில்

தியாகராசச் செட்டியாரது எழுத்துப் பரீட்சைக்கிருப்பதென்பது வெறுப்பை உண்டாக்கியது. எனினும், உத்தியோகக் கவர்ச்சியினால் போட்டிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றுச் சென்றார். கேள்விப்பத்திரம் கொடுக்கப்பட்டது.

முருகேச பண்டிதர் கேள்விப் பத்திரத்தைப் பெற்று அதிலுள்ள இலக்கணப் பிழைகளைக் கீறினார்கள். தக்க நியாயங்களும் கூறி, கேள்வி கேட்கும் முறையையும் ஒரு பாட்டிலமைத்துக் கியாகராசச் செட்டியார் கேள்விப்பத்திரம் தயாரிக்கத் தகுதியற்றவரென்பதையும் குறித்தார். விடைப்பத்திரத்தை எல்லாருக்கும் முன்னர் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். தியாகராசச் செட்டியார் விடைகளை வாசித்துப்பார்த்தார். பண்டிதரின் பஞ்சலக்கணத் திறமையைக் கண்டு திகைத்தார். கல்லூரி அதிபர் ‘கோபாலராவ்’ முருகேச பண்டிதருடைய மதி நுட்பத்தை வியந்து அவரையே கல்லூரித் தலைமைப் பண்டிதராக அமர்த்திக் கொண்டார்.

இவ்வாறு மதிநுட்பம் நிறைந்த முருகேச பண்டிதர் மூலஸ்தீர்மூர்த்தி ஆறுமுக நாவலர் அவர்களையும் வெல்லக் கருதிய காலமும் உண்டு. எனினும், இருவரும் நல்ல நண்பர்களாயினர். நாவலர் சைவத்தை வளர்க்கும் வேலைக்கு முருகேச பண்டிதர் உறுதுணையாகத் தொண்டாற்றினார். நாவலர் இறந்தபோது பண்டிதர் உணர்ச்சித் ததும்பும் பாடல்கள் சிலவற்றைப் பாடியுள்ளார். அப்பாடல்கள் பண்டிதர் நாவலரிடத்தில் வைத்திருந்த பேரன்பைப் புலப்படுத்துகின்றன. அவற்றுள் ஒரு பாடலை முதற்கண் ஈண்டு எடுத்துக் கொள்வோம்.

‘ஆரிருந்தென் ஆர்சிறந்தென் ஆறுமுக நாவலன்போல்
ஆரிருந்து போதியார் ஜயையோ - வாரணிந்து
தேக்குமதிச் செஞ்சலிலத் தேவுருவு கொண்டாலும்
வாக்கவனைப் போல வறா’

நாவலர் போல் பிரசங்கம் செய்யவல்லவர்
ஒருவருமில்லை என்பதையே ஆர் இருந்து போதிப்பார் என
அழகாக வினாவுகிறார் பண்டிதர். தோலணிந்து, பிறைகுடி
செஞ்சடை ஈசனாகத் தோன்றினாலும் நாவலன் போல்
நாநலமாகப் பேசமுடியாது. பேச்சுக்கு நாவலனே நேர.
வேறொருவரும் இணையாக மாட்டார் என்பதை வார்
அணிந்து தேக்கு மதி. செஞ்சலடித் தே உருக் கொண்டாலும்
வாக்கு அவனைப் போல வரா எனப் பாடியுள்ளார் புலவர்.
வசைபாடக் காளமேகம் எனப் பெயர் பெற்ற காளமேகப்
புலவரின் நிந்தாஸ் துதிகள் பலவுள். இகழ்தல் போல் புகழ்தல்
நிந்தாஸ்துதியெனப்படும். காளமேகப் புலவர் தில்லைக் கற்பக
விநாயகனிடம் பக்தி கொண்டவர். ஒருமுறை அந்த
விநாயகரைக் காணுகின்றார். விநாயகரின் ஆணைமுகமும்
பெருவயிறும் அவருக்கு கவி செய்யத் தூண்டுகின்றன.
விநாயகரை மனதாரப் பாடித் துதிக்க வேண்டுமென்ற
உணர்வும் பிறக்கின்றது. ஆனால், அவர் விகடகவி ஆயிற்றே,
வசைபாடுவதும், வழக்கமாயிற்றே ஆக கவியும் நிந்தாஸ்
துதியாக மலர்கிறது. அப்பாடலையும் பார்ப்போம்.

‘கம்பமத கடகளிற்றான் நில்லை வாழும்
கணபதிதன் பயநவயிற்றைக் கண்டுவாடி
உம்பறைலாம் விழித்திருந்தா ரயில்வேற் செங்கை
யுடையவறு முகனூல் கண்ணீரா றானான்
யம்புசுப்பக் கண்ணனுமோ நஞ்சன் டான்மால்
பயமடைந்தா ஞுமயமுடுடல் பாதியானாள்

அம்புவியைப் படைத்திடுவ தவம் தேயென்
றயனுமன்ன மிறங்காம வைகைன்றானே!

உம்பர்கள் விழித்திருக்கின்றார்கள். கண்ணிமைக்காமல் இருக்கின்றார்கள். அயில் வேற் செங்கையுடைய அறுமுகனும் ஆறுபோல கண்ணீர் சொரிகின்றான். கையில் வேலையுடையவனாகிய ஆறுமுகங்களையுடைய முருகனுக்கு கண்+ ஈராறு பன்னிரண்டு அல்லவா. இதனைச் சிலேடையாகக் கண்ணீராறானான் எங்கிறார் காளமேகம்.

கணபதியின் பெருவயிற்றைக் கண்டு பம்புசுடாக் கண்ணனாகிய சிவனும் நஞ்சு அருந்தினான். அதாவது நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவன் ஒரு முறை நஞ்சுண்டமைக்கும் பிள்ளையாகிய கணபதியின் பெருவயிறும் ஆனைமுகமுமே காரணம் எங்கிறார் கவிமானாகிய மால் - திருமால் இவற்றைக் கண்டு பயமடைந்தாராம். பயமென்பது பாற்கடல் எனவும் பொருள்தரும். எனவே, திருமால் பாற்கடலிற் சேர்ந்தார் என்பது சிலேடைப் பொருள். அம்புவியைப் படைத்திடும் பிரமாவும் கணபதியின் தோற்றுத்தைப் பாற்ததாராம். தமது படைப்புத் தொழிலுக்கே அவமானம் எனக் கருதினாராம். அழகிய உலகத்தை - உலக உயிர்களைப் படைப்பது அவம் - வீண் என நினைத்தாராம்; அதனால் அன்னமிறங்காமல் அலைகின்றானே சாப்பிட்ட சோறும் தொண்டையுள் இறங்கவில்லை என்பது ஒரு பொருள்.

மற்றைய பொருள் பிரமாவுக்குரிய வாகனமாகிய அன்னத்திலிருந்து இறங்காமல் திரிகின்றான் என்பது. உன்மையான நிகழ்ச்சிகளை சிலேடைப் பொருளில் அமைத்து நிந்தாஸ் துதியாகப் பாடியுள்ள இப்பாடல்

பொருள் நயம் மிக்கது. இதுபோன்று நமது நாட்டுப் புலவராகிய முருகேச பண்டிதர் நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர் மீது நிந்தாஸ் துதி விருத்தம் செய்திருக்கிறார். நாவலரின் கல்விச் சிறப்பையும், ஒழுக்கம், நீதி என்பவற்றையும் வைத்து நிந்தாஸ் துதியாகப் பாடிய ஒரு பாடலின் கவிநயத்தையும் பார்ப்போம். ஒருவரை நிந்திப்பது போல - இகழ்வது போலப் புகழ்வது தான் நிந்தாஸ் துதி.

முருகேச பண்டிதரின் நிந்தாஸ்துதி பின்வருமாறு:

'வாணிதனை' வசப்படுத்தி மரையனை
 நான்முகனாய் மயங்கச் செய்து
 பேணியவ ஸாயணிந்து பிரிவகற்றிப்
 புணர்ந்தவனைப் பிரமம் தேர்ந்த
 மாணியென்று நீதியுள்ளா என்றங்கூசால்
 வகையெல்லே மாண்ட நின்கைக்
 காணுவதோ இறப்பதுவிங் காறுமுக
 நாவலனே கமிய் தன்றோ'

இப்பாடலை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது நாவலரை நிந்தை செய்வது போல் தோன்றும். ஆனால், ஆழமாகப் பார்க்குமிடத்தில் நாவலரைப் போற்றுவது - அவர் சிறப்புக்களை எடுத்துக் கூறுவது தெளிவாகும். நிந்தையாகக் கருத்துக் கொள்ளும்போது நாவலர் பிரமச்சாரி - மாணி. நாவலர் நீதிமான் எனப் பெயர் பெற்றவர். அவ்வாறிருந்தும் வாணியை - சரஸ்தியைத் தம் வசப்படுத்தியவர். அவளை வசப்படுத்த அவளின் கணவனாகிய மலரயனை - தாமரைப் பூவிலிருக்கும் பிரமனை நான்கு முகங்களாக்கி மயங்கச் செய்தவன். அவ்வாறு மயங்க வைத்துவிட்டு வாணியின் கால்களில்

பணிந்து - விழுந்து கும்பிட்டு, பிரிவகற்றிப் புணர்ந்தவன் - அந்தச் சரஸ்வதி விட்டுப் பிரியாதவாறு சரஸ்வதியை அணைத்துக் கொண்டவன். இது ஏற்ற செயலா? பிரமம் தேர்ந்த பிரமச்சாரிக்கு அடுக்குமா? இன்று நீயோ இறந்து விட்டாய் இந்த நிலையில் நாங்கள் காணுவது நீதியா? ஆறுமுக நாவலனே இறந்து விட்டான்.

நீயே பொறுத்தருள்வாய் என்கிறார் புலவர். இப்பாடலில் நாவலரைப் போற்றும் முறையிலும் கவி அமைந்திருக்கிறது. பிரமம் அறிந்த பிரமனும் மயங்கும் வகையில் பிரமத்தை - தத்துவங்களை அறிந்தவர் நாவலர். அவர் என்றும் சரஸ்வதியின் கடாட்சம் பெற்றுக் கல்வியிற் சிறந்தவர். நாவன்மையிற் சிறந்த நாவலர் சரஸ்வதியின் கடாட்சம் நீங்கப் பெறாதவர். அவற்றையே வாணிதனை வசப்படுத்தி பேணியவள் அடிபணிந்து பிரிவு அகற்றிப் புணர்ந்தவன் என்ற கவியடிகளால் குறிப்பிடுகிறார் புலவர். கலைமாணி (Bachelor of Arts), முதுமாணி (Master of Arts) என்பன போல் நாவலரும் பிரமந்தேர்ந்தமாணி. சமயத்துவங்கள், புராணங்கள் என்பவற்றில் வல்லவர். நெட்டிகப் பிரமச்சாரி, நீதிமான் இவ்வாறாய் பல சிறப்புக்களும் பெற்றவர். அத்தகைய ஆறுமுக நாவலரே இறந்து விட்டாரே. அவரே எங்களை கடிமிப்பது கமிப்பது - பொறுப்பாராக. ஆறுமுகம் என்றிருக்க ஒர் முகமும் எங்களுக்குத் தோற்றாமற் சென்றொளித்தாரே! என்றெல்லாம் நாவலரைப் புகழ்ந்து அவரது மறைவின் போது நயமான கவி செய்தார் முருகேச பண்டிதர்.

பண்டிதரின் தனிப்பாடல்களில் சிலேடைப் பாடல்கள், விடுகவிப் பாடல்கள் என்பனவும் பொருள் நயமான பாடல்கள். அவரது விடுகவி ஒன்றினையும்

எடுத்துக் கொள்வோம். உதய பானுவே செப்புவாயே என அவர் விடுக்கும் கவியை - அதற்குரிய விடையை நாங்களாகவே அவிழ்க்க வேண்டும். கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இதோ அவர் விடுக்கும் கவிதை,

'நாலுகாஸ்ப டைத்திருக்கு நப்பதில்லை

நம்மைப்போல் ஒருக்கடியுண்டாம் ரிடிப்பதில்லை
ஏலவேயின் னலுண்டாழு டிப்பதில்லை

இடையிடையே கண்களுண்டாம் பார்ப்பதில்லை
கோலமுடி அரசருக்கும் எல்லோருக்கும்

கொடுத்திடுமூட் காருதலைத் தவிர்ப்பதில்லை
சீலமிகு பொருண்விளங்க ஓங்குமாகித்
திகமுதய பானுவே செப்புவாயே!'

கால்கள் நான்கு உண்டு. ஆனால் நடப்பது இல்லை; மனிதரைப் போல் இரண்டு கைகள் உண்டு. ஆனால் பிடிக்கமாட்டாது. பின்னல் உண்டு. ஆனால், குடுமி முடிப்பது இல்லை. கண்கள் இடையிடையே உண்டு. ஆனால், பார்ப்பது இல்லை. அரசரும் ஏனையவரும் உட்கார வைக்கும். ஆனால், மறுப்பு இல்லை. இவற்றின் கருத்துத் தெளிவாக உள்ளது. உதய பானுவே சொல்வாயாக. இதற்கு விடை கைக்கதிரையாகும். அதற்கும் கைக்கதிரைக்கு நாலு கால்கள், இரண்டு கைகள், பின்னல் உண்டல்லவா? அரசர்களும் ஏனையவர்களும் உட்காரும் ஆசனமாவதும் அக்கதிரையே.

இற்றைக்கு நாறு ஆண்டுகளுக்குமுன் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் பெரும் புலவராய்த் திகழ்ந்த முருகேச பண்டிதரின் தனிப்பாடல்களும் சுவை மிக்கன. நயம்பல நிறைந்தவை.

‘எழுத்தொடு சொற்பொருள் யாப்பணி யென்னு மிலக்கணங்கள் பழுத்துள நாவினன் பாக்கலோர் நான்கொடு பாவினங்கள் வழுத்திப் பாடு முருகேச பண்டிதன் வாதியெனத் தொழுத்தகு விற்பனன் சென்று பரகதி துண்ணினனே.

எனகிறார் எமது ஆசிரியர் மகாவித்துவான் சி. கணேசையர்.

உசாத்துணை நூல் :

முருகேச பண்டிதர் பிரபந்தத் திரட்டு
- கு. முத்துக்குமார் சுவாமிப்பிள்ளை.

வினாதச் சிலேடை

‘நெட்டையிலை கைத்திருக்குஞ் செவ்வேளல்ல
நெடிதோங்கித் தண்டெந்தும் வாருநமல்ல
கட்டுவர னாரவிக்கும் பிரமனல்ல
களிவைப்பி யெடுத்தலாற் சுரங்கமல்ல
நட்டவரைத் தளபதியாய் இருக்கச் செப்பும்
நன்மையினா னாம்வணங்கு மீசனல்ல
சிட்டரல்லாப் கொள்ளுமொரு பொருளோயாகும்
செகமறிய ஒப்பொருளைச் செப்பு வீரே’

கவிநயம் - 7

**வித்துவ சிரோமணி கணேசையர்
(1878 - 1958)**

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் தனிப்பெருந் தொண்டாற்றினார்கள். இதனிலும் பார்க்க அவர் செய்த பெருந் தொண்டு இன்னொன்றும் உண்டு. அது தான் - அவர் தம் பணியைத் தொடர்ந்து செய்வதற்கு ஒரு மாணவ பரம்பரையை ஆக்கித் தந்தமையாகும். நாவலர் அவர்களுடைய மாணாக்கர்களுள் அவரது மருகர் வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளையவர்கள் தலைசிறந்தவர். சங்க இலக்கியங்களையும் மன்ற இலக்கியங்களையும் துருவி ஆராய்ந்தவர். கம்பராமாயண இரசிகர். புராணங்களுக்கு இனிமையாக உரை சொல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். தொல்காப்பிய இலக்கணத்தைப் பல்காற் கற்று நிறைந்த அறிவு படைத்தவர். இத்தகைய பேரறிஞர்பால் கல்வி கற்றவர்கள் பலராவர். அவர்களுள் தலைசிறந்தவர் மகாவித்துவான் மறைத்திரு சி. கணேசையரவர்களாவர். இவர் வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளையவர்களுக்குப் பின் கண்ணாகம் குமாரசவாமிப்புவர் அவர்களிடம் கல்வி கற்றார். பிற்காலத்தில் புலவரவர்களுக்கு உசாத் துணைவராகவும் விளங்கியவர் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களாவர்.

ஜூயரவர்கள் பிறந்த ஊர் புன்னாலைக் கட்டுவன். தந்தையார் பெயர் சின்னையர், தாயார் பெயர் சின்னம்மாள், கணேசன் அருளால் பிறந்த தம் அருந்தவப் புதல்வருக்குப் பெற்றோர் கணேசன் என்று பெயரிட்டனர். பின்னாளில் கணேசையரவர்கள் பெரிய கணேச பக்தனாகவே விளங்கினார்கள்.

இவரது ஆசிரியராகிய குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள், கணேசையரவர்களின் பிறப்பு, கல்வி, ஆற்றல் முதலியனவற்றைக் கூறும்போது,

‘காசிப்போத் திரமுடையோன் புன்கைநகர்ச்
சின்கையநாதன் மைந்தன்
தேசிகன்வித் துவகுடா மணிபான்னம்
பலப்பெயர்களான் செம்மல்பாங்கே
பேசரிய விலக்கியழு மிலக்கணமும்
மிறநூலும் யெரிதுகற்றோன்
பூசர்கோன் கடினசனனாம் யெயருடையோன்
களிபாடு புலமிக்கோனே.’

என்று பாடியுள்ளார்கள். வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை அவர்கள் நடத்திய திண்ணைப் பள்ளியிலேயே கணேசையர் அவர்கள் பாடம் கற்றார்கள். அக்காலத்தில் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் தரம் மிக்கனவாகவும் சிறப்பு மிக்கனவாகவும் இருந்தனவென்பதைக் கணேசையர் போன்ற வித்துவ சிரோமணிகளே சான்று. நவீன பாடசாலைக் கல்வி முறையில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் காலகட்டத்தில் மகாவித்துவான் கணேசையர் அவர்கள் வாயிலாக நாம் கேட்டறிந்தோம். மகா வித்துவான் கணேசையரின்

வருத்தலைவிளான் ஆசிரமத்திற்குச் சென்று அவரிடம் நாம் கல்வி கற்ற வேளையும் ஒரு வகையில் இந்தின்னைக் கல்வி முறை இருந்தது. பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களும், விரிவுரையாளர்களும் ஜயரிடம் வந்து இம்முறையிலேயே பாடங் கேட்டனர். ஜயப்பாடுகளை ஆராய்ந்து சென்றனர்.

கணேசையர் அவர்கள் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்திற்குத் தெளிவான உரை எழுதிப் புகழ் பெற்றார். இவரது தமிழ்மொழி அறிவின் பெருக்கத்தை தமிழ் அறிஞர்கள் வழங்கிய மகா வித்துவான் பட்டம் விளக்கும். யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாவிருத்திச் சங்கத்தார் வித்துவ சிரோமணி என்னும் பட்டத்தை வழங்கிக் கொரவித்துள்ளார்கள்.

கணேசையரவர்களின் கவித் திறமையை அவர்கள் இயற்றிய மருதடி விநாயகர் பிரபந்தம் விளக்கும். இவற்றைவிட அவர் செய்துள்ள மருதடி விநாயகர் அந்தாதி, மருதடி விநாயகர் இருபா இருபங்து, வருத்தலை விளான் மருதடி விநாயகர் கவிவெண்பா, கலிநிலைக் கலித்துறை ஊஞ்சல் ஆகிய செய்யுள் நூல்கள் அவரது கவித் திறமையையும் கடவுள் பக்தியையும் விளக்கும்.

ஜயர் அவர்கள் அன்னலட்சுமி அம்மையாரைத் திருமணஞ்சு செய்திருந்தார். அம்மையாரும் வடமொழி, தென்மொழி அறிவு நிரம்பப் பெற்றவர். மனைவியார் இறந்தபின் ஜயர் அவர்கள் மனைவியார் அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக ஒரு காணி வாங்கி, அதில் ஒரு சிணறு வெட்டுவித்தார். அதற்கு ஆன்னலட்சுமி கூபமெனப் பெயருமிட்டார். அதனை மருதடி விநாயகர் ஆலயத்துக்கே தரும சாதனம் பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

அவ்வாலயத்துக்கெனவோர் தீர்த்தக் கிணறு இல்லாத குறை நெடுங்காலமாக இருந்து வந்தது. பலர் தீர்த்தக் கிணறு தோண்டுவிக்க முயன்றும் அவற்றில் நீரூறாமையால் அப்பணியைக் கைவிட்டுமிருந்தனர். ஐயர் அவர்கள் வெட்டுவித்த கிணறும் நாற்பது அடிவரை அகழப்பட்டும் நீரூற்றுக் கண்டிலது. அப்போது ஐயர் அவர்கள் விநாயகப் பெருமான் திருவடிகளை வணங்கிப் பாடிப் பணிந்தார். தமது பணியைத் தொடர்ந்தார். கிணற்றில் நீரூறக் கண்டு மகிழ்ந்தார். அக்கிணறே மருதடி விநாயகப் பெருமானின் ஆலயத்துக்குத் தீர்த்தக் கிணறாக இன்றும் உள்ளது. அக்கிணற்றில் நீரூறச் செய்ய ஐயர் அவர்கள் பாடிய பாடல் பின்வருமாறு :

‘ஆட்டாதே எங்கள் அரணார் திருமகனே
கோட்டாலே குத்தியிந்தக் கவுயிதை - நாட்டுவோய்
மாமருதி லீசா மதமா முகத்தோனே
காழுவேற் குள்ளம் கணிந்து’

வெண்பா வடிவில் அமைந்த இப்பாடலின் பக்திச் சுவையால் விநாயகப் பெருமானும் மகிழ்ந்து ஐயரவர்களின் வேண்டுதலுக்கு அமையக் கிணற்றில் நீரூறச் செய்தார். கூபம் என்பது கிணற்றைக் குறிக்கும். மருதடி விநாயகரையே மா மருதிலீசா, மத மாமுகத்தோனே (மதங் கொண்ட யானை முகத்தோனே) என்று விளிக்கின்றார். காழுவுதல் - விரும்புதல். இறைவா உன்னையே துணையென விரும்பும் எனக்கு உள்ளம் கணிந்து (மனமிரங்கி) கோட்டாலே குத்தி இந்தக் கூபமதை நாட்டுவோய் (உனது தந்தக்தினால் குத்திக் தோண்டி இக்கிணற்றில் நீரூறச் செய்து தீர்த்தக் கிணறாய் வைத்திடுவாய்) என வேண்டுதல் செய்கின்றார் ஐயர் அவர்கள். விநாயகனை விளிக்கும்போது அரணார் திருமகனே

- சிவனது செல்வ மகனே என விளிக்கின்றார். அத்துடன் எங்களை ஆட்டாதே - அதாவது அலைக் கண்ணுறச் செய்யாதே வேண்டுகின்றார். நீ அரணார் திருமகன் அல்லவா? அந்த அரனுக்கு ஆட்டம், நடனம் விருப்பமானதொன்று. ஆடுபவரும் அவர். ஆட்டுவிப்பவரும் அவர். உன் தந்தை அரணார் போல் எங்களை ஆட்டாதே அப்பா என்ற நயம்பெற ஆட்டாதே எங்கள் அரணார் திருமகனே என்கிறார். கோட்டாலே குத்தியிந்தக் கூபமிதை நாட்டிடுவாய் என்பதிலும் சொல்நுயம், பொருணயம் தொனிப்பதைக் காணலாம். பாடலும் பக்திச் சுவையும் செவிக்கினிமையும் அமைந்து இன்பம் பயக்கிறது.

தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் விளக்கவுரை வரைந்து பதிப்பித்த ஐயரவர்கள் இரகுவமிசம் முதலிய இலக்கியங்களுக்கும் அரிய உரையெழுதியுள்ளார்கள்.

இரகுவமிசம் மிகவும் கடின நடையுடைய இலக்கியமென இக்காலத்தில் கருதுவார்கள். தமிழில் இரகுவமிசம் எனும் இக்காலியத்தைச் செய்தவர் அரசுகேசரி என்பவராவர். யாழ்ப்பாணத்திலே 15ஆம் நூற்றாண்டளவில் திகழ்ந்த இரண்டாம் தமிழ்ச் சங்க காலத்தில் இந்நால் செய்யப்பட்டது. அரசுகேசரி என்பார் ஒரு மகாவித்துவான். பரராச சேகரன் என்ற பெயருடன் யாழ்ப்பாணத்தை அரசாண்ட குணவீரி சிங்கையாரியனின் மைத்துனர். மேலும், அரசுகேசரி வடமொழி தென்மொழி இரண்டிலும் வல்லவர். இவர் வடமொழியில் காளிதாச மகாகவி செய்த இரகுவமிசம் என்ற சிறந்த காவியத்தைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துப் பாடியுள்ளார். இரகுவமிசம், திலீபன், இராமன், அக்கினி, வருணன் என்பவர்களுடைய செய்திகளைத் தொடர்பாகக்

த. களகரத்தினம்

கூறும் காவியம். இரகுவமிசம் என்னும் தமிழ்க் காப்பியம் 1508 செய்யுள்களாலானது. சொல்வளம், பொருள்வளம் நிறைந்த நூல். இதற்குக் கணேசையர் அவர்கள் இலகுவான நடையில் இக்கால மாணாக்கரும் இனிதே கற்குமாறு உரையெழுதியுள்ளார். இரகுவமிசம் - பாயிரத்தில் வரும் பாடல் அரசுகேசரியின் புலமையை விளக்கி நிற்கின்றது. பாடல் பின்வருமாறு :

‘வன்றிகறக் காளி தாசன் வடமோழி
தென்றி சைத்தமி மூல்நனி செப்புகேன்
நன்றி சைக்கு முரைவழி நன்னெடுப்
குன்றி சைப்பது போலும் குறிப்போ’

காளிதாசன் வடமோழியிற் செய்த காவியத்தைத் தமிழால் நான் பாடுவேன். அஃது ஒர் ஒலியை நெடியமலை (நன்னெடுங் குன்று) தடுத்து எதிரொலி செய்தது போலும் என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். அரசுகேசரி தாம் இசைக்கும் உரையை - நெடுங்குன்று எதிரொலித்தலென புதுமையான உவமையைக் கையாண்டிருக்கிறார். எதிரொலியாகத் தமிழ் இரகுவமிசம் இருந்தாலும் தரத்திலோ, குணத்திலோ, மனத்திலோ குறைவு படாத தமிழ்க்காவியம் என்பதை நயக்க முடிகிறது.

இவ்வாறு அரசுகேசரி போன்ற பண்டைப் புலவர்களின் கவிநயம் ஒருபுறம் இருக்க எமது காலத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த மகாவித்துவான் கணேசையர் அவர்களின் பாடல்களில் இன்னும் சிலவற்றை எடுத்துக்கொள்வோம்.

இலங்கையில் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும், கலாசார முன்னேற்றத்துக்கும், அரசியற் சுதந்திரத்திற்கும்

தொண்டாற்றிய பெரியார்களுள் ‘ஸழகேசரி’ அதிபர் திரு. நா. பொன்னையா அவர்களும் ஒருவர். தமிழ்ப் புலவர் பலரை ஆகரித்தவர். புதிய முறையில் உயரிய தமிழ் நூல்கள் பல வெளிவர முயன்றவர். மொழி, கலை ஆகிய பயிர்களை வளர்க்கும் கார்மேகம் போலப் பயன் கருதாது பல பணிகள் செய்தவர் எனப் பாராட்டப்பட்டவர். அன்னாரின் உதவியால் தொல்காப்பியத்திற்குக் கணேசையர் எழுதிய விளக்கவுரை சிறந்த முறையில் அச்சாகி வெளிவந்தது. அன்னாரை வாழ்த்தும் பாடலாக அமைந்த ஐயரின் பாடல்கள் இரண்டினை எடுத்துக் கொள்வோம். ஸழகேசரிப் பொன்னையா அவர்கள் சமாதான நீதிபதியாக நியமனம் பெற்றபோது வாழ்த்திய பாடல்கள் இவை :

‘கொடுகளைலாம் படர்யெரிய மரமெனவங்
கிளைகொண்டு பணைத்து நீண்டு
முடவில் யழும்பழுத் தெவார்க்கு நிழல்கொடுக்கு
மாலைனாயும்மேலர யோங்கிப்
யடியதனி ஹார்நடுவே நீர்நிறைந்த
களம்போலப் பலர்க்கு மென்றும்
நெந்து பயன்படுகின் ஹோன்வன்மையொரு
வடிவெடுத்து நின்றாற் போல்வோன்
எவராலுஞ் செயற்கரிய செய்கையெலாந்
தானுணர்ந்து செய்யுந் தீரன்
கவிராசர் கவிவிளாங்கும் பொன்னையாப்
பெயராளன் கணித்தே நன்மை
புனிராசர் ஜேப்பீயன் பட்பமகதை
யுவந்தனித்துப் போற்ற நின்றான்
அவனிதனிற் சமாதான நீதிதனை
நடாத்தியன் வாழி வாழி.’

நல்விதத்துப் புலவர்கட்குப் பரிசில் நயந்தளித்த பொன்னையா அவர்களைப் பண்தது நீண்டு நிழல் கொடுக்கும் ஆல் (நன்றாகச் சடைத்து உயர்ந்து மக்களுக்கும், பிராணிகளுக்கும் நிழல் செய்யும்) ஆலமரம் போன்றவர் என வர்ணிக்கிறார், ஜையர் அவர்கள். அதுமட்டுமன்றி படியதனில் ஊர்நடுவே நீர் நிறைந்த குளம் (உலகத்தில் ஊரின் நடுவில் நன்னீர் நிறைந்த குளம்) போன்றவர் எனவும் அழகாக வர்ணிக்கிறார் ஜையர் அவர்கள். பொன்னையா அவர்கள் பலர்க்கும் என்றும் நெடிது பயன்படுத்துகின்றேன் என அவரையும் அவரது செல்வத்தையும் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். ஊருணி நீர்நிறைந்ததற்கே உலகவாம் பேரறிவாளன் ‘திரு’ என்ற அருமையான குறளின் கருத்தும் இப்பாடவில் அமைந்திருக்கிறது. ‘ஆலிலே பூவும் காயும் அளிதரும் பழமும் உண்டேல் சாலவே பட்சியெல்லாம் தன்னினம் என்றே வாழுமன்றோ’ அந்த ஆலமரம் ஊர்நடுவே பயன்மரம் பழுத்தற்று. அது மாத்திரமா? பலர்க்கும் நிழல் கொடுக்கும் வண்ணம் நிறைந்தது. மணமக்களை வாழ்த்தும்போது ஆல்போல் தழைத்து என்று வாழ்த்துவது மரபு. அவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த ஆலமரத்தை ஈழகேசரி பொன்னையா அவர்களுக்கு உவமானங் காட்டுகின்றார் ஜையர். மேலும், கொடிகளெலாம் கொழு கொம்பாகப் படரும் மரம் எனவும் உவமிக்கின்றார். கொடிகள் போல் ஏழைகள், புலவர்கள், இனசனத்தவர்கள் என்பவரின் பற்றுக்கோடு என்ற பொருளை இவ்வுவமை மூலம் விளக்குகின்றார். ஆலமரத்தின் சிறப்பையும் கிளைகொண்டு, பண்தது, நீண்டு, முடிவில் பழம்பழுத்து உதவுகிறதென அடைமொழிகளிலுள்ள உவமையும் கருத்தாழமும் சுவையும் மிக்கனவாகக் காட்சி தருகின்றன.

இவ்வளவில் அமையாது வண்மை. (வள்ளற்றன்மை - கொடை ஒரு வடிவெடுத்து நின்றாற் போல்வோன். (கொடையே உருவமாகக் கொண்டவன்) என உவமை நயத்தின் உச்சிக்கே இரசிகர்களைக் கொண்டு போய் வைத்துள்ளார் கணேசையர்.

இரண்டாவது பாடலில் வள்ளல் பொன்னையா அவர்களின் செயலைச் 'செயற்கரிய செய்வர் பெரியர்' என்ற திருக்குறள் கருத்து அமையப் பாடியிருக்கிறார். கவிராசர் கவியை விளங்கி நயக்கும் பொன்னையாப் பெயராளன் என வாழ்த்தியிருக்கிறார். கவிராசர் கவியைப் போற்றும் பொன்னையாப் பெயராளனைப் புவிராசர் (அரசு) கணித்து ஜேப்பீ பட்டமதை உவந்து அளித்து போற்றி நின்றார் எனச் சொல்நயம், பொருள்நயம் விளங்கப் பாடியிருப்பதை நாமும் கண்டு கவைக்கலாம். சமாதான நீதிவான் என வீணே பட்டம் சூட்டாது உண்மையிலேயே சமாதானத்தை நாட்டிய பெரியோன் என்பதை விளக்கவே அவனிதனில் - (உலகினில்) சமாதான நீதிதனை நடத்தியவன் என வாழ்த்தியிருக்கிறார் கணேசையர். அவர்கள். இலக்கண நுட்பங்களும், கவிநுட்பங்களும் அறிந்த மகாவித்துவ சிரோமணியின் கவிநயம் ஆயுந்தோறும், ஆயுந்தோறும் இன்பம் தந்து அளவின்றிப் பெருகுமங்களோ!

கவிநயம் - 8

சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளை
(1832 - 1901)

சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களைத் தமிழ் தந்த தாமோதரம்பிள்ளையென்றே தமிழ் உலகம் போற்றுகிறது. கலித்தொகை, தொல்காப்பியம் போன்ற பழந்தமிழ்ச் செல்வம் பாழ்போகாது காப்பாற்றியவர் சி.வெ. அவர்கள். அதனால், அவர் தமிழ் தந்த தாமோதரம் பிள்ளையானார். இவரது சரித்திரம் உண்மையில் தமிழ்ச் சரித்திரமாகவே அமைகிறது எனலாம். ஏழாலையில் ஒரு காவிய பாடசாலையை நிறுவிய பெருமையும் இவரைச் சாரும். சுன்னாகம் முருகேச பண்டிதர், அ. குமாரசவாமிப் புலவர் ஆகிய அறிஞர்கள் மூலம் தமிழ் கற்பித்தவரும் இவரே. தாமோதரம்பிள்ளை பதித்த தொல்காப்பிய உரைப் பதிப்புக்கு உரை விளக்கம் செய்துவர் எனது ஆசிரியர் பிரமஞ் சி. கணேசையர் அவர்கள். ஐயரும் தாமோதரம் பிள்ளையின் காவிய பாடசாலையில் குமாரசவாமிப் புலவரிடம் படித்தவர். மிக விவேகி எனப் பாராட்டப்பட்ட மகாவித்துவான் தெல்லிப்பழையூர் சிவானந்தையர் போன்ற பல வித்துவான்களும் இப்பாடசாலையில் படித்துத் தேறியிருக்கிறார்கள்.

சி.வெ. தாமோதரம் பிள்ளையின் தந்தையாரின் ஊர் சிறுப்பிட்டி. தாயாரின் ஊர் ஏழாலை. 1832 ஆம் ஆண்டில்

இவர் பிறந்தார். தாமோதரம்பிள்ளை பிரசித்தி பெற்ற சுன்னாகம் முத்துக்குமார கவிராயரிடம் தமிழ் கற்றார். வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியில் ஆங்கிலம் படித்தார். ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். ஆரம்ப காலத்தில் சென்னையில் பத்திரிகாசிரியராகவும் தமிழசிரியராயும் கடமையாற்றியவர்.

1857 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பமான சென்னை சர்வகலா சாலையில் பீ. பர்ட்சையில் முதற் பிள்ளையாய் சித்தியெய்திய பெருமையும் சி.வெ. அவர்களுக்கே உரியதாகும். உயர்ந்த நீதிபதி உத்தியோகம் வகித்த தாமோதரம்பிள்ளை ‘நாவ் பகதார்’ என்கிற கண்ணியப் பட்டமும் பெற்றார். இவர் பழைய ஏடுகளை ஆராய்ந்து தொல்காப்பியம், கலித்தொகை, வீரசோழியம் உரைப்பதிப்பு, இறையனார் களவியல் உரைப்பதிப்பு, தணிகைப் புராணம், இலக்கண விளக்க உரை, சூளாமணி காவியம் ஆகியவற்றைப் பதிப்பித்து தமிழ் வாழ தமிழ் உலகம் பாராட்டத் தொண்டாற்றினார்.

நூலாசிரியராக விளங்கிய சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளை சிறந்த செய்யளாசிரியராகவும் விளங்கினார். இவர் பல தனிப்பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இவரது பாடல்கள் இவரது கவிதா சக்தியைப் புலப்படுத்துகின்றன. இவர் செய்த தனிப்பாடல்களில் சிறப்புக்கவி, துதிக்கவி, சீட்டுக்கவி என்பனவும் பிறகவிகளும் அடங்கும். இவரது தனிப்பாடல்களிலிருந்து இவரோடு தொடர்பு கொண்டவர்களையும் அவர்களது திறமைகளையும் அறிய முடிகிறது. இவர் செய்த பதிப்புகளில் கவிதைகள் மூலமே ஆசிரிய வணக்கம், இறை வணக்கம் ஆகியனவற்றை

த. கணகரத்தினம்

அமைத்துள்ளார். சி.வெ. அவர்கள், நாவலர் மீது பேரபிமானங் கொண்டவர். நாவலரது வழியைப் பின்பற்றியவர். தாம் மதிப்பு வைத்தவர்களைக் கவிதையிலே சிறப்பிப்பது இவரது சிறந்த பண்பாகும். ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் மறைந்தபோது அவரது மறைவைக் குறித்துப் பாடிய இரு பாடல்களை எடுத்துக் கொள்வோம்.

வெண்பா யாப்பில் அமைந்த பாடல் ஒன்று பின்வருமாறு :

‘நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலர்சி றந்திலரேற் சொல்லுதமி ழழங்கே சுருதியெங்கே - எல்லவரும் ஏத்துப்பாரா ஸாகமங்க எங்கேப்ர சங்கமெங்கே ஆத்தனாறி வெங்கே யறை’

தமிழ் தந்த தாமோதரம்பிள்ளை தமக்கு 10 வயது வரை முத்தவரான ஆறுமுக நாவலர் பிறந்தபடியாற்றான் தமிழ் வாழ்ந்தது வேதங்கள் வாழ்ந்து தழைத்தன என்கிறார். உண்மையில் நாவலர் தமது சுற்றாடலில் உள்ள மக்களின் நிலையை நோக்கியவர். தாமோதரம்பிள்ளை பழந்தமிழ்ச் செல்வம் பாழ் போகும் நிலையை நோக்கியவர். நாவலர் தமிழையும் சமயத்தையும் மக்களிடையே வளர்த்தவர். இதனாற்றான் பாடலில் நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேல் சொல்லு தமிழ் எங்கே கருதி (வேதம்) எங்கே என்று கேட்கின்றார். அது மட்டுமன்றி பெரிய புராணம், கந்த புராணம் போன்றவற்றைப் பரப்பியவர். அச்சிட்டு வெளியிட்டவர். புராணங்கள் விளக்கும் தத்துவங்களை விளக்கி மக்கள் மனத்தில் சமய அறிவை வளர்த்தவர். கந்தபுராண கலாசாரம் போன்ற சீரிய பண்புகளை யாழ்ப்பாணத்திலும், தமிழ் நாட்டிலும் நிலைக்கச் செய்தவர்.

நாவலர் என்ற பெயருக்கேற்பத் தமது நாவன்மையால் சமயப் பிரசங்கங்கள் ஆற்றியவர். அப் பிரசங்கங்கள் வாயிலாகத் தமிழையும் சைவத்தையும் வளர்த்தவர். மக்கள் மனத்திலே இறையுணர்வை இறைபக்தியை வளர்த்தவர். மக்கள் சமயிகளாக - நல்லொழுக்க நெறி நின்று இறைவனை வணங்க அறிவுச்சுடர் கொஞ்சதியவர். இவற்றையெல்லாம் கருத்திற் கொண்ட எல்லவரும் ஏத்து புராணங்கள் எங்கே என வினாவுவது போல் அதற்கு விடையும் தந்துள்ளார்.

ஆறுமுக நாவலர் பிறந்தார். தமிழ் வாழ்ந்தது. வேதம் தழைத்தது. புராணங்களை எல்லாரும் போற்றினார்கள். நாவலரது பிரசங்கத்தை மக்கள் கேட்டு உய்தி பெற்றார்கள். மக்கள் இறையுணர்வு பெற்றார்கள் என்ற வற்றை இவ்வருமையான வெண்பாழுலம் தெரிய வைக்கின்றார் சி.வெ. அவர்கள்.

இன்னொரு பாடல் சிலேடைப் பொருள் அமைந்த கலித்துறைப் பாடலாகும். அப்பாடலில் ஆறுமுகக் கடவுளையும் ஆறுமுக நாவலரையும் சிலேடை மாபொருளில் அமைத்து ஆறுமுக நாவலரின் பெருமையை விளக்குகிறார் சி.வெ. அவர்கள். இப்பாடலும் ஆறுமுக நாவலரின் மறைவைக் குறித்துப் பாடியதே. இனிப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

‘தகைசேர் தமிழ்க்குத் தனிமுதல் வன்கந்த வெள்குமர னகுவே றவயிசை யான்புல வோன்குரு நல்லையறு முகநா வலனூர் னார்க்கினி யான்புகழ் மொய்ம்பனிம்பர் இகல்கூர் மத்பங்க செற்றீச னாருல கெய்தினனே.’

எமது தமிழ்ப்புலவர்கள் யாப்பமைதி நிறைந்த பாடல்களை எவ்வளவு இலாவகமாகப் பாடும் புலமை

பெற்றிருந்தார்கள். கட்டளைக் கலித்துறை போன்ற பாடல்கள் மூலம் தமது உள்ளத்துணர்ச்சிகளைப் புலப்படுத்துகிறார்கள் என்பதும் இப்பாடல் போன்ற பாடல்களாற் தெளிவாகின்றது. நாவலரது மறைவைக் குறிக்கப் புலவர் ஈசனார் உலகு எய்தினனே என்கிறார். இறைவனடி சேர்ந்தார் என்பதனையே இறைவன் உலகு எய்தினார் எனப் பாடியிருக்கிறார். கந்த வேளுக்கும் ஆறுமுகன் என்ற பெயர் உண்டு. நல்லூர்க் கந்தனும் - நல்லையறுமுகன் என அழைக்கப்படுகிறார். நாவலரது பெயரும் அவரது ஊர்ப்பெயருடன் சேர் நல்லையாறுமுக நாவலர் என்றே வழங்கும். சிலேடைப் பொருளில் ஆறுமுகனாகிய கந்தவேளை எடுத்துக் கொள்வோம்.

கந்தவேள் குமரன் தகை சேர் தமிழுக்குத் தனிமுதல்வன் அதாவது கந்தக் குமரன். தகைமை வாய்ந்த தமிழுக்கு ஒப்பற்ற தலைவன். தமிழுக்குக் கடவுள் முருகன்.

நகு வேல் குமரன் - பிரகாசிக்கின்ற வேலைக் கையில் வைத்திருக்கும் குமரன். நகுதல் - சிரித்தல் - இங்கே பிரகாசிக்கின்ற - ஓளிவீசுகின்ற என்ற பொருளைத் தரும். தவமிசையான் புலவோன் குரு - தவத்தை மேற்கொண்ட ஈசனது குரு - ஆசிரியன் முருகன் தந்தைக்கு உபதேசம் செய்தவர் அல்லவா? அவ்வாறு பிரணவப் பொருளை உரைத்த குரு என்பது பொருள். நல்லை அறுமுக நாவலன் அரணார்க்கு இனியன். புகழ் மொய்ம்பன் - புகழ் பூத்த தோளையடையவன். இம்பர் இகல்குர் மதப் பகை செற்று - இவ்வுலகில் பகையாகிய சூரனது ஆணவத்தைக் கெடுத்து, ஈசனார் உலகு எய்தினன் - சிவலோகத்தை தேவலோகத்தைச் சென்றடைந்தார். முருகன் ஆறுமுகக் கடவுளாக

அவதரித்துச் சூரனை வென்று தேவ லோகம் சென்றடைந்தார் எனக் கந்தபுராணம் கூறும். இனி ஆறுமுக நாவலருக்கு இசையப் பொருள் கொள்ளும் போது அவர், தகை சேர் தமிழுக்குத் தனிமுதல்வன் தமிழ் உரைநடையின் தந்தை எனப் போற்றப்பட்டவர். தமிழில் ஒப்பற்ற தலைவராக விளங்கியவர் ஆவார்.

கந்தவேள் குமரன் - கந்தரின் மகன். ஆறுமுக நாவலரின் தந்தையார் பெயர் கந்தப்பிள்ளை. நகு வேறு அவம் இசையான் - பழிக்கத்தக்க வீண் வார்த்தைகளையோ ஒழுக்கங்களையோ விரும்பாதவன். புலவோன் - புலமை மிக்கவன். குரு - நல்ல ஞான ஆசிரியன். நல்லை அறுமுக நாவலன் அரணார்க்கு இனியான் - நல்லை அறுமுக நாவலர் இறைவனுக்கு இனியவர். சிவபக்தி நிறைந்தவர்.

புகழ் மொய்ம்பன் - புகழ் பெற்றவர். இம்பர் இகல் குர் மதப் பகை செற்று - இவ்வுலகில் பகைமை கொண்ட மதங்களின் எதிர்ப்பை அழித்து, மதமாற்றம் செய்வோரை வென்று, ஈசனார் உலகு எய்தினன் - இறைவனடி சேர்ந்தார். தமிழ்க்குத் தனி முதல்வன், புலவோன், குரு அரணார்க்கு இனியவன், மதப்பகை செற்றவன் என ஆறுமுக நாவலரின் புகழைப் பாடலில் மணக்க வைத்துள்ளார். சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை.

சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் மிகச் சிறந்த புலவர். புலவர் அவர்கள் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களால் தாபிக்கப்பட்ட சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் கற்பித்து வந்தார்கள். புலவர்களிடத்தில் சி.வை. அவர்களுக்கு அளவிறந்த மதிப்பு இருந்தது. சி.வை. அவர்கள் இந்தியாவில் சென்னையில் தொழில் புரிந்தாலும்

பாடசாலையின் வளர்ச்சியில் பெரிதும் அக்கறை கொண்டிருந்தார். அவர் அடிக்கடி குமாரசாமிப் புலவருடன் கடிதழுலம் தொடர்பு கொள்வது வழக்கம். புலவர்கள் இருவர்களின் சில கடிதங்கள் கூடக் கவிதை நடையில் அமைந்துள்ளனவென்பதை அறிவது சுவையான செய்தியாகும். அவர்களின் கடிதப் போக்குவரத்தில் தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களின் கடிதத்தில் அமைந்துள்ள பாடல் ஒன்று பின்வருமாறு :

‘நின்நிரு பங்கண்டு வந்னனலென் வறண்மனம் நெக்குருசித் தன்னிற் கரைந்தது தானென்சொல் கேளேத்துந் தாங்குமாரு வன்னெஞ்சு ஓளெனதூமாற் றம்யாய் யாது மல்லவெந்னாட் டுன்ன மிவருகைப் போற்குமார சாமி யெனக்கண்பாரே.’

இங்ஙனம்

அன்பன்

ச.வை. தாமோதரம்பிள்ளை

நின் நிருபம் கண்டு நென்னல் என் தன் மனம் நெக்கு உருகி, தன்னில் கரைந்தது தான் என் சொல்கேன், ஏத்தும் தாங்கும் ஒரு வன்னெஞ்சுளேன். எனும் மாற்றம் பொய்யாது மல்வை நல் நாடு இன்னம் இவர் உணைப் போல் குமாரசவாமி எனக்கு அன்பரே.

நிருபம் - கடிதம், நென்னல் - முன்னெநாள், நெக்கு உருகி - நெகிழ்ந்து உருகி, என் சொல்வேன் - என்ன சொல்வேன், வன்னெஞ்சு - வயிர மனம், மாற்றம் - கூற்று, இன்னம் - இதுவரை.

உனது கடிதங் கண்டேன். முன்னெநாள் மனம் இரங்கினேன். எனினும், சொல்ல வகை அறியேன். இதனைத் தாங்கும் மனமும் உடையேன். அது பொய்

அன்று. இந்தப் பூமியிலுள்ள நாட்டில் இதுவரை உன்னெனப் போன்ற அன்பர் உளராயின் அவர் குமாரசவாமியாகிய நீயேயாவாய். இவ்வாறு குமாரசவாமிப் புலவரின் நட்டை இக்கடிதவாயிலாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார் சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளை. கவிதை நடை ஆற்றோட்டமான உரைநடையில் பொருள் நயம், சொன்னயம் மலிந்து காணப்படுகிறது.

சி.வெ. தாமோதரம் பிள்ளை வீரசோழியப் பதிப்பில் சரஸ்வதி வணக்கம் கூறுகிறார். அவ் வணக்கம் செய்யுள் வடிவில் அமைந்துள்ளது. சிறிய பாடல், பொருள் நிறைந்து ஒசை நயமுடன் அமைந்திருக்கிறது. அப்பாடல் பின்வருமாறு :

‘வெள்ளிதழ்த் தாமரை
நண்ணாங் கிணையாடி
உள்ளு தூஞ் தமிழ்வளாங்
கொள்ளுதல் குறித்தே’

தமிழ் வளம் பெறும் பொருட்டு வெண்டாமரையில் வீற்றிருக்கும் சரஸ்வதியின் திருவடிகளை வணங்குவாயாக என்பதுவே பாடலின் பொருள். இப்பாடலில் எதுகை நயமும் பொருள் நயமும் கண்டு மகிழ்வோமா?

கவிநயம் - 9

கவிஞர் மகாலிங்க சிவம்
(1891 - 1941)

கவிநயத்தை ஆராயும் தோறும் எது கவி? கவி இயற்கையா, செயற்கையா என்ற எண்ணாங்களும் எழுவது இயல்பே. கவி இயற்கை, கல்வியறிவால் அதை வளர்ச்செய்து கொள்ளலாம். வளம் பெறாத கல்வியறிவு வற்றிப் போகும். அது நிலைத்து வாழாது என்ற உண்மைகளைக் கடந்த எழுது உரையில் கண்டோம். புலவர்கள் சிலர் பாட்டையே தமக்குப் பொருளாகக் கொண்டு பாடினார்கள். பின்னர், போகப் போக கலிதா சக்தி வளர பொருளையே பாட்டாகக் கொண்டு பாடினார்கள். முதலில் பாட்டைப் பாடிய பின் பொருளை நோக்கினர். காலப்போக்கில் அவர்களே பாடும் போது பொருளை உருவக்குச் செய்து கொண்டு பாட்டைப் பாடினர். புலவர்களுக்குச் சிந்தனா சக்தி அவசியம். சிந்தனா சக்தி வளராத கவிஞர்களின் பாட்டு வெறும் அறிவு மயமாகவே தோன்றும். சிந்தனா சக்தி வளர வளரத்தான் பாட்டுக்களில் அறிவும் உணர்ச்சியும் பிறக்கும். இதனையே புலவர்மனியவர்களும் கவிஞர்கள் வளர வளரக் கவியும் வளர்ந்து வளர்ந்து நிறைவு பெறுகின்றது எனக் கூறியிருக்கின்றார். இக்கூற்று நாமும் நன்கு சிந்திக்கப்பாலதாகும்.

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் கவிசமயம் என ஒரு சமயம் புலவர்களுக்கு உண்டு என்பதைப் பற்றி விளக்கம் தந்துள்ளார்கள். இந்தக் கவிசமயம் இல்லாத மஹாவிங்க சிவம் போன்ற கவிஞர்களும் எமது இலங்கைத் திருநாட்டிலே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். வாழ்ந்து, என்றும் வாழும் கவிதைகள் பல சமைத்திருக்கிறார்கள். முதலில் கவிசமயம் பற்றிச் சிந்திப்போம்.

பண்டிதமணி அவர்கள் வார்த்தையிற் கூறினால், கவிசமயமாகிய அந்தச் சமயம் சைவ சமயம் முதலிய சமய வகைகளைச் சேராதது. கவிஞர் ஒருவன் ஓர் உணர்ச்சி கைவந்த பிறகு அதன் பரிபக்குவ பருவம் நோக்கி நன்றாகக் கணிந்துவிட்டது என்று கண்ட பொழுது, ஏற்ற சந்தர்ப்பங்கள் பாத்திரங்களை நாடி அதனை இன்னும் இன்னும் பொறாது, பொறுக்க முடியாது கருவுயிர்த்தற்கு சொல்லுருவத்திற் கண்குகளித்தற்கு - முகஞ் செய்கின்றான். அம் முகத்திற்குக் கவிசமயம் என்று பெயர் வைத்துக் கொள்வோம் என்கிறார் பண்டிதமணி. இவ்வாறு ஒரு சமயம் கவிஞர் மஹாவிங்க சிவத்துக்கு இல்லை. எந்தச் சமயமும் அந்தக் கவிஞருக்குக் கவிசமயமே. எழுந்தமானமாக - உடனும் கவி செய்யும் வல்லமை அவரிடத்தில் இருந்தது. அவரது அருமையான தனிப்பாடல்கள் பல அச்சேறாமல், அவருடனேயே மடிந்துவிட்டன.

கவிஞர் மஹாவிங்க சிவம் மட்டுவில் உரையாசிரியர் ம.க. வேற்பிள்ளையின் புதல்வர். தந்தையாரிடமே இலக்கிய இலக்கணங் கற்றுப் பண்டிதரானவர். கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலைத் தலைமைப் பண்டிதராக விளங்கியவர். சிறந்த

இலக்கிய இரசிகர். கலாநிதி. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் குருநாதர் இந்தவரும் கூட. இவர் இளமையிலேயே கவிதா சக்தி கைவரப் பெற்றவர். பண்ணிரண்டாம் வயதிலே பழனிப் பதிகுத்தைப் பாநயம் சிறுக்கப் பாடியவர். இவர் பாடிய தனிப்பாடல்கள் பல. மகாலிங்க சிவத்தின் விரிவுரைகளும் உள்ளங்கை நெல்லிக் கணி போல் தெளிவாக விளங்கும். கவிதைகளும் எளிமையாகக் கருத்துக்களைத் தெளிவாக விளக்கும். குறுமுனியாகிய அகத்தியர் - இறைவனாலேயே தமிழனர்த்தப்பட்ட அதே அகத்தியர் கடலையுண்டவர். கவிஞர் மகாலிங்க சிவம் அவரைப் போலக் கடலையுண்டவர் தான். அவரைப் போல மகாலிங்க சிவம் கல்வியாகிய கரையிலாத - சப்திக்கின்ற கடலையுண்டவர்.

கவிஞர் மகாலிங்க சிவம் எழுந்தமானமாகப் பாடிய ஒரு தனிப்பாடல் “மங்கையிவள் செலும் வழியில்” என்பதாகும். கண்ணுவ முனிவர் ஆசிரமத்திலிருந்து சகுந்தலையின் பிரிவின் போது ஆசீர்வாத வழியனுப்பாகப் பாடிய பாடல் இதுவாகும். சகுந்தலை நாடகத்தைச் கவை ததும்பக் காளிதாச மகாகவி சமஸ்கிருத மொழியிலே செய்திருக்கிறார். சகுந்தலை பிரிவு அந்தச் சமஸ்கிருத நாடகத்தில் கணிந்த காவியரசம் ததும்பி வழியும் இடம். கவிஞர் மகாலிங்க சிவம் இச்சந்தரப்பத்தை மனத்தில் இருத்திக் கொண்டு இயற்றிய தனிப்பாடல் ‘மங்கையிவள்’ என்று தொடங்கும் பாடல். இப்பாடல் மொழி பெயர்ப்புப் பாடல் அல்லவெனினும், சமஸ்கிருத அப்பாடலின் பொருளையும் உணர்ச்சியையும் கொண்டிருக்கிறது. கவி உவமையிலும் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டிலும் எம் நாட்டுக் கவிஞர் மகாலிங்க சிவம், மகாகவி காளிதாசனையும் ஒருபடி

விஞ்சி நிற்கிறார். குற்றியலுகரத்திலுள்ள உகரத்துக்கு - மாத்திரை குறுகியிருக்கும். வழக்கமாக ஒரு மாத்திரை பெறும் உகரம் குற்றியலுகரத்தில் அன்றை மாத்திரையே பெறும். இந்த நுட்பத்தை சுகுந்தலை செல்லும் வழியின் தூரம் குறுகலுக்கு உவமித்துள்ள கவிஞரின் நுட்பத்தை அறு தொடர்க்கண்ணுகரம் போல் உறுக தூரம் எனக் கூறிய நுட்பத்தை சுவைக்காமல் இருக்க முடியுமா?

கவிஞர் நல்ல ஆசுகவி என்பதைக் கோப்பாய் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் நிகழ்ந்த அந்தச் சம்பவம் ஓன்றே எடுத்துக் காட்டும். ஆசிரியர் கலாசாலையில் படித்த ஆசிரிய மாணவர் ஒருவருக்குப் பழைய பாடல்கள் புளித்த நிலை. அவர் படிப்பித்தற் பரிசீலியில் (Model Lesson) படிப்பித்துச் சித்தியெய்த வேண்டியிருந்தது. அவர் கவிஞரிடம் சென்று இதுவரை அங்கே படிப்பியாததும் புதியதுமான ஒர் இலக்கியப் பாட்டு சொல்லும்படி கேட்டார். கவிஞர் மஹாலிங்க சிவம் உடனே ஒரு செய்யுளைத் தாமே இயற்றி வழங்கினார்.

கண்ணுவ முனிவர் ஆச்சிரமத்திலிருந்து சுகுந்தலை பிரிந்து கணவன் வீட்டுக்குத் - துஷ்யந்தன் மாளிகைக்குச் செல்லும்போது ஆசீர்வாத வழியனுப்பாக அமைந்தது அப்பாடல். இனிப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

‘மங்கையிவன் செலும்வாழியில் நறுந்தருக்கள்
நிழல்செய்து மலிக மற்றும்
யோங்குமணல் தாமரையின் பொலந்தாது
போற்பொலிக புரித வாவி
எங்குமலர்ந் திலங்கிடுக மந்தமா
நுதம்சீச ஜனிய தோகை

யுங்குயிலுந் துணையாக அறு தொப்பக்கண்
உகரம்போல் உறுக தூரம்'

இப்பாடலைப் பார்க்கும்போது சுகுந்தலை நூடகத்தில் வரும் சுவையான பாடலும் நினைவுக்கு வருகிறது. இச்சந்தர்ப்பம் காளிதாச மகாகவியின் கனிந்த காவியரசம் ததும்பி வழியும் இடம். கவிஞர் மகாலிங்க சிவம் இச்சந்தர்ப்பத்தை மனத்தில் இருக்கிக் கொண்டு இயற்றிய கவியே “மங்கையிலவன்” என்று தொடங்கும் கவி. ஆனால், மொழி பெயர்ப்பாகச் செய்யப்பட்டதொன்று அன்று. கவிநயத்தில் காளிதாச மகாகவியை விஞ்சி நிற்பதையே காண்கின்றோம். கவிஞரின் குற்றிலுகரக் கற்பனை கார்காலத்துக்குரிய, வசந்தகாலத்துக்குரிய மயிலும் குயிலும் துணையாதல் போன்றன, காளிதாச மகாகவியின் சமஸ்கிருதப் பாடலில் இல்லை. ஒப்பீட்டிற்காக அப்பாடலையும் பார்ப்போம்.

ரம்யாந்தர: கமலினே ஹரிகதை : ஸாரோபி
சாயா துருமைர் நியமிதார்க மயுக தாப:
புயாந் குசேசயரஜோ மிறுதுரேஞு ரஸ்யா :
சாந்தானுசலை வவனச்ச சிவஸ்ச பந்தா:
பீவாஸ்தே புந்தன: ஸந்து

சுகுந்தலையாகிய மங்கை செல்லும் வழியில் வாசனை நிறைந்த மரங்கள் நிழல் செய்து பொலிவனவாகுக.

குடான் மனை தானும் தாமரைப் பூவின் மகரந்தப் பொடிகள் போல் குளிர்மையும் மென்மையும் நிறைந்தனவாகுக.

வழிநிறைய நீர்நிறைந்த - தாமரை மலர்ந்த குளங்கள் - வாவிகள் மலர்வனவாகுக மலர்ந்து குளிர் செய்வனவாகுக.

சுகுந்தலையின் வழிக்களை நீங்க மந்தமாருதம் வீசுக.
இவற்றிற்கு மேலாக குருகுலி மகாலிங்க சிவம் தமது
பாடலில் இனிய தோகை மயில்களை ஆட வைத்திருக்கிறார்.
குயில்களைக் கூவ வைத்திருக்கிறார்.

சுகுந்தலையின் பயணகாலம் குறுக
வேண்டுமென்பதை அறு தொடர்க்கண் உகரம் -
குற்றியலுகரம் மாத்திரையில் குறுகுதல் போலக் குறுக
வேண்டும். அவள் துன்பம் கணவனின் பிரிவாலுள்ள சோர்வு
என்பன விரைந்து மறைய வேண்டுமெனக் கவி செய்த -
கவிஞர் மகாலிங்க சிவத்தின் சொந்தக் கற்பணனயையும்
கவிந்யத்தையும் நாமும் சுவைப்போமாக.

கவிஞர் மகாலிங்க சிவம் தனிப்பாடல்களில்
கையாண்ட உவமைகள் பாமரமக்களும் விளங்கி நயக்கக்
கூடியன. எமது இந்த யாக்கை - உடம்பு அன்புடன்
இயைந்தது. அழியுந்தன்மையது. நோய், பிணி, மூப்பு
என்பன கொண்டது. ஆனால், எமது அறியாமை
காரணமாக அவசியமான அன்பை மறந்து விடுகிறோம்.
அதனால் ஆடை, அணி ஆபரணங்களால் அதனை
அலங்கரிக்கின்றோம். அதிலும் சிலர் தேவைக்கு மேல்
நேரத்தைச் செலவழிக்கின்றனர். அலங்காரத்திற்காகப்
பொன்னான நேரத்தை மண்ணாக்கலாமா? காலம் - நிதி
போன்றது அந்தச் செல்வத்தைக் கற்றல், கடவுள் வழிபாடு
போன்ற பிரயோசமான விடயங்களில் செலவழிக்க
வேண்டும். இதனை இனிமையான பதநீருக்குச் சீணி போட
வேண்டுமா? கைக்கும் தேநீருக்கல்லவா சீணி வேண்டும்
என்னும் உவமான மூலம் விளக்குகிறார். அப்பாடல்
பின்வருமாறு :

‘அற்பகலா யாக்கைக் கலங்காரன் செய்வதினாற் யாற்பகலா நேரநிதி போக்குவின்றார் - சிற்சிலரேன் தீங்கில்பத நீருக்கேன் சீனிகைக்குந் தேய்நீர்க்கேல் ஆங்கமைவ தென்றே யறி.

இப்பாடலில் தேநீரைத் தேய் நீர் என்றும், கைக்கும் தேநீர் என்றும் வர்ணித்துள்ளார். அதற்குத் தான் சீனி வேண்டும். பணையிலிருந்து பெறப்படும் பதநீர் மிகச் சுவையானது. அதற்குச் சீனி தேவையில்லை என்ற விடயங்களை உவமானமாக விளக்குகிறார். உடம்பு தான் பதநீர் போன்றது, அங்புடன் கூடியது, அங்பு அகலாதது. அந்த அங்பு இனிமையாக உடம்பில் கலந்திருக்கிறது. அதற்கு மேல் சீனி போன்ற அலங்காரம் தேவையில்லை என்பது கவிஞரின் கருத்தாகும். அற்பகலா - அங்பு அகலா யாக்கை என்ற தொடர் வள்ளுவரின்,

‘அன்றின் வழியது உயிர்நிலை அஃதுகுல்லார்க்கு என்புதோல் போர்த்த உபம்பு’

என்ற குறளின் நயமான பொருளையும் தந்து பொருணயம் மிக்க பாடலாக விளங்குகின்றது. கவிஞர் என்று கவிஞரே.

கவிநயம் - 10

முதுகமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி

(13.9.1896 - 8-5-1951)

தமிழன்னைக்குச் சிறந்த சேவை செய்த புலவர்களுள் முதுகமிழ்ப் புலவர் திரு. மு. நல்லதம்பி அவர்களும் ஒருவர். இவர் யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டையூரச் சார்ந்தவர். புலவர் நல்லதம்பி அவர்களை இலங்கையிலுள்ள எவரும் என்றும் மறந்துவிட முடியாது. அவரது பாடல்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. எமது காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர் பாடிய இலங்கைத் தேசிய கீதம் -

‘நமோ நமோ தாயே - நம்

சிறீலங்கா நமோ நமோ நமோ தாயே’

என்ற பாடல் இனிய ஒசையுடன் ஒலிக்காத நாள்களுண்டோ? சுதந்திர இலங்கை நாட்டின் முக்கிய வைபவங்கள், விழாக்கள், பாடசாலைகள், வாணோலி, ரூபவாஹினி போன்ற சகல இடங்களிலும் ஒலிக்கின்ற தேசிய கீதம் அவரை என்றும் நினைவு கொள்ளச் செய்யும். இப்பாடல் ‘நமோ நமோ மாதா’ என்ற சிங்கள தேசிய கீதத்தின் மொழிபெயர்ப்புப் பாடலாகும்.

அப்புலவர் ‘மனக்கினிய பெருங் குணத்து நல்லதம்பிப் பாவலன்’ என்று சான்றோரால்

பாராட்டப்பட்டவர். தமிழ் அவர் உயிர், தமிழ் அவர் உள்ளம், தமிழ் அவர் உயிர்ப்பு. தமிழுக்காகவே வாழ்ந்த புலவர் அவர். புலவரிடம் சங்கநூற் புலமையும் கவித்துவ ஆற்றலும் கரைப்புரண்டோடின. அவர் பிறவியிலேயே சந்தக் கவியெனப் பெயர் பெற்றிருந்தார்.

புலவர் தாம் வாழ்ந்த காலத்திற்கேற்பக் கவி செய்தவர். அவரது கவிகள் இனிய சந்த அமைப்புகளோடு எளிய சொற்களால் ஆனவை. இவரது பாடல்களைப் படிக்கும்போது உள்ளத்திலே உணர்ச்சியும் இன்பப் பெருக்கும் எழும்.

இவரது கவிதைகள் சொல்வளம், கருத்துவளம் நிறைந்தவை. பாடல்களுக்கு நல்ல உடல் வளத்தை அளிப்பன போல் நற்சந்தம் இவர் பாடலிற் ‘ஓசை நயம் தரும்’ சிறுவர் பாடல்களிற் கூட இச்சந்த நயம் இன்பச் சுலை தரும். உதாரணமாக,

‘கறுத்த உடல் வெளுத்த நகைக்
குறுத்தி யிரே வாரீ
சிறுத்த இடைக் கறுத்த உடைச்
சிறுக்கி நீ வறவு ரீ?’

(குறுத்தியும் சிறுவனும்)

போன்ற பாடல்களில் சந்த இன்சுலையைக் கண்டு நயக்கலாம். அணிலைப் பற்றிய பாடலிலும், குந்தி முன்னங் கால்களைக் கவித்துக் கையென்றாக்குவாய், கொந்திக் கொந்திக் காய்பழம் கொட்டையுணவாக்குவாய் என்கிறார். கூதிர்க்காலம் பற்றிப் புலவர் மு. நல்லதும்பி பாடிய பாடலை எடுத்துக் கொள்வோம் :

‘இடியிடிக்கிற திடியிடிக்கிறதிடி யிடிக்குதம்மா
 இருட்டினிடையே பளிச்சென மின்னாலெழுந்து மின்னுதம்மா
 மடைதிறந்தெனக் குளங்க வோடைகள் வழிந்துபாயுதம்மா
 வயல்நிலங்களில் வளர்ந்த நெற்பயிர் மறையாடுதம்மா
 அடைமழையினா வெவரும் பிழைய்யுக்ககலல்
 தொல்லையைம்மா

அரிசி காய்கறி விறங்குதேடிடல் அருமையாகுதம்மா
 மிழிகாளர் எனியகுடிகள் வருந்தல் மிகக்கவலையைம்மா
 வெயிலெறிந்திடி விவர்கள் துயரம் மெல்லநீங்குமம்மா’

இப்பாடலில் சந்த அழகு களைக்கட்டுகிறதைக்
 காணுகின்றோம். புலவர் கூற வேண்டிய பொருளையும்
 அப்படியே நமக்கு முன்னே படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.
 பாடலில் நல்லுணர்ச்சி நம் நரம்புகளிலும் நாதம்
 செய்கின்றது. பாடலும் உயிருட்டமுள்ள பாடலாக ஒசை
 நயம் சிறந்து நிற்கின்றது.

பண்டைய தமிழ் வழக்கில் பருவ காலங்களை
 ஆறாக வகுத்துக் கூறுவர். இவேனில், முதுவேனில், கார்,
 கூதிர், முன்பனி, பின்பனி என்பனவே அந்த ஆறு
 பருவங்களாகும். இவற்றுள் ஜப்பசி, கார்த்திகை மாதங்கள்
 கூதிர்க் காலத்துக்குரிய மாதங்களாகும். கார் காலம்
 மழைக்குரிய காலம். கூதிர்காலம் கார் காலத்துக்குப்
 பின்வருவதால் மிகக் குளிர்காலமாயிருக்கும். இக் கூதிர்
 காலத்தின் குளிரின் கொடுமையைப் புலவர் அநுபவ
 உணர்ச்சி வாயிலாக அழகாகச் சித்திரித்திருக்கிறார்.
 இப்பாடலுக்கு முதல் வரும் பாடலில் “கூதிர் வந்தது கூதிர்
 வந்தது கூதிர் வந்ததம்மா, கொடு கொடுக்குது கொடு
 கொடுக்குது கொடு கொடுக்குதம்மா” என்று

ஆரம்பித்திருக்கிறார். இனி, இப்பாடலும் இடியிடக்கிற சம்பவத்துடன் ஆரம்பமாகிறது.

சுதிர் காலம், குளிர் காலம் இடி இடிக்கிறது, எங்கும் இருள் சூழ்ந்திருக்கிறது. மின்னல் ‘பளிச் பளிச்’ என மின்னுகிறது. மழை சோவெனப் பெய்கிறது. குளங்களும், ஓடைகளும் வெள்ளத்தால் நிரம்புகின்றன - இல்லை. நிரம்பி வழிகின்றன. “இதனைப் புலவரும் மடை திறந்தது எனக் குளங்கள் ஓடைகள் வழிந்து பாய்து அம்மா” என்கிறார். குளங்கள், ஓடைகள் வழிந்து பாய்ந்த அளவில் வெள்ளம் நிற்கவில்லை. வெள்ளம் வயல்களிலும் பாய்கிறது. வயலில் நெற்பயிர்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. அப்பயிர்களையும் மூடும் அளவிற்கு வெள்ளம் நிறைந்து பாய்கிறது.

மழை பெரும் மழை மட்டுமல்ல அடை மழை. தொடர்ந்து விடாது மழையைத் தான் அடை மழை என்பர். அடைமழை பெய்வதால் எல்லோரும் வீட்டில் முடங்கிக் கிடக்க வேண்டியது தான். மக்கள் தொழிலுக்காக வெளியிற் செல்ல முடியாது. இதனையே புலவர் ‘அடை மழையினால் எவரும் பிழைப்புக்கு அகலல் தொல்லை அம்மா’ என்கிறார். மக்கள் வெளியில் செல்ல முடியாவிட்டால் தொழில் செய்து பிழைக்க முடியாது. அன்றாடம் தொழில் செய்து உழைத்துப் பிழைப்பவர்கள்பாடு தொல்லை தான்.

அடை மழையால் வெளியிற் சென்று அரிசி, காய்கறி, விறகு முதலிய அத்தியாவசிய பொருட்களைத் தானும் வாங்க முடிவதில்லை. சாதாரண மக்களிலும் பார்க்க வறிய ஏழைமக்கள் மிகவும் திண்டாடுவார்கள், வருந்துவார்கள். இதைப் பார்த்தால் எவருக்கும் மனத்தில் கவலை

உண்டாகும். இவர்களுக்கு விடிவு என்ன என ஏங்குகிறார் புலவர். மழை நின்று, வெயில் எறித்தால் எளிய மக்களின் துயரம் நீங்கும். அவ்வாறு நீங்காதோ என்று அங்கலாய்க்கிறார் புலவர். புலவர் ஏழைமக்களில் கொண்ட உள்ளத்துணர்ச்சியையும் இப்பாடலில் வெளிப்படுத்துகிறார். ‘மிடி கொள் (வறுமையான என்பது பொருள்) எளிய குடிகள் வருந்தல் மிகக் கவலையம்மா’

‘வெயி லெறித்திடில் இவர்கள் துயரம் மெல்ல நீங்கும் அம்மா’ என்ற பாட்டின் அடிகள் மூலம் புலவரின் உள்ளத்துணர்ச்சியில் நாமும் ஈடுபட்டுப் பாட்டை நயந்து கொள்கிறோம்.

சந்தங்கள் நிறைந்த இப்பாடலில் சொல்நயம் நிறைந்த தொடர்கள் ஒசைநயத்தையும் தருகின்றன. ‘இடியிடிக்கிறது இடியிடிக்கிறது மின்னல்’ எனும்போது இடியின் ஒசையை எம் காதிலும் கேட்கிறது. “பளிச் சென மின்னல்” எனும்போது மின்னவின் வெட்டு எம் கண் முன் தோன்றுகின்றது. மடைதிறந்தென வழிந்து பாய்து எனும்போது வாய்க்காலின் மடைதிறக்கும் சத்தமும் வெள்ளம் பாயும் சத்தமும் காதில் விலிக்கின்றன.

புலவர் நல்லதம் பி அவர்கள் இயற்கை அழகுகளையும், காட்சிகளையும் அழகாகப் பாடல்களில் வடித்திருக்கிறார். ஒரு நாள் மாலை புலவர் வெள்ளவத்தைக் கடற்கரைக்குச் சென்றிருந்தார். கடற்கரையில் நங்கையரும் ஆடவரும் நாகரிக உடை அணிந்து உலாவிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் பின்னே சின்னஞ் சிறுவர்கள் பின் தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள். சின்னஞ்

சிறுவர்கள் குதலை மொழி பேசும் சிறுவர்கள். செவிலியரும் உடன் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் இவ்வாறு உலாவப் போகும் காட்சி உள்ளத்தைக் கொள்ளும் காட்சி! புலவரும் இக் காட்சியைக் கண்டார். அக்காட்சியில் ஈடுபட்ட புலவர் அந்நிகழ்ச்சியை அற்புதமாகக் காட்டும் பாடல்கள் பின்வருமாறு :

‘நால்வரை மணியிருக்கும் நங்கையவர்சிலர் - நகை நட்டினாடு யொட்டணிந்து நன்மலர்குடி - நிறச் சேலைக் ஞாடுத்தியினாஞ் செல்வியருடன் - பேசிச் செம்பதுமாச் சீறு வயர்த்து நடந்தார்.’

வாலறுத்த சேவலென மயிர்குறைத்தே - சில மட்ப் பிழுந்தசிறு மங்கையர்களும் - உயர் கோலமென மூழங்காலின் மேலிலமையும் - சட்டை கொண்ட சிறுபேதையரு மண்டி நடந்தார்.

கட்டமு கமைந்தவுடற் சிங்களப்பெண்டிர் - யழங் காலவுடை நாலுமழும் சாலவுடுத்தே - கச்ச வட்டமைலை மேலிறுக்கீக் கவந்தல்முடித்தே - செல்வர் மழுகைக் குழுவிகட்குக் காவலாய் வந்தார்.

இப்பாடல்களின் நயத்தை ஆராயுமுன் புலவர் வாழ்ந்த காலப் பின்னணியையும் கற்பனையிற் கொள்ளல் அவசியமாகும். முதுகமிழ்ப்புலவர். மு. நல்லதம்பி அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் 1896 - 1951 ஆம் ஆண்டுக்கு காலப்பகுதியாகும். இக்காட்சி நிகழ்ந்த காலம் இற்றைக்கு அறுபது ஆண்டுகள் வரை முற்பட்ட காலம். எனினும் இன்றும் இக் காட்சிகளை நேரில் கண்டும் இரசித்தல் கூடும்.

வெள்ளவத்தைக் கடலோரக் காட்சியை வர்ணிக்கும்
புலவர் நகைச்சுவைக்கும் இடம் கொடுக்கின்றார்.

“வாலறுந்த சேவலை மயிர் குறைத்தே - சீல
மப்ப மிழுந்த சிறுமங்கையர்களும்”

என்னும் பகுதி நகைச் சுவையினை அப்படியே எடுத்துத்
தருகின்றது. குமர்ப் பெண் பிள்ளைகள் தங்கள் மயிரைக்
குறைத்த கோலத்தையே வாலறுந்த சேவலுக்கு
உவமிக்கின்றார் புலவர். அழகான சேவலுக்கு அதன்வால்
அழகைக் கொடுக்கும். அதை வெட்டிவிட்டால்
அவலட்சணமாகவே காட்சித்திரும்.

அதுபோல அழகான கூந்தலைக் குறைத்த
மங்கையர்களின் காட்சியை நகைச்சுவை ததும்ப
வர்ணிக்கிறார். மேலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கு இசையாத
முறையில் முழங்காலுக்கு மேல் சட்டைபோடும்
பெண்களைச் சிறு பேதையர் - அறியாமை மிக்கவர் எனக்
கண்டிக்கவும் செய்கிறார். இவ்வாறு இவர்கள் செய்வது உயர்
நாகரிகம் என, சிறந்த அழகு என நினைக்கிறார்களே
என்பதையே “உயர் கோலமென முழங்காலின் மேவில்
அமையும் சட்டை கொண்ட சிறு பேதையர்” என்கிறார்.
மேலும் இவர்களும், பண்பாடாக நிறச் சேவைகள் உடுத்திச்
செல்லும் செல்வியருடன் மண்டி (நெருங்கி) நடந்தார்கள்.
இக்காட்சியை எம்கண் படம்பிடித்துக் காட்டியிருக்கின்றார்
புலவர்.

இனிப்புலவர் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் உலவும்
நங்கையரையும் நவநாகரிக மங்கையரையும் பழம்
பண்பாட்டப் பேணும் சிங்களப் பெண்டிரையும்
இப்பாடல்களில் சித்திரித்திருக்கிறார். சிங்களத் தமிழ்

மக்கள் எவ்வாறு இன ஒற்றுமையாய்க் கூடிக் குலாவி உலாவினார்கள் என்பதையும் விளக்கியிருக்கிறார். பண்பாட்டுச் சிரழிவு புலவர் மனத்தில் வெறுப்புணர்ச்சியையும் உண்டாக்கியிருக்கிறது. பண்பாட்டோடு கூடிய தமிழ் நங்கையர் சிலர் நகை நட்டு அணிந்திருந்தார்கள், நெற்றியில் பொட்டு வைத்திருக்கிறார்கள், தலையில் கொண்டையில் பூச்சுடியிருக்கிறார்கள், நிறச் சேலைகள் உடுத்தியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் இளஞ் செல்வியருடன் பேசிக் கொண்டே உலாவுகிறார்கள். அவர்களது சிவந்த பாதங்கள் செந்தாமரை மலர் போன்றிருக்கின்றன. அதனாலோ அன்றி அவர்கள் இயல்பாலோ அடிமேல் அடிவைத்து நடக்கிறார்கள் என வர்ணிக்கிறார்.

பண்பாடு குறைந்த இளம் பெண்களை வாலறுந்த கோழி போல் தலைமயிர் குறைத்திருக்கிறார்கள். முழங்கால் மேல் சட்டை அணிந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் சிறுபேதை என வருணிக்கிறார்.

இவர்களுடன் கூடியலாவும் செவிலித்தாயர் அழகான உடல் அமைப்புடன் காணப்படுகிறார்கள். பண்பாட்டைப் பேணிப் பழங்கால உடை அணிந்திருக்கிறார்கள். நாலுமுழ சேலையை அழகாகச் சீராக அணிந்திருக்கிறார்கள். மார்பில் கச்ச அணிந்திருக்கிறார்கள். தலைமயிரை வாரி அழகாக முடிந்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு கவிதையில் வெள்ளவத்தைக் கடற்கரைக் காட்சியை அழகாகப் படைத்திருக்கிறார் புலவர். என்னே அழகு! என்னே ஆற்றோட்டமான நடை. புலவரின் கவிகளை அலுப்பின்றி விருப்போடு சுவைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

முதுகமிழ்ப் புலவரின் பொலிதரு தைப்பொங்கல் பாடலும் சந்த நயத்துடன் தந்து எமது இந்த உரையை முடிவு செய்து கொள்வோம்.

‘நெஞ்சு சுருங்கியுடம்பு தளர்ந்து, நிலத்துயிர் வாடாமே நீதி தளர்ந்தாருள் மாறிமயாங்கிடு, நிளையர சாளாமே பஞ்ச மெழுந்து பசிப்பிணிதந்து பறிக்கிட மாகாமே பண்பற நெல்லுத ஹாசியப்படம், பகர்விகலை யேறாமே வஞ்சு மனத்தீனர் தங்கள்நலத்தை மதிய்யது சூழாமே வாழ்வை வெறுத்திடு மேழைதழைப்பதில், மாறினி நீளாயே

விஞ்சு களிப்பொடு பொங்குக பொங்கி
விளங்குக தைப்பொங்கல்
மிக்க நலத்தீனை யொக்க வளித்து
விளக்க முறுத்துக வே’

கவிநயம் - 11

யாழ்ப்பாணன் வே. சிவக்கொழுந்து

சிற்பங்கள், ஓவியங்கள், கவிதைகள் ஆகியன மக்களின் இன்ப வாழ்வுக்குரியன. அதுமட்டுமன்றி பிற்காலச் சந்ததியாரின் முன்னேற்றத்துக்கும் சிறந்த வழிகாட்டிகளாகின்றன. இலங்கையிலும் காலந்தோறும் பல புலவர்கள் தோன்றிப் பல் சுவைப் பாடல்களால் நாட்டை வளம்படுத்தியுள்ளனர். கம்பனது கவிதைகளும் வள்ளுவரின் குறட்பாக்களும் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றைப் படித்து நயக்கும் மக்களின் கூட்டமும் அருகிவிடவில்லை. புரட்சிக்கவி பாரதி வகுக்த வழியிலும் உணர்ச்சி வேகம் ஓங்கி வளர்ந்து தான் வந்திருக்கிறது. தேசியம், மாதரறம் போன்ற பண்புகளும் அவற்றுடன் கூடவே வளர்ந்து தான் வருகின்றன. பழையன போற்றிப் புதியன புகுத்தும் பண்பும் எங்கள் நாட்டுப் புலவர்களிடம் பரந்து காணப்பட்டது. இப்புலவர்கள் வரிசையிலே ‘யாழ்ப்பாணன்’ என்ற புணைபெயரைக் கொண்ட வே. சிவக்கொழுந்து அவர்களும் ஒருவர். இலகுவான சொற்களின் பிணைப்பு. புத்தம் புதிய பொருட்கள், உயரிய எண்ணக் கருத்துக்கள் என்பன நிரம்பிக் கவிசெய்தவருள் யாழ்ப்பாணனும் ஒருவர். வரகவி, மட்டுவில் மகாலிங்க சிவத்திடம் ஆசிரியனாகப் பயிற்சி

பெற்றவர். அவரைக் குருவாகக் கொண்டு அவர்மேல் கவிகளும் செய்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணன் பருத்தித்துறையிலுள்ள மேலைப் புலோலி என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர்.

யாழ்ப்பாணன் அவர்களுடைய கவிதைகளிலே கம்பரது கவிச்சித்திரங்களைக் காணலாம். பாரதியின் துடிதுடிப்பைக் காணலாம். வள்ளுவர் போன்ற ஒப்பிலா மணிகளின் நீதிகளைக் காணலாம். இவற்றைவிட ஷெல்லி, தெனிசன் போன்ற மேல் நாட்டுக் கவிகளின் சிறப்பியல்புகளையும் காணலாம்.

கவிதையின் ஜீவ ஊற்று உணர்ச்சி வேகம் கவிதைக்கும் கவிஞருக்கு முள்ள தொடர்பும் விசித்திரமானது. இந்தக் கவிதைக் கண்ணியின் இயல்புகளையாழ்ப்பாணம் தமது கவிதைக் கண்ணி என்னும் பாடலில் அழகாகச் சித்திரித்திருக்கிறார். அப்பாடல்களுள் ஒன்றை ஈண்டு எடுத்துக் கொள்வோம்.

‘குயிலோடு குலவி நிற்பாய்
கொம்பரில் மலர்ந்து நிற்பாய்
மயிலுட னாட நிற்பாய்
மானினம் மருண்டு நிற்பாய்
கயலோடு துள்ளி நிற்பாய்
காவிரிற் கலந்து நிற்பாய்
புயலோடு பூண்டு நிற்பாய்
யாக்கென மறைந்து நிற்பாய்’

கவிதைக் கண்ணி எங்கெங்கெலாம் நிறைந்துளாள் என்பதை இக்கவிதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவரது

முதற்பாடல்களிலும், கவிதைக் கண்ணி சூரிய ஒளியிலும், சுந்தர மலையிலும், வாரியின் அலையிலும், வனத்தினின் வளர்விலும், இயற்கை எழில் எங்கணும் நிறைந்துள்ள கவிதைக் கண்ணி - கவிதையாகிய கண்ணிப் பெண் நிறைந்துள்ள வேறு சில இடங்களையும் இப்பாடலில் தந்துள்ளார் யாழ்ப்பாணன்.

கவிஞர் தனது கவியலங்காரத்துக்கு உவமை அணியைப் பயன்படுத்துவான். வர்ணனையில் பெண்களின் குரலினைக் குயில்போல் பாடினாள் என்றும், ஆடலை மயில் பேரால் ஆடினாள் என்று வர்ணிப்பான். கண்களை வர்ணிக்கும் போது கயல் போல் விழிகள் என்றும், மானின் கண்போல் விழிகள் என்றும் கூந்தலை வர்ணிக்கும்போது புயல் - முகில் போல் கரிய கூந்தல் என்றும் வர்ணிப்பான். வசந்த காலத்தைக் காட்டக் குயில் கூவச் செய்வான். கார் காலத்தைக் காட்ட மயிலை அங்கே ஆட வைப்பான். இவ்வாறு கவிஞர் தனது உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த குயில், மலர்கள், மயில்கள், மான்கள், கயல்கள், சோலைகள், மேகங்கள் என்பவற்றையெல்லாம் கருப் பொருட்களாகப் பாவிப்பான். இவற்றுக்கும் கவிதைக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு என்பதையே யாழ்ப்பாணன் குயிலோடு குலவி நிற்பாய் - கொம்பரில் மலர்ந்து நிற்பாய், மயிலுடன் ஆடி நிற்பாய், மானினம் மருண்டு நிற்பாய், கயலோடு துள்ளி நிற்பாய், கா (சோலையில்) கலந்து நிற்பாய், புயல் (மேகத்தோடு) புரண்டு நிற்பாய், என கவிதைப் பெண்ணின் செயலாக இப்பாடலை அமைத்துள்ளார். குலவி, மலர்ந்து, ஆடி, மருண்டு, துள்ளி, கலந்து (புணர்வது என்ற பொருளும் உண்டு) நிற்கும் கண்ணிப் பெண்ணாகிய கவிதை என்கின்றபோது கவிதையின் சிறப்பை நயக்கின்றோம்.

மேலும், அக்கண்ணிப் பெண்ணின் குணத்தைப் புலவர் அழகாக வர்ணித்துள்ளார். பொக்கென (திடீரென) மறைந்து செல்வாய் என்கிறார். கவிதை திடீரென மறைந்துவிடும். கவிஞரின் கற்பனையினின்றும் மறைந்துவிடும். இது தான் கவிக்கும் கவிஞருக்குமுள்ள தொடர்பு என்பதையும் விளக்கிக் கொள்கிறோம்.

யாழ்ப்பாணனின் கவிதைக் கண்ணியின் இயல்புகளை நயக்குமிடத்தில் இன்னோர் அறிஞர் (ரா. வீழிநாதன்) கவிக்கும் கவிதைக்குமுள்ள தொடர்பைக் கூறுவதையும் கருத்திற் கொள்வது பொருத்தமாகும்.

கவிதை சில சமயம் புதுமணப் பெண்போல் கவியைக் கண்டு நாணமுறும். கோணிக் கொள்ளும். ஒரு புறம் ஓடி ஒளிக்கும். சில சமயம் கீழ்ப்படிவுள்ள வேலைக்காரனுக்கு ஒப்பாகத் தலைவணங்கிக் கவியின் முன்பு நிற்கும். சில சமயம் அவனைப் பார்த்து மிக மரியாதையுடன் கபடு, சூது அறியாத குழந்தையைப் போலச் சிரிக்கும். சில சமயம் வெட்கத்தினால் முகத்தை மறைத்துக் கொள்ளும். கவி இதையெல்லாம் கண்டு எட்டிப் பிடிக்க முயலும்போது சஞ்சலம் வாய்ந்த மான் ஒன்று துள்ளிக் குதித்து ஓடிவிடும். சில சமயம் தன் இருக்கைகளாலும் கவியை இறுக்க கட்டி வெட்கத்தை விட்டு ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளும். இதுதான் கவிக்கும் கவிதைக்குமுள்ள தொடர்பு என்கிறார் அந்த அறிஞர். இதே இயல்புகளை யாழ்ப்பாணனின் கவிதைக் கண்ணியிலும் நாம் கண்டு நயக்கலாம்.

கவிதைக் கண்ணியின் மாயங்களை வர்ணிக்கும் யாழ்ப்பாணன் அந்த மாயக் கண்ணியின் கொடுமைகளையும்

இடித்துக் காட்டுகிறார். அம்பிகாவதியின் உயிரைக் குடித்தவள் கவிதைக் கண்ணி, பாரதியைக் கவிதைப் பித்தனாக்கியவள். சுத்திமுற்றப் புலவர் போன்ற சீரிய புலவர்களைத் தெருவில் அலைய வைத்தவள். இக்கவிதைக் கண்ணி எங்கின்றார். எனவே, தன்னிடம் அவளது வஞ்சம் வேண்டாமென வேண்டிக் கவிதைக் கண்ணியோடு உரையாடும் பாடல் ஒன்றினைப் பார்ப்போம். கவிதையின் சிறப்பு என்ன? கவிதை ஏன் வாழுவேண்டும்? அதனை நாம் ஏன் நயக்க வேண்டும்? என்ற கருத்துக்களையும் விளக்குகிறது.

‘உன்னுட ஸான்றிக் கவுட
ஊற்றூத் தோடுந் தெய்வ
நன்மோழிக் கீதந் தன்னை
நானிலந் தனக்கு நல்கிப்
யான்னுல கதனை யிந்தப்
புவியினிற் சமைத்தல் வேண்டும்
கன்னியே! மன்னர் காத்த
காதலிப் பயண்ணே வாழ்வே!’

இப்பாடலில் கவிஞர் கவிதைக் கண்ணியோடு உரையாடும் பாங்கினைக் காண்கின்றோம். கவிஞர் கவிதைப் பெண் பலநூடன் கூடிப் பழகினும் கன்னியாகவே காண்கின்றார். காதலிக்கும் இளம் பெண்ணாக - காதலிப் பெண்ணாகக் காண்கின்றார். அவளைக் காத்து வந்த தமிழ்ப் புரவலர்களாகிய மன்னரையும் போற்றுகின்றார் - மன்னர் காத்த காதலிப் பெண் என்றே அவளை விளித்து வாழ்த்துகின்றார் புலவர். தெய்வ நன்மோழிக் கீத்தையே இந்த உலகத்திற்கு - (நானிலந்தனக்கு) நல்க விழைகின்றார் புலவர். கவிதை மூலம் தேவலோகத்தை இந்தப் பூமியில்

அமைக்க விரும்புகிறாரெனின் கவிதையின் இன்பம் எத்தகையது என்று சொல்லவும் முடியுமோ?

பொன்னுலகதனை இந்தப் புவியினிற் சமைத்தல் வேண்டுமென்பது அழகியதோர் கற்பனையாகும். உள்ளத்தெழுந்த கவிதை ஊற்றே, உயிர்களுக்கெல்லாம் உணர்ச்சியெனும் உணவுட்டும். இவ்விடத்தில் பாரதியாரின் பாடலொன்றும் தரும் தமிழ் அழுதின் சுவையினையும் பருகுவோம்.

‘உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்பாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்
வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போற் கலைப்பெருக்கும்
கவிய்பெருக்கும் மேவுமாயின்
பள்ளத்தில் ஸிற்நிதிருக்கும் குருடறூராம்
விழியெற்றுப் பதவிகொள்வார்
தெள்ளஞற்ற தமிழழுதின் சுவைகண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக்கண்டார்’

யாழிப்பாணன் அவர்கள் அந்த நாள் வாராதோ என்னும் தலைப்பிலே சில கவிதைகள் புனைந்துள்ளார். இப்பாடல்கள் இலகு நடையில் மனத்தைக் கவரும் வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். அன்றியும் பழந்தமிழ்ப் பாடலில் வரும் கருத்துக்களையும் நினைவுறுத்தும். இவரது பாடலிலும் வாழ்க்கைக்குப் புறம்பாகாத விடயங்களும் சுவையாக இடம்பெறுவதை அவதானிக்கலாம். பாடல்களும் சுவையாகவும் மீட்டும் ஆசையைத் தூண்டுவனவாகவும் இருக்கின்றன. உதாரணத்திற்கு இரு பாடல்களை எடுத்துக் கொள்வோம். முதலில் மாங்காய்க்குக் கல்லெறிந்த காட்சி.

‘மாங்காய்க்குக் கல்லெறிந்து
 மசிழ் மரத்தேறிய்
 பாங்கான தோழருடன்
 பகவிரவாய் ஊர்கற்றித்
 தூங்காமல் தூங்கீச்
 சுவடிதனில் கண்ணயர்ந்து
 ஆங்காலம் போக்கியநான்
 அடுத்துமினி வாராதோ’

சிறு பராய நினைவாக இப்பாடல் அமைந்திருக்கிறது. வெயிலெல்லாம் வீணபோகாது தலைமீது வீழ ஊர் சுற்றுகிறான் சிறுவன். வழியில் மாமரத்திலுள்ள மாங்காய்க்குக் கல்லெறிகிறான். பள்ளிக்குப் போக்குமில்லை. மகிழ்மரம் முதலிய மரங்களில் ஏறி விளையாடுகின்றான். தோழருடன் ஊர் சுற்றுகிறான்.

பகலெல்லாம் ஊர் சுற்றித் திரிந்த பையனுக்குப் படுக்கை அவசியமானதல்லவா? எந்த இடத்திலும், எந்தத் திண்ணையிலும் அவன் படுக்கத் தயார். அவன் களைத்த உடலுக்கு ‘அவை நல்ல மெத்தை தான்’ ஆனாலும் கழுத்துக்கு ஓர் அணை. தலையணை வேண்டியிருக்கிறது. நல்ல வேளையாக இவன் பள்ளிக்குப் புறப்படும்போது சுமந்து சென்ற ஏட்டுச் சுவடிகள், புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை இனிய தலையணையாகப் பாவித்துக் கண்துயில்கின்றான். அவ்வாறு பயனுள்ள ஆங்காலத்தினை அவமே போக்கிய நாள் இனியும் வருமா? இது புலவரின் அனுபவத்தோடு கலந்த உணர்ச்சியைத் தரும் பாடல். மகிழ் மரத்தில் ஏறி விளையாடும் சிறுவன் மாமரத்தில் ஏறத் தெரியாமலா கல்லெறிகிறான்?

மற்றொருவரின் சொத்து மாமரம். சிறுவன் அதனைக் களவாய் எடுக்கவே கல்லெலறிகிறான். இக்கருத்தை விளக்கும் ‘மாங்காய்க்குக் கல்லெலறிந்து மகிழ்மரத்தேறி’ என்ற அடி பொருள்நயம் மிக்கதாக விளங்குகின்றது. அவ்வாறு ‘தூங்காமல் தூங்கிச் சுவடிதனில் கண்ணயர்ந்து’ என்ற அடியும் பொருள் நயத்தைக் காட்டுகிறது.

சிறுவன் பாடசாலையை மறந்து விளையாடித் திரிந்தாலும் அவனை நல்வழிப்படுத்த ஆசிரியர் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர் பாடசாலையையும் சிறுவனையும் மறவாத பண்பாளர். கள்ளமிடும் சிறுவனைப் பள்ளிக்கு இழுத்து வழந்து பிரம்பால் அடித்துச் சீர்திருக்குவது அந்தக் கால வழக்கம்.

அவ்வாறு வாழ்ந்த நெட்டை உபாத்தியாயர் ஒருவரையும் பின்வரும் பாடலில் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார் யாழ்ப்பாணன்.

‘குடுமி குலைந்து விழுக்
குறுவேட்டி அவிழ்ந்துவிட
நெடுமி உபாத்தியவன்
நெடுந்தூரம் தொப்பந்துவர
நவேவழியில் விணக்குற்று
நற்பிரய்ம் யழும்வாஸ்கி
வடு தீருந்தீ வாழ்ந்த
வாழ்வழினி வாராதோ?’

அவிழ்ந்த குடுமி, உடுத்திருந்த சிறிய வேட்டி போன்றினச் தெரியாது அவிழ்ந்த நிலை. பள்ளிக்குக் கள்ளமிடும் சிறுவன் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து ஓடும் காட்சி. அவனை மடக்க

நெட்டை உபாத்தியாயர் பின்னால் நெடுந்தூரம் தொடரும் காட்சி. நடுவழியில் சிறுவர் சண்டை தொடர்ந்து வந்த நெடுமி உபாத்தியாயர் பிரம்பால் அடிக்கும் காட்சி. ஆசிரியர் தண்டனையால் திருந்திய சிறுவன் வாழ்வில் கல்வி கற்று முன்னேறும் காட்சி என்பனவெல்லாம் எவ்வளவு அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறு அழகான காட்சிகளைத் தமது பாடல்களில் படம்பிடித்துக் காட்டிய கவிஞர் யாழ்ப்பாணனை நாமும் வாழ்த்துவோமாக, அவரது கவி நயம் கண்டு மகிழ்வோமாக.

கவிநயம் - 12

**க. மயில்வாகனப் புலவர்
(1875 - 1918)**

குணவீர பண்டிதர் தமது வெண்பாப்பாட்டியல் என்ற நூலில் புலவர் யார்? கவிஞர் யார்? என வசூத்துக் கூறியுள்ளார். புலவர் - கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி என நால் வகையினர் என்றும் அவருள்ளே கவியென்பார் ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, வித்தார கவி என நால்வகைப்படுவர் எனவும் விளக்கியுள்ளார். புதியவாகச் செய்யுள் புனைந்து இயற்றவல்ல புலவரே ‘கவி’ என்றும், ‘கவிஞர்’ என்றும் வழங்கப்படுவர். நால்வகைப் புலவர்களும், நால்வகைக் கவிஞர்களும் நமது இலங்கைத் திருநாட்டிலும் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றித் தமது புலமையினாலும், கவிதைகளாலும் தமிழ் மொழியைப் பேணி வளர்த்துள்ளார்கள்.

இவர்களுள் சித்திரக் கவிகள் பல செய்துள்ள கவிஞர்களுள் தெல்லிப்பள்ளையச் சார்ந்த வருத்தலைவிளான் - க. மயில்வாகனப் புலவர் ஒருவராவார். இவர் செய்துள்ள ‘விநோத விசித்திர கவிப் பூங்கொத்து’ நூலிலும் பல சித்திரக் கவிகளைக் கண்டு நயக்கலாம்.

சித்திரக் கவியின் இலக்கணங்களை தண்டியலங்காரம் முதலிய அணியிலக்கண நால்

உதாரணங்களுடன் விரிவாக விரித்துரைக்கும். சித்திரக்கவிப் புலவர் எனப்படுவோர் மாலை மாற்று, சக்கர பந்தம், ஏக பாதம், எழுகூற்றிருக்கை, வினாவுத்தரம் முதலிய பல வகைப்படும்.

விசித்திரங்கள் அமையும்படி செய்யுளைச் சந்தங் கெடாமல் எழுத்துக் குற்றம், சொற் குற்றம், பொருட் குற்றம், யாப்புக் குற்றம், அலங்காரக் குற்றம் என்னும் ஐவகைக் குற்றங்களும் இன்றிப் பாடவல்ல புலவராவர். பன்னிரு பாட்டியல், சிதம்பரப் பாட்டியல், நவநீதப் பாட்டியல் என்பனவும் பாட்டியல் மரபுகூறும். வெண்பாப் பாட்டியலும், வரையறுத்த பாட்டியலும் என்னும் நூலில் சித்திரக் கவி பற்றிப் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

‘யாப்புடைய மாலைமாற் றாதியா வேணையவம்
வாய்ப்புடைய சொல்லின் வகுத்தமைத்து - நீரிலா
வண்ணமும் தொன்னுான் மரபுவழுவாமற்
பன்னுவது சித்திரத்தின் பா’

சித்திரக்கவி (இக்கவி) பாடுவோனும் சித்திரக் கவியென்று கூறப்படுவான்.

சித்திரக்கவியில் புகழ்பெற்ற க. மயில்வாகனப் புலவர் சுன்னாகங் குமாரசவாமிப் புலவரிடம் கல்வி கற்றவர். தெல்லிப்பளை, மல்லாகம், காங்கேசன்துறை முதலிய ஊர்களிலுள்ள ஆங்கில வித்தியசாலைகளில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். பிற்காலத்தில் நொத்தாரிசு உத்தியோகம் வகித்தவர். இவர் சிறந்த புலமை படைத்த புலவர். சொல்லலங்காரம் பொருந்திய செய்யுள் செய்வதில் தலைசிறந்த புலவராக விளங்கினார். 1897 ஆம் ஆண்டிலே

சேதுபதி மகாராசாவைச் சந்தித்து அவர்மீது பாட்டுப்பாடி அவரையே வியக்கச் செய்த வித்தகர். அந்தக் காலத்தில் திருநீல கண்ட நாயனார் சரித்திரத்தை நாடகமாக இயற்றி நடிக்கச் செய்தவர்.

‘சங்கரற்கு மாறுதலை சண்முகற்கு மாறுதலை
ஜங்கரற்கு மாறுதலை யானதே - சங்கைப்
பிழித்தோர்க்கு மாறுதலை சித்தாநின் பாதம்
படித் தோற்கு மாறுதலையார்’ - காளமேகம்

இவர் மயிலை மும்மணிமாலை, விநாயகரகவல், மயிலைச் சுப்பிரமணியர் விருத்தம், ஊஞ்சல், மாவைப் பதிகம், இனுவைப் பதிகம், நகுலேசுவரர் விநோத விசித்திர கவிப் பூங்கொத்து, இனுவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முதலிய நூல்களைச் செய்துள்ளார். அந்நூல்களில் வரும் பாடல்கள் அனைத்தும் கவையிக்கன.

நகுலேசுவரத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவன்மீது பாடப்பட்ட பாடலொன்றை எடுத்துக் கொள்வோம். ஆதில் ஆறுதலை என்ற தொடர் சிலேடையில் அமையவும் ‘நகுலை’ என்ற இடத்தின் பெயர் பாடலிலுள்ள மூன்றாம் அடியில் வரும் சொற்களில் அமையவும் யாப்பமைந்த வெண்பாவாகப் பாடியிருக்கிறார். பாடல் :

‘ஆறுதலை சேர்ந்தா ராறுதலை யீந்தா
ராறுதலை யார்தந்தை யைந்தலையார் - மாறினகர்
நங்கை தகுதி நரலை முதலிடையோ
பங்கடையி னன்றா ரறிந்து.’

சிவனது நகர் நகுலை. இந்நகரின் முதலெழுத்தாகிய ‘ந’ நங்கையென்ற சொல்லில் உள்ளது. ‘கு’ என்ற இரண்டாவது

எழுத்து 'தகுதி' என்ற சொல்லின் நடுவில் (கடை) உள்ளது. 'லை' என்ற கடையெழுத்து நரலை (அதாவது கடலை) என்ற சொல்லின் கடையிலுள்ளது. இதனையே பாடலின் மூன்றாம் அடியில் நங்கை தகுதி நரலை முதலிடையோடு அம் கடையின் என்றார் புலவர். இனி ஆறுதலைச் சேர்ந்தார், ஆறுதலை ஈந்தார். ஆறு தலையார் தந்தை என்பன சிவனையே குறிக்கின்றன. ஆறுதலை சேர்ந்தார் என்பதனை ஆறு - தலை = சேர்ந்தார் எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

அதாவது கங்கா நதியைத் தமது தலையிலே தாங்கியவர் - சிவன் எனப் பொருள் தரும். ஆறு தலை ஈந்தார் - ஆறுதல் + ஜி ஈந்தார். அதாவது மனத்திற்கு நிம்மதியை அளித்தவர். சிவன் - எனப் பொருள் தரும். ஆறுதலையார் தந்தை - ஆறு தலையார் + தந்தை அதாவது ஆறு தலைகளையுடைய முருகனின் தந்தையானவர் - சிவன் எனப் பொருள் தரும். இச்சிவன் உறையும் நகர் ஆலை + ஆர் 'மாறில் நகர் நகுலை' என்றார். அறிந்து - கடலின் அலைகள் ஒலிக்கும். நகுலை - நகுலேசுவரம் என்றார் பக்தர்கள் எனக் கவி செய்திருக்கிறார் மயில்வாகனப் புலவர். பாடல் புலவரின் புலமையைக் காட்டுகின்றது. சுவைநிறைந்த சொல்லலங்காரத்தையும் காண்கின்றோம்.

இன்னொரு பாடலில் ஒரு பொருள் கொண்ட பல சொற்களுடன் விளையாடுகின்றார் புலவர். செய்யுளுக்குத் திரிசொற்கள் நயம் தருகின்றனவென்பதை இப்பாடலில் காண்கின்றோம். மேலும் அந்தக் கவிவீரராகவ முதலியாரின் இம்பர் வானெல்லையில் இராமனையே பாடி என் கொணர்ந்தாய் பாரண நீ யென்றாள் பாணி வம்பதாங் களை மென்றேன் என்ற தனிப்பாடலையும் நினைவுக்குக்

கொண்டு வருவதையும் காண்கின்றோம். அப்பாடல் பின்வருமாறு :

‘நகுலமுனி வாசமெதன் நிரந்து கேட்ட
 நாயகிக்கு நாயகனு நாகமென்றான்
 பகையாடது கழியாதா வென்றாள் யென்னே
 பகரரிய சிலம்பென்றான் காலைப்பார்த்தாள்
 நகையாடது வரையென்றான் கையைப் பார்த்தாள்
 நகமென்றான் விரற்பார்த்தாள் குத்ரவமென்றான்
 தகுதியதோ கடமென்றாள் கோத்ர மென்றான்
 நானெதிர்ந்த கூழ்ப்பனன்றான் மலையென்றானோ.’

இப்பாடல்   நாயகன்   நாயகியாகிய
 இருவருக்கிடையிலே   நிகழ்ந்த   உரையாடலாக
 அமைந்துள்ளது. நகுலமுனி வாசம் செய்த இடம் எது
 என்பது பற்றியே உரையாடல் ஆரம்பிக்கின்றது. அந்த நகுல
 முனிவர் வாசம் செய்த இடம் நகுல கிரி - மலை
 என்பதுதான் அவ்வரையாடலின் முடிவாக அமைகிறது.
 மலை என்பதனை நாகம், சிலம்பு, வரை, நகம், ருத்திரம்,
 கோத்ரம் என்ற சொற்களும் குறிக்கும். பரியாயச் சொற்கள்
 - இது ஒரு பொருள் பல சொற்கள். இச்சொற்களில் நாகம்
 என்ற சொல் மலையையன்றி நாகப் பாம்பையும் குறிக்கும்.
 சிலம்பு என்ற சொல் மலையையன்றி காற் சிலம்பையும்
 குறிக்கும். வரை என்ற சொல் மலையையன்றி - கையிலுள்ள
 ரேகையையும் குறிக்கும். நகம் என்ற சொல் மலையையன்றிக்
 கையிலுள்ள நகத்தையும் குறிக்கும். ருத்ரம் என்ற சொல்
 மலையையன்றி கபடம் என்பதையும் குறிக்கும். கோத்ரம்
 என்பது மலையையன்றி கோத்திரம் - குலத்தைக் குறிக்கும்.
 இனி பாடலில் வரும் உரையாடலைப் பார்ப்போம்.

நாயகி நகுல முனி வாசம் எது என்று இரந்து கேட்டாள். அதற்கு நாயகன் நாகம் என்றான் - நாகம் என்று விடையளித்தான். அதனைக் கேட்ட நாயகி,

பகையொடு அது கடியாதா? என்றாள். பாம்பானால் அது பகைத்துக் கடியாதா? என்றாள். அப்போது நாயகன், “பெண்ணே, பகர் அரிய சிலம்பு” என்றான். பெண்ணே பாம்பு அன்று சொல்லுகிற்கரிய ‘சிலம்பு’ என்றான். உடனும் நாயகி காலைப் பார்த்தாள். காலுக்கணியும் காற்சிலம்பாக்கும் என்று நினைத்துக் காலைப் பார்த்தாள். நாயகன் சிரித்து - ‘நகையொடு அது வரை’ என்றான். உடனும் நாயகி அது கைரேகை என நினைத்து நாயகி கையைப் பார்த்தபோது நாயகன் அது கையல்ல நகம் என்றான்.

உடனே கையைப் பார்த்த நாயகியும் அதை விடுத்துக் கைவிரலிலுள்ள நகத்தைப் பார்த்தாள். நாயகனும் அது குத்ரம் என்றான். அவ்வாறு சொல்லல் தகுதியோ என்று கருதிய நாயகி ‘தகுதியதோ கபடம் (வஞ்சகம்) என்றாள். அது கோத்ரத்துக்குள்ள குணம் என்ற பொருளும் அமைய நாயகன் ‘கோத்ரம்’ என்றான். குலமாயிற்றே நான் நல்ல குலமாயின் எதிர்ந்து அழைத்துக் கொள்வேன் என்ற பொருளில் நாயகியும் ‘எதிர்ந்து அழைப்பேன்’ என்றாள். ஈற்றில் நாயகன் மலை என விடை கூறினான். நகுலமுனி வாசம் மலை - நகுல மலை என்பதைக் கேட்டு நாயகியும் மகிழ்வுற்றாள். கவியுரையாடல் நயமான வார்த்தைகளில் சொற்சித்திரங்களாக அமைந்து இன்பம் பயக்கிறது. இதே நேரத்தில் பாட்டு ஒரை நயம், சொல் நயம், பொருள் நயம் என்பன மலிந்து கவை தருகிறதன்றோ!

சித்திரக் கவியில் மாலை மாற்றாக வரும் ஒரு பாடலையும் எடுத்துக் கொள்வோம். மயில்வாகனப் புலவரின் சொல்லவங்காரத்தை இச்சிறிய பாடல் தானும் எவ்வளவு ஆழமாக எடுத்து விளக்குகின்றது என்பதைக் காண்போம்.

‘வேக மாகழு னோடிவா
வான வாகன மேறுநா
நாறு மேனக வானவா
வாட னோழுக மாகவே’

இப்பாடலில் நாலு அடிகள் உள். எனினும் இரண்டாடிகளில் உள்ள 16 எழுத்துக்களுமே மற்றைய அடிகளிலும் ஒரொழுங்கில் மாறி மாறி வருகின்றன.

முதல் அடியிலுள்ள எழுத்துக்கள் வே, க, மா, க, மு, னோ, டி, வா அமைந்து நிற்க இவற்றின் பின்னோக்கான ஒழுங்கிலுள்ள வா, டி, னோ, முகமாகவே என்ற எழுத்துக்கள் நாலாம் அடியில் வாடி னோ முகமாகவே என அமைந்து நிற்கிறது. இவ்வாறே இரண்டாம் அடியிலுள்ள வான வாகன மேறு நா என்று அமைந்து நிற்க, இவற்றின் பின்னோக்கான ஒழுங்கிலுள்ள நாறு மேனக வானவா என்ற ஒழுங்கில் மூன்றாம் அடியிலும் அமைந்து நிற்கின்றன. இனி, பாட்டின் பொருளும் வேகமாக முன் ஓடி வா வான (முகில்) வாகனம் ஏறும் நா நாறும். மேல் நக வானவா (சூரியனை விளிப்பதாக) (நாம்) முகமாகவே (முகத்தில்) வாடி னோம் (வாட்டமுற்றோம்)

மயில்வாகனப் புலவர் வடை, தேன் குழல், தோய்ப்பான், மோதகம், பணியாரம், தோசை முதலிய

பக்கணப் பெயர்கள் தொனிக்கப் பாடிய ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம். பாடல்,

‘அணியா வடைமலர்த் தேன்குழும் ஹோய்ய்பன்

ஙகவணியான்

றணியா திப்போ தகம்பரிப் பாகனையெஞ் சற்கரையா
மணியார் நகுலை நகர்க்கண் டீகனி வாயவுன்பாற்
பணியாரந் தோசயி ஸம்போன மனத்தர் யரவிநின்றே’

என்ற பாடல் யாப்பமைதியுள்ள கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல். பக்கணத்தின் பெயர்களைப் பிரித்துப் பார்க்கும்போது சுவையான சர்க்கரை பருப்பு போன்ற உள்ளுடன்களும் - உட்கருத்துகளும் இருப்பதைக் கண்டு நயக்கலாம்.

அணியா அடை மலர்த்தேன் குழல் - கூந்தல் தோய் - தேன் நிறைந்த மலர்மாலை குடிய கூந்தலையுடைய உமையைப் பாகமாகவுடையவன். பன்னக அணியான் - பாம்பை அணியாகவுடையவன். தணியாது இடர் மோத கம் பரிப்பானை - குறையாது அளவிறந்த துன்பங்கள் மோதக அறிவு தந்து காப்பாற்றுபவன். எஞ்சல் கரையா மணி ஆர் நகுலை நகர் - சுருங்கிக் குறையாது நிறைந்த மணிகள் நிறைந்த நகுலேசுவரத்தில் கண்டு அதி கனிவாய அன்பால் பரவி நின்று பணியார் - சிவனைக் கண்டு நிறைந்து கனிந்த அன்போடு கும்பிட்டுப் பணியாதவர் - அந்தோ சயிலம் (மலை) போன மனத்தர் - அந்தோ பரிதாபம் கல் மனத்தர் ஆவர் என்பது பொருள். பணியாரந் தோசை வருமென்றிருப்பார் என்று கூறும்போது பணியார் - அந்தோ - சௌ (அவமானம்) வரும் என்றிருப்பார். பணியாரந் தோசை

வராகன் என்பதைப் பணியார் + அந்தோ + சைவராகர் என்பது போல் எனப் பிரித்துக் கருத்துக் கூறுவது போல், இப்பாடவில் வரும் பணியாரந் தோசயிலம் போன மனத்தர் என்ற அடியினைப் புணியார் + அந்தோ + சயிலம் (மலை) போன மனத்தர் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். அப்போது பாடவிலுள்ள ஆழந்த பொருள் தெளிவாகப் புலப்படும். புலவரின் சொல்லாட்சியிலுள்ள சுவையும் இனிமை தரும்.

கவிநயம் - 13

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை
(20.10.1872 - 24.6.1929)

பாவலர் துரையப்பாப்பிள்ளை பாரதியார் காலத்தில் வாழ்ந்த நம்நாட்டுப் புலவர். ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலர் அவர்களுக்குப் பின் நாவலர் அவர்களைப் போல் நமது நிலையையும், நமது தேசத்தின் போக்கையும் நன்கு சிந்தித்தவர்களுள் உயர்திரு. தெ.அ. துரையப்பாபிள்ளை அவர்களும் ஒருவராவர். நாவலர் அவர்கள் வசன மூலம் தமது சிந்தனையை வெளியிட்டார்கள். கவிதை அவர்களுக்குக் கைவந்த கலை. அவருடைய கவிதைகள் ‘சிந்தனைச் சோலை’ என்ற பெயரில் மகாஜனக் கல்லூரி பொன்விழா நினைவுச் சிறப்பு மலராக வெளிவந்துள்ளது. பின்னையவர்கள், பாவலர் தெ.அ. துரையப்பா பின்னையென்றே பலராலும் போற்றப்பட்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் போன்விழா, வைரவிழா, பவள விழாக்கள் அனைத்தையும் தாண்டி, புகழ் பூத்த கல்வி நிலையமாக விளங்கும் தெல்லிப்பளை மகாஜனக் கல்லூரியை நிறுவிய பெருமையும் பாவலர் துரையப்பா அவர்களுக்கே உரியது. நாம் அங்கே ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்ற காலத்தில் அவரது பணிகள் கவித்துவம் பற்றிப் பலவற்றைக் கேட்டறிந்தோம். பின்னையவர்கள்

பழகுவதற்கிணியவர். இனிய சபாவழும் உயர்ந்த பண்டும், எனிய வாழ்வும் கொண்டவர். மகாவித்துவான் சி. கணேசையர், தெல்லிப்பள்ள வித்துவான் ச. சிவானந்தையர், இ. முத்துக்குமார சவாமிக் குருக்கள், வித்தியாதுரிசி. தி. சதாசிவஜயர் ஆகியோர் பிள்ளைபால் பெருமதிப்புக் கொண்ட தமிழ்ப் பேரறிஞர் ஆவர்.

திருமுறைகளிலே பிள்ளையவர்களுக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. ‘முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி அவர் மொழியும் பொன்னே போற் போற்றுவம்’ என்ற வழிவழி மரபைப் பேணிக் காத்தவர். தேவார திருவாசகங்களின் சாற்றைத் தமது பாடல்களில் பெய்து தந்துள்ளார்.

‘விரையப்பா டும்சீர் மிகப்படைத்த தேவர்
துரையப்பா சிள்ளையனுந் தோன்றல் அவர்’

துரையப்பா பிள்ளை அவர்கள் 1872 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1929 ஆம் ஆண்டு வரை வாழ்ந்தவர். அந்தக் கால கட்டத்தில் தேச நலனிலும், சமூகச் சீர்திருத்தத்திலும் ஈடுபட்டார். இக்காலத்தில் பதங்கள், கீர்த்தனைகள், கும்மிகள் ஆகியவற்றிற்கு மக்களிடையே பெரிய செல்வாக்கு இருந்தது. அதனால், பாவலரும் அந்தச் சந்தப் பாக்களிலே தமது கருத்துக்களைக் கூறினார்கள். புதுமை புதுமையெனக் கூறி அந்திய நாகரிகத்தில் மயங்குவதைக் கண்டித்தார்கள். பழமை பழமை எனப் பகர்ந்து பழந்தமிழர் பண்பாட்டை, பழக்க வழக்கங்களைப் பரிகசித்து ஒதுக்குவதனையும் கண்டு கொதித்தார்கள். அவரின் உள்ளக் குழுறவின் வெள்ளப் பெருக்குத் தான் யாழ்ப்பாணச் சுவதேசக் கும்மி என்பர் இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள்.

பாவலர் அவர்கள் அந்நாளிலே பாடிய வாழ்த்துக் கவிகள் பல. நன்மதி புகட்டும் பாக்கள் பல. அவர்கள் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் எண்ணிறந்த பாடல்கள் யாத்துள்ளார்கள். அப்பாடல்களைல்லாம் நல்லிசையமைப்பும், பொருள் வளமும் செறிந்தன. ஏழுத்துருவம் பெறாத பல இனிய பாடல்களைச் சமயோசிதமாகப் பாடியுள்ளார்கள். பல்லோர் வாயிலும் பயின்றுவரும் பாடல்களில் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

‘தேத்தண்ணீர் தருவாயே - அம்பலவாணா

தேத்தண்ணீர் தருவாயே

பேய்த்தனமாக என்னைப் பிச்காய்த் தாமதம் பண்ணி
ஏய்த்தனுப்பாமல் நல்ல பாலைடு சீரிசேர்த்து தேத்தண்ணி
வாழூப்பாற மான்று வடிவானதாய்த் தெரிந்து
தோலையிரித் தெறிந்து சொல்லதன்விலை வந்து தேத்தண்ணீர்’

பாடலில் எளிதான் சொற்கள் இசைநயம் பயப்பதற்கு உதவுகின்றன. அம்பலவாணிடம் தேநீரும் - பால் சீனி கலந்த தேநீர் கேட்கும் பாங்கும் வாழூப்பழுத்தின் விலை கேட்கும் பாங்கும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கின்றன. தேநீரைப் பேச்சு வழக்கில் தேத்தண்ணீர் என்றே பாடியிருக்கிறார். கீர்த்தனைப் பாங்கிலுள்ள இப்பாடல்களை அக்கால மக்கள் மனப்பாடஞ் செய்து நாவாரப் பாடி மகிழ்ந்தனர்.

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை பற்றி மகாவித்துவான் மறைத்திரு. சி. கணேசையர் அவர்கள் பின்வருமாறு பாராட்டியுள்ளார்கள்,

‘செல்வநிலை பெருசியிடத் தீமைநிலை
 யருசியிடத் தெல்லி நாட்டிற
 கல்விநிலை தழைத்தோங்கக் கதியளிக்குஞ்
 சைவநிலை கலக்க நீங்க
 நல்வகையின் மகாஜனவாங் சிபோட
 சாலைதனை நாட்டிற் தானுஞ்
 சொல்வனாரக் கலைவளர்த்தான் துரையப்
 பின்னொசையல் சொல்லற் கொன்றோ’

இந்த ஞாபகக்கவியில் பாவலர் அவர்களின் கல்விப்பணி, சமயப்பணி, கலைப்பணி என்பனவற்றைத் தெளிவாகக் காண்கின்றோம். ஐயரவர்கள் அடுத்த பாடலில் “அமிழ்ந்து நிக ரிசைக் கவிகள் பல பாடியெவர்க்கு மித மாக்கி வைத்தான்” என்றும் போற்றுகின்றார். வயாவிளான் கு. வேலுப்பிள்ளை (கல்லடி வேலன்) அவர்களும் பாவலரின் திறமையைப் பின்வருமாறு பாடி இருக்கிறார்.

‘பாவலனே யுண்மைப் பரோபகா ரம்படைத்த
 காவலனே கால்பரத நூல்கற்றுக் - கீதரச
 மஞ்சரிசைய் மாவலனே மாநிலனேத் தாசிரிய
 சுந்தரனே யித்துரையப் பா.’

பாவலர் துரையப்பா பாவலன் மட்டுமல்லர். உண்மையான பரோபகாரம் படைத்த காவலன். பரதக்களை கற்றவர். அதைக் கற்று கீதரச மஞ்சரி என்ற பாடல்களைச் செய்த மாவலன். உலகமெல்லாம் போற்றும் சுந்தர ஆசிரியன். எனப் பலவாறாகப் புகழ்ந்துள்ளார் ஆசுகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள்.

சமூக சீர்திருத்தம், மதுவிலக்கு ஆகியவற்றிலும் பாவலர் அதிக சிரத்தை கொண்டிருந்தார். கள்ளைக் குடித்து மதியைக் கெடுத்தவர்கள் - மேலைநாட்டு மதுபானங்களைக் குடித்த உயர்குடி மக்கள். குடியால் குடிகெட்ட கதைகள் என்பனவற்றை நன்கு அறிந்திருந்தார் பாவலர். மதுவிலக்குப் பிரசாரத்திலும் கருத்துஞ்சினார். “கள்ஞ்சிபவன் தானே பாவி, கள்ளிற் கருத்துறச் செய்வோனும் பாவி. கள்ஞக்குதக்காரன் மாகொடும் பாவி” என்ற கருத்துக் கொண்டவர் பாவலர்.

அந்தக் காலத்தில் அளவெட்டி மதுவிலக்குச் சங்க வருடாந்த விழாவிற் பாடிய பாடல் ஒன்றையும் ஈண்டு எடுத்துக் கொள்வோம்.

‘புதலத்தீற் கொடுந்தீமை புரிமதுவாம்
பானமெனும் யொல்லா நஞ்சைக்
காதலுடன் வாங்கியுண்டு களிய்படையும்
மதிகெட்ட கசடறே நீர்
ஏதுநிறை யும்மதுவா வெழிலுப்பு
மனமாவி யெல்லாங் கெட்டுப்
போதலுமக் கித்திரையிற் புகழேயோ
தருமமோ புகலு வீரே.’

என விருத்தப்பாவாக அமைந்துள்ள இப்பாடலில் மதுவின் தீமை, மதுவை உண்ணும் மானுடரின் அறியாமை, உடம்பு, மனம், உயிர் என்பனவற்றிற்கு நேரும் குற்றம் என்பவற்றையெல்லாம் குறிப்பிடுகின்றார். மது அருந்தல் புகழைத் தராது, அறமும் அன்று என்றும் கூறுகிறார். மதுவைப் பற்றிப் புதலத்தில் (பூமியில்) கொடுந்தீமை

(கொடிய தீமை) புரி மதுவாம் பானமெனும் பொல்லாத நஞ்சு என்றே வர்ணிக்கின்றார். அதைக் குடிப்பாரைக் கேவி செய்வது போல காதலுடன் (மிக ஆசையுடன்) வாங்கியின்டு களிப்படையும் (மிக மகிழும்) மதிகெட்ட (புத்தி கெட்ட) கசடரே நீர் - கீழ் மக்களே எனக் கீழ் மக்களின் செயலைக் கண்டிக்கிறார். மது குற்றம், கொலை, தீமை முதலியனவற்றைத் தருவது என்பதையே ஏதம் நிறையும் மது என்கிறார். மேலும், எழில் உடம்பு (அழகிய உடம்பு) மனம் ஆவி (யிர) எல்லாம் கெடச் செய்வது. புகழேயோ தருமமோ என்று வினாவுதல் மூலம் புகழைத் தராது. இகழையே தரும் (தருமமும்) அறமும் அன்று, அது அதருமமே எனக் கூறி அறிவுரை புகட்டுகிறார் பாவலர். பானத்தை நஞ்சாக உருவகித்து பானமெனும் பொல்லாத நஞ்சு எனப் பகருகிறார். காதலுடன் வாங்கியின்டு களிப்படையும் மதிகெட்ட கசடர் என்பது அங்கதச் சுவையைத் தருகின்றது. பாடலில் சொல்நயம், பொருண்யம் என்பவற்றோடு ஒசை நயம் நிறைந்திருப்பதை நாம் கண்டு நயக்கலாம்.

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை அவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் கவிதைகள் செய்ய வல்லவர். சிலர் பிறமொழிச் செய்யுள் இலக்கணங்களுக்கமையத் தமிழிற் கவிதைகள் புனைய முனைந்து நிற்கப் பாவலர் அவர்கள் தமிழ்ச் செய்யுள் இலக்கணங்கட்கமைய ஆங்கிலத்திற் கவிதைகள் புனைந்துள்ளார்கள். கவிதைக்கு யாப்பு இடைஞ்சல் செய்வதில்லை என்பதை இது எடுத்துக் காட்டுகிறதல்லவா? ஒரு முறை பாவலர் அவர்கள் புகையிலையை உபயோகிப்பதன் தீமை பற்றி நன்பர்

சிலருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். புகையிலை உபயோகிப்பதன் தீமையைப் பொருளாகக் கொண்டு ஆங்கில வெண்பா ஒன்றைப் பாடினார். தமிழ் வெண்பா யாப்பிலக்கணங்களைக் கொண்டிருந்தது. அப்பாட்டு நாலு அடி, அடிதோறும் நாலு சீர், நாலாம் அடி மூன்று சீர், இரண்டாம் அடியில் தனிச் சொல் என்பவற்றோடு வெண்பாவிற்குரிய எதுகை, மோனைகள், செப்பல் ஒசை என்பனவற்றைக் கொண்டதாக அமைந்த அப்பாடலைக் கேட்ட அனைவரும் அதிசயித்தனர். அப்பாடல் பின்வருமாறு :

‘Eyes will bespoilt activities destroyed
Yea trulyall powers impaired - bydaily
Smoking or chewing snuffing orin anyway
Making useof tobacco.’

இத்தகைய பாடல்கள் பாவலரின் இரு மொழிப் பாண்டித்தியக்கையும் விரைந்து கவிபாடும் ஆற்றலையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் அக்காலத்தில் பிரபலமாக இருந்த தமிழ்க்கீர்த்தனை ஒன்றின் மெட்டிலே ஆங்கிலக் கீர்த்தனையொன்றைப் பாடிப் பலரையும் பிரமிக்க வைத்தார்கள். தெல்லிப்பளை உயர்நிலைப் பள்ளியின் வச்சிர விழாவின் போது பரிசில் பெற்றோரைப் பாராட்டும் பாட்டும் அது. அக் கீர்த்தனைப் பல்லவி /

“Let us Congratulate the winners of awards” எனத் தமிழ்க் கீர்த்தனை மெட்டாக அமைந்திருந்தது. இவர் இயற்றிய இதோப தேச தீரச மஞ்சரியில் வரும்

கீர்த்தனைகளும் பாராட்டுக்கள் பல பெற்றவை. சொற்களை, பொருட்சுவை நிறைந்தவை. சர்வசமயிகளும் ஒத்த உளத்தினராய்ப் பாடக்கூடிய கீர்த்தனைகள். அவ்வளவில் அமையாது சன்மார்க்க விஷயங்களையும் போதிப்பனவாகவும் அமைந்தவை.

இவரது தனிப்பாடல்களில் இராமநாதன் கல்லூரி மங்கல வாழ்த்தாக அமைந்த இரு பாடல்கள் பின்வருமாறு:-

‘பெண்கள்நும் சாதி சமய மிரண்டினும் பின்னமிலா தொண்கலை கற்க வயர்ந்தகல் ஹாரி யுவந்தளித்தீர் கண்கள் பரம னருளங் கருணைக் கவிஞரிகரப் பெண்கள்கல் ஹாரிதந் தீரைய வெந்நன்றி பேசரிதே

பாட்டலங் காரஞ் சுவைகல்வி கற்றிடு பாவையரே ஸிட்டலங் காரம் மதியலங் காரம் விசம்பினுக்கு நீட்டலங் காரம் பயோததிக் கேயையில் நீடுமீயாழ் நாட்டலங் காரஞ் சிறீராம நாதன் கலாநகரே’

என இராமநாதன் கல்லூரியை வாழ்த்திப் பாடியிருக்கிறார் பாவலர். இப்பாடல்களில் அப்பெண்கள் கல்லூரியை நிறுவிய சேர். பொன். இராமநாதனையும் அவரது பணியையும் பாராட்டி வாழ்த்தியிருக்கிறார். பாடல்களும் எழுத்தளவு பெறும் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்களாக - யாப்பமைதி பெற்ற பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. தமிழ், இந்துப் பெண்களுக்கெனவே எழுந்த பெண்கள் கல்லூரியை, “பெண்கள் நம் சாதி சமய மிரண்டிலும் பின்ன மிலாது (மாறுபாடு இல்லாது) ஓண்கலை கற்க உயர்ந்த கல்லூரி உவந்து (மகிழ்ந்து) அளித்தீர் எனக் கூறுகிறார். இப்பெண்கள் கல்லூரியும் இராமநாதன் அவர்கள்

த. களகரத்தினம்

பெயரிலேயே சிறப்பாகப் பணியாற்றுகின்றது. இறைவன் கண்கள் அருள் நிறைந்த கருணையைத் தரும். அந்தக் கருணையிலும் அழகுண்டு. அந்தக் கருணை கவினை (அழகை) ஒத்தது இப் பெண்கள் கல்லூரி. அதனையே, பரமன் கண்கள் அருளும் கருணைக் கவின் நிகர் பெண்கள் கல்லூரி தந்தீர் ஐய என்கின்றார் பாவலர். இரண்டாவது பாடலில் பாட்டு அலங்காரம் (அணி) சுவை, கல்வி கற்றிடு பாவையர் வீட்டுக்கு அலங்காரம் (அணி) மதி (சந்திரன்) விசம்பினுக்கு (ஆகாயத்துக்கு) அலங்காரம் (அணி), நீட்டு, நீலம், பயோத்திக்கு = (பய + உத்திக்கு) நீரை வயிற்றிலுடைய கடலுக்கு அலங்காரம் (அணி) சிறி. ராமநாதன். கலாநகர் (கலைநகர்) - இராமநாதன் கல்லூரி, நீடும் யாழ் நாட்டு அலங்காரம் (அணி) என இராமநாதன் கல்லூரியின் சிறப்பைப் பல்வேறு உவமானங் காட்டிப் பாடியுள்ளார்.

பாவலர் துரையப்பா அவர்கள் கையாண்ட உவமானங்களிற் கூட நயமும் சிறப்பும் மிளிர்கின்றன. பாட்டிற்கு சுவை அணி, வீட்டிற்குக் கற்ற பெண்கள் அணி, ஆகாயத்துக்குச் சந்திரன் அணி கடலுக்கு நீலநிறம் அணி, அவைபோல் யாழ்ப்பாண நாட்டிற்கு இராமநாதன் கல்லூரி அணியென அழகாக உவமை செய்துள்ளார்.

பெண்களுக்குக் கல்வி அவசியம் என்பதை உணர்த்தவே - கற்றிடு பாவையரே வீட்டுக்கு அலங்காரம் என்றார். இந்தக் கொள்கையைக் கொண்டவர் சேர். பொன். இராமநாதன். அதனாலேயே இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியை அமைத்தார் என்பதும் பாட்டின்

உட்பொருளாய் அமைந்திருக்கிறது. பாவலர் அவர்களும் பெண்கள் கல்வியின் அவசியத்தை வற்புறுத்தும் கொள்கையுடையவர். அவர் தமது சுலை சோட்டும் கீர்த்தனையிலும் அக்கருத்தை அழகுற வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அக்கீர்த்தனையின் சில அடிகளுடன் இவ்வுரையை நிறைவு செய்கிறோம்.

'பூர்வ நம்மிந்திய பூவையர் மாட்சி
புகன்றிடுஞ் சரித்திரங்கள் புனித நற்சாட்சி
அர்வமுட ஸினியவ் வானந்தக் காட்சி
அருளதூங் கழகமே யரும் பெருஞ்சூட்சி
நன்றி சொல்வோம் - சுப
நய கவுரவ ராம நாதத்துரையே

நாங்கள்.'

கவிநயம் - 14

நட்சுவச் சுப்பையனார்
(19 ஆம் நூற்றாண்டு)

இலக்கியம், நாடகம், நடனம் முதலிய கலைகளில் ரசம் எனப்படும் சுவை முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. கவிஞரும் கலைஞரும் இவ்விரசங்களை வெளிக்கொண்டு வருவதன் மூலம் சுவைஞரை மகிழ் வைத்துக் தானும் இன்பம் பெறுகிறான். புலவனும் புனையும் பாடல்களில் நவரசங்களில் ஒன்றோ சிலவோ நிறைந்து சுவைஞர்களை மகிழ்விக்கும். சாந்தம், அற்புதம், கோபம் (ரெளத்திரம்), கருணை, வெறுப்பு, காதல் (சிருங்காரம்), பயம் (பீப்தஸம்), ஹாஸ்யம் வீரம் என்பனவே நவ (ஒன்பது) ரசம் எனப்படும். இந்த நவரசங்களையும் தொல்காப்பியனார் எட்டு இரசங்களாக வகுத்து இலக்கணம் செய்துள்ளார். அவர் அவற்றை எட்டு மெய்ப்பாடுகள் என்பர். அவையாவன,

‘நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சும் வருமிதம் வெகுளி உவகையென்
ற்மா வெட்டே மெய்மா டென்ப’

நவரசங்களுள் காதல் எனப்படும் சிருங்காரச் சுவை, நகைச்சுவை கொண்ட தனிப்பாடல்கள் சிலவற்றை இன்று எடுத்துக் கொள்வோம். அவற்றின் கவிநயத்தையும் கவின் பெற ஆராய்வோம்.

கனகிபுராணம் எனப் பெயர் பெற்ற நூலிலிருந்து சில பாடல்களை எடுத்துக் கொள்வோம். கனகி புராணம் என்ற நூலைச் செய்தவர் எமது நாட்டிலே வாழ்ந்த நட்டுவச் சுப்பையனார் எனப் பெயர் பெற்ற புவவராவர்.

நட்டுவச் சுப்பையனார் சிறந்த இன்னிசைக் கவிவாணர். இவரது பாடல்கள் இன்னிசை, சொற்கவை, நகைச்சவை, அழகைச்சவை என்பனவற்றோடு உவப்பான உவமைகளும் நிறைந்தனவாகும். இத்தகவல்களை நட்டுவச் சுப்பையனார் என்ற பெயரில் வெளிவந்த நூலில் காணலாம்.

நட்டுவச் சுப்பையனார் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணை நாதஸ்வர இசைவாணர் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். சிறு வயதிலே தெல்லிப்பளையில் வாழ்ந்த அமெரிக்க மிஷனரிமாரைச் சேர்ந்து கிறிஸ்தவராக இருந்தார். மறுகால் அம்மதத்தைக் கைவிட்டார். பின்னர், ஏழாலை என்னும் ஊரிலே மனமுடித்து அவ்வுரிலேயே வாழ்ந்தார். அக்காலத்தில் வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோயில் தாசிகளுள் ஒருத்தி பெயர் கனகி. நட்டுவச் சுப்பையனார் கனகி பேரில் ‘கனகி சயமரம்’ (கனகி சுயம்வரம்) என்னும் பாடலைப் பாடினார். பாடல்களெல்லாம் சரளாநடைப் பாடல்கள். பாடல்கள் விருத்தப் பாடல்கள். இவைகள் பரத காவியத்துக் திரெளபதி மாலையிட்ட சருக்க விருத்தங்கள் போல்வன. மாதிரிக்கு ஒரு பாடலை எடுத்துக் கொள்வோம்,

‘காட்டுக் குயிலைக் கடிதோட்டிக்
கனத்த நாவினைய் தடவி
மாட்டு மினிய சொல்லானோ
மானோ தேனோ கனகமின்னே

ஓட்டைக் காதின் உடனிருந்துங்
 குவந்தே புடைவை விற்கின்ற
 நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிகளுள்
 நல்லாண் ப்யரிவிவன் காலே’

கனகி என்றவள் இனிய சொல்லள். இனிமையாகப் பேசுவாள். அவ்வாறு இனிமையாகப் பேசிப் பலரையும் தன்கைக்குள் அகப்படுத்திக் கொள்வாள். மான் போன்ற விழிகளையுடையள். கனகியாகிய மரகத ரத்தினம் போன்று ஒளியுள்ளவள், அழகானவள். இவற்றையே புலவர் தற்குறிப் பேற்ற அணி, ஆர்வ மொழிச் சுவை அணி என்னும் அணியலங்காரத்துடன் அழகாகக் ‘காட்டுக் குயிலைக் குடியோட்டி’ (குயிலைக் காட்டுக்குக் குடியோடும்படி செய்து) கனத்த நாவில் நெய் தடவி (தடித்த நாக்கிலே தேன் தடவினாற் போல), மாட்டும் இனிய சொல்லுடைய மானே கனக மரகதமே (ஆட்களைத் தன் கைக்குள் அகப்படுத்துகின்ற சுவையான சொற்களையுடைய மானே கனகியாகிய மரகத ரத்தினமே) எனப்பாடி வர்ணித்திருக்கிறார். இவ்வாறு வர்ணித்த புலவர் ஓட்டைக் காதுடனிருக்கும் புடைவை வியாபாரியையும் வர்ணிக்கிறார். அந்தப் புடைவை வியாபாரி நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியார்களுள் ஒருவர். அவருக்கு ஓட்டைக் காது என்ற அடை கொடுத்து தன்மை நவிற்சி அணியையும் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார் புலவர் சுப்பையனார். நல்லாளே - சிறந்த பெண்ணே (இவ்விடத்திலே) ஓட்டைக் காதுனுடன் இருப்போன் - (ஓட்டைக் காதன்), ஒளிசேர் புடைவை விற்கின்ற நாட்டுக் கோட்டையார் தமக்குள் நல்லாண்டப்பன் (தொள்ளைக் காதுகளுடனே இருக்கின்றவன். ஒளிநிறம் பொருந்திய ஆடைகள் விற்கின்ற

நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியார்களுக்குள் நல்லாண்டப்பன் என்று புகழிப்படுபவன்) என நகைச்சுவை ததும்பப் பாடியிருக்கிறார். நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியாரை வைத்துப் பாடியது போல் புத்தூர் மணியம், களஞ்சியக் குருக்கள், கார் மேகநிற நியுற்றன், ஊராத்துறை மணியம், வட்டுக்கோட்டை நெற்கணக்கில் வாழும் சுப்பு, கோப்பாய் முத்துக்குமாரு, கறுவற்றம்பி, ஆணைக்கோட்டை வேளாளன் ஆறுமுகன், சுப்பிரமணியன் பெற்றெடுத்த தோண்டிக்கையன் முதலிய பல பேர்களையும் பாடல்களில் அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார் புலவர்.

நீலக் கருங் கார்மேக நிற நியுற்றன் பெயரை வைத்துப் பாடிய பாடல் ஓன்றையும் பார்ப்போம். தோழி கூற்றாக அமைந்தது இப்பாடல்,

‘தாலக் கனியொன் றினுக்காகத்
தரைமேல் மாந்தர் பலர்தீரன்டு
வேல்கத் தீகள்கொன் டெறிந்துயிக
விசயம் யாருதும் வளநாடன்
மாஸ்பற் றியநெஞ் சினனாகி
வந்தான் கனகை மன்றலுக்கு
நீலக் கருங்கார் மேகநிற
நியுற்ற ரிவன்கான் நேரிழையே’

தோழியானவள் தலைவியாகிய கனகியை ‘நேரிழையே உனக்குத் தகுந்த அழகிய ஆபரணங்களை அணிந்த பெண்ணே’ என விழித்துக் கூறுகிறாள். கனகே, மன்றலுக்கு (நின் திருமணத்துக்கு), நீல கரும் கார்மேக நிற நியுற்றன் இன் - (நீல நிறமுடைய நியுற்றன் என்பவன் இவன்தான் எனத் தோழி அறிமுகம் செய்கிறாள்.) மேலும் இவன் மால்

பற்றிய நெஞ்சினன் ஆகி வந்தான். (மையல் மூண்டமனமுடையவனாகி வந்தான்) எங்கிறாள் தோழி. இவற்றிலும் மேலான - சுவையான அடைமொழி கொடுத்து அறிமுகப்படுத்துகிறாள் தோழி. ‘தாலக் கனி ஒன்றினுக்காக’ - (ஒரு பனம்பழம் பெற்றுக் திண்பதற்காக) தனர் மேல் மாந்தர் - (ழுமியில் மனிதர்கள்) பலர் திரண்டு - (பணையடி நிலத்திலே மக்கள் பலர் கூடி, வேல் கத்திகள் கொண்டெறிந்து - (வேலும் கத்திகளும் எடுத்துப் பனம்பழத்தைப் பார்த்து வீசி, மிக விசயம் பொருதும் வளநாடன் (மிகவும் வெற்றியாகப் போர் செய்கின்ற வளநாடுடைய இவன்) எனக் கார்மேக நிற நியுற்றனின் ஸீர்ப் பிரதாபங்களை எடுத்துக் கூறுகிறாள் தோழி.

தாலக் கனியொன்றுக்காகப் பலர் சண்டையிடிடும் நாடன்ஸ்லவா இவன்! பலர் விரும்பும் வேசியாகிய உன்னைப் போட்டி போட்டுத் திருமணம் செய்ய வந்திருக்கிறான். இவன் - நிலத்துக்குள்ள குணம் இவனுக்கும் அமையும் என்ற குறிப்புப் பொருளும் உள்ளுறையாக அமைந்திருக்கிறது. அவ்வாறு அமைந்து பாடலுக்குச் சுவையும் தருகிறது.

கனகி யென்னும் தாசியின் அழகை நாட்டுப் படலத்தில் வருணிக்கிறார் புலவர் சுப்பையனார். அப்பாடல் பின்வருமாறு :

‘நடந்தா வளாருகன்றி மாராச
கேசரி நாட்டிற் கொங்கைக்
குடந்தா னசைய வாயிலா
யதுகண் டேகாற்ற வருந்
தொப்பந்தார் சந்யாசிகள் யோகம்
விட்டார் சுத்த சைவரெல்லாம்

மடந்தா னடைத்துச் சிவ
பூசையுங் கட்டி வைத்தனரே.’

மாராச கேசரி நாட்டில் ஒரு கன்னி நடந்தாள் - எனப் பரராச சேகரனுடைய மருகனும் இரகுவமிசம் பாடியவனுமாகிய அரச கேசரியின் நாட்டில் (யாழ்ப்பாண நாட்டில்) ஒரு மங்கை (கனகி) நடந்தாள். இவளது நடையழகையும், உடலழகையும் புலவர் சுப்பையனார் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார்.

அவள் எவ்வாறு நடந்தாள் எனின், கொங்கைக் குடம் தான் அசைய நடந்தாள். (தன்னுடைய கொங்கைகளாகிய குடங்கள் அசையும் படியாகத் தெரு வழியே நடந்து போனாள்) கொங்கைக் குடமென - கொங்கையாகிய குடமென உருவக அணியாக அலங்காரம் செய்துள்ளார்.

அப்பொழுது அவளுடைய ‘ஓயிலாய் அது கண்டு - (உல்லாச ஓயில் நடையைக் கண்டு), கொற்றவரும் தொடர்ந்தார் (அரசர்களும் அவளுக்குப் பின்னே தொடர்ந்து போனார்கள்) சந்யாசிகள் யோகம் விட்டார் - முற்றத் துறந்த முனிவர்களும் யோக சமாதியை விட்டு அவளைப் பற்றிய தியானஞ் செய்தார்கள்) சுத்த சைவரெல்லாம் மடம் தான் அடைத்துச் சிவ பூசையும் கட்டி வைத்தனர் - (சுத்த சைவ மடாதிபதிகளெல்லாம் தங்களுடைய மடத்தைக் கதவடைத்து விட்டு, சிவ பூசையையும் தம் பெட்டகத்துள் கட்டி வைத்தார்கள்) எனப் பிறர் மனத்தைக் கவர்ந்த அந்த கனகியின் அழகைக் கவர்ச்சியான ஓர் வாய்ப்பாட்டாற் சொல்லி வைத்துள்ளார். இவ்வாறு கனகி புராணம் நூலில் பேசப்படுகிறது.

ஞானிகளே மயங்கினால் சாதாரண மக்கள் தரம் எம்மட்டாகும்.

கொற்றவர்கள் - அரசர்கள் பார்த்தளவில் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. அவளை விடாது தொடர்ந்தார்கள். சந்யாசிகள் யோகம் இடை நிறுத்தினார்கள் அல்ல - யோகத்தையே கைவிட்டு விட்டார்கள். சுத்த சைவர் எல்லாம் மடத்தை மூடிக் கொண்டு பூசை இடைநிறுத்தினாரோவென்றால், இல்லை; பூசையையும் கட்டி வைத்தனர். தொடர்ந்தார், விட்டார், கட்டி வைத்தார் என்ற சொற்களெல்லாம் நயம்பல தந்து நிற்கின்றன.

கனகம்மாள் என்னும் கனகியின் இலக்கணங்களைச் சிருங்கார ரசமிக அழகாகச் சித்திரித்திருக்கிறார் நட்டுவச் சப்பையனார். அவளுடன் நட்புப் பூண்டிருந்தவர்களின் பெயர்களையும் பாடல்களில் ஆங்காங்கு அமைத்திருக்கிறார். இப்புலவர் பாடிய கவியலங்காரப் பண்பு நிறைந்த நானுறு விருத்தங்களில் ஒரு சிலவே இன்று கிடைக்கத்தக்கதாக இருக்கின்றன. இவரது பாடல் மூலம் பொது மகளிர் வாழ்க்கையின் இழிவு தெளிவாகிறது.

அவர்களை விழைவோரது கயமை நன்கு விளக்கமாகிறது. பொது மகளிர்க்கும், இளைஞர்க்கும் அறிவு கொஞ்சத்தப்படுகின்றது. மக்கள் திருந்தி நல்வழியில் நடக்க வேண்டுமென்பதே புலவரின் விருப்பமாகும். புலவர் வெட்டை நோய் பற்றியும் ஆதன் விளைவு பற்றியும் செய்த கவியொன்றையும் நோக்குவோம். இது சிலேடையாக அமைந்த வெண்பாப்பாடல்.

'மேகங்கள் யாவு முயர்வின்னீங்கி வேசையார்தந்
தேகங்களில் வாசங் செய்கையான் - மாகமிழச

யாசைக்குங் கார்காணோ மவ்வேசையார் கொடுப்பர்
காசைக் கொடுப்பார்க்குக் காண்'

இப்பாடலில் மேகங்கள் யாவும் உயர் விண்ணின் நீங்கி - மேகங்கள் எல்லாம் உயர்ந்த வானத்தை விட்டு நீங்கி, வேசையர் தம் தேகங்களில் வாசம் செய்கையால் - பொருட் பெண்டிருடைய உடம்புகளிலே குடியிருப்புச் செய்தலால், மாகமிசை - ஆகாயத்தில் ஆசைக்கும் கார் (மேகம்) காணோம் - ஆசைக்குக் கூட மேகத்தை யாம் பார்க்கின்றிலோம். ஆயினும், அவ்வேசையார் காசைக் கொடுப்பார்க்குக் கொடுப்பர் - காசைக் கொடுப்பவர்களுக்கு அவ்வேசையர் தாமே அம் மேகங்களைக் கொடுப்பார்கள். இங்கு மேகம் சிலைடை. அது ஆகாயத்திலுள்ள மேகத்தையும், வெட்டை நோயாகிய மேகத்தையும் குறிக்கிறது.

வேசையரைக் கூடியவருக்கு மேக நோய் - வெட்டை நோய் காணும். அதனையே மேகங்கள் யாவும் தேகங்களில் வாசன் செய்யுமென நயமாகக் கூறுகிறார் புலவர். காசைக் கொடுப்பார்க்கு அவர்கள் பண்டமாற்றாக மேகத்தைக் கொடுப்பார்கள். எனக் காமுகர்களுக்கு இடித்துரைத்து அறிவு கொளுத்துகின்றார் புலவர் சுப்பையனார். சிருங்கார ரசமும் நகைச்சுவையும் ததும்பும் நட்டுவெச் சுப்பையனாரின் பாடல்கள் அனைத்தும் எம் கைக்கு அகப்படாமை துரதிர்ஷ்டமே.

கவிநயம் - 15

**முகாந்திரம் சதாசிவ ஐயர்
(1882-1950)**

கல்வித்துறை சமயத்துறை, மொழிபெயர்ப்புத்துறை ஆகியவற்றில் நல்ல பல தொண்டுகளை ஆற்றியவர் பிரம்மஸீதி. சதாசிவ ஐயர் அவர்கள். தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்ற அவர் வடமொழி இலக்கியங்களை அழகான தமிழ்ப் பாடல்களாகத் தந்துள்ளார். காளிதாச மகா கவியால் இனமையில் இயற்றப்பட்ட இருது சங்காரம் என்னும் காப்பியத்தை இருது சங்கார காவியமாகத் தமிழிலே பாடியுள்ளார்கள். முகாந்திரம் தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்கள் தேவி தோத்திர மஞ்சரி, தேவி மாநச பூசை அந்தாதி என்ற நூல்களையும் வடமொழியிலிருந்து தமிழிற் பெயர்த்துப் பாடல்களாகத் தந்துள்ளார். மட்டக்களப்புப் பகுதியில் வழங்கும் நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுத்து மட்டக்களப்பு வசந்தன் கவித்திரட்டு எனும் நூலாகத் தந்துள்ளார். மட்டக்களப்பு நாட்டில் வழங்கி வரும் இப்பாடல்களை அம்மக்கள் வசந்தன் என்றே வழங்குவர். வசந்தனை வயந்தன் என்றும் சொல்வர். இப்பாடல்கள் பாடி ஆடுவதற்கு அமைந்தன. ஆறுபேர், எட்டுப் பேர், பன்னிரண்டு பேர் ஆகச் சேர்ந்து ஆடுவார்கள். இவ்வசந்தன் ஆட்டம் ஒரு விதத்தில் கோலாட்டத்தை ஒத்திருக்கும்.

வசந்தன் பாடல்கள் தூளம், ஓசை நயம், மோனை, எதுகைத் தொடை நயம் உடையன். பக்தி, உவகை, நகை, வீரம், ஆகிய சுவை பொருந்தியன். பாடி ஆடுபவர்கள் செய்யுட்களைத் தொடர்ச்சியாகப் பாடுவதற்கு உதவியாகச் செய்யுட்களை அந்தாதித் தொடையாக அமைத்திருப்பார்கள். பாடல்களில் சரித்திர புராணக்கதைச் செய்திகளும் இடம்பெறும்.

இத்தகைய அருமையான பாடல்கள் மறைந்து போகா வண்ணம் காப்பாற்றுவதற்காக ஏட்டுப்பிரதிகளைத் தேடி - பிரதிகளைப் பெற்று அவற்றை நூலாக்கிய பெருமையும் ஐயர் அவர்களுக்கே உரியதாகும். குழந்தைப் பாடல்களை நல்ல முறையில் பிள்ளைப் பாட்டு நூலாக வெளியிடுவதற்கும் ஐயர் அவர்கள் உறுதுணையாகவிருந்தார். (1931ஆம் ஆண்டில்) இவ்வாறு நினைவில் என்றும் நிலைத்து நிற்கத்தக்க அரிய இலக்கியப்பணி செய்த சதாசிவ ஐயர் அவர்கள் 1882 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அளவெட்டி என்னும் கிராமத்தில் தோன்றினார்கள். ஆங்கிலப் பயிற்சியும் பெற்ற இவர் ஆசிரியராக, பாடசாலைத் தலைமையாசிரியராகக் கடமை செய்து மாவட்ட வித்தியாதரிசியாகப் பணியாற்றிப் புகழ் பெற்றவராவர். இந்நாட்டிலுள்ள பிரவேச பண்டிதர், பால பண்டிதர், பண்டிதர் பல்ரை உருவாக்கிய யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாவிருந்திச் சங்கத்தை தாபித்தவர்களில் முகாந்திரம் தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்களும் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறார். பல உயர்ந்த குறிக்கோள்களுடன் காலாண்டுப் பத்திரிகையாக 1942 இல் வெளிவந்த ‘கலாநிதி’ பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் ஐயர் விளங்கி அரிய தொண்டாற்றியுள்ளார்.

வசந்தன் கவித்திரட்டில் இடம்பெற்ற ஒரு பாடலில் கவிதைகளின் வகைகள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. வசந்த ராசன் வாசல் கட்டியங்காரன் வரவில் வரும் பாடல் இதுவாகும்.

‘ஆக மதுரங் சித்ரவித்
தாரமுதல் யாவுங் கற்ற
யோசனாம் வசந்த ராசவாசற்
கட்டியந் தோன்றினாரே’

என ஆக்கவி, மதுர கவி, சித்திர கவி, வித்தார கவி என்னும் நால்வகைக் கவிகள் கூறப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

நாட்டுப் பாடல்களைத் தொகுப்பதிலும் ஊக்கமளிப்பதிலும் ஆர்வம் காட்டிய மக்கள் கவிமணி வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம், முன்னாள் யாழ் துணைவேந்தர், பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் ஆகியோர்களுக்கெல்லாம் இத்துறையில் முன்னோடியாக விளங்கியவர் சதாசிவ ஐயர் எனலாம்.

ஐயர் அவர்களின் மொழி பெயர்ப்புத் திறமையைக் காட்ட ‘தேவி தோத்திர மஞ்சரி’யிலிருந்து ஒரு பாடலை எடுத்துக் கொள்வோம். மந்தர மாத்ருகா புஷ்ப மாலா ஸ்தவம் என்பது பூஜீமத் சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. மந்திரத்திலுள்ள அட்சரங்களாகிய மலர்களை வரிசையாய் வைத்துத் தொடுத்த மாலையாகிய துதி என்பது இதன் பொருள். பராசக்திக்குரிய சர்வோத் திருஷ்டமான பூவித்யா மகா மந்திரத்தையே மந்திரம் என்கின்றார். அந்த மந்திரத்திலுள்ள எழுத்துக்களை ஒழுங்காக முதற்கண் வைத்துச் செய்யப் பெற்ற செய்யுள் வரிசையைக் கொண்ட இத்தோத்திரம் தேவி மந்திர

ரூபமானது. இத் தோத்திரம் மிகவும் மகத்தானது. இத்தோத்திரம் கேவியை மானசமாகப் பூசிக்கும் முறையைக் குறிப்பதாகும். இப்பாடல்களை மொழி பெயர்த்த ஜியர் பணிந்துரையாகப் பின்வருமாறு கூறியே பாடல்களை மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

‘இலக்கண விலக்கியத் தறிவி ஸென்னுஹர்
விலக்கண மெனினுமாங் கதுவெ றுப்பரோ
புலக்கண கத்துகைப் புலமை யோர்வரு
மலக்கண தகற்றனை மேந்கொ என்மினால்’

தேவி மானச பூசையில் வரும் ஒரு பாடல் பின்வருமாறு :

‘கறங்கலை யழுதப் பெஞ்சகட வகத்துக் காண்டகு
கவின்மணித் தீவிற்
மிறங்கு கற்பகக்காச் சூழ்வர நாப்ப’ யெப்பறு கபம்பவா
டிகையில்
நிறங்கெழு மணித்து ணாயிர நெருங்குஞ் சபைநடு
நிமிர்வியா னத்தே
திறங்கெழு சிந்தா மணிபுனை சிங்கா சனமனத் தமைக்கு
வனம்மே!

எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தமாக அமைந்த இம் மொழிபெயர்ப்புப் பாடலும் இயல்பான பாடலாக ஜியரின் புலமையைக் காட்டி நிற்கின்றது. எதுகை, மோனை நயங்களுடன் சொற்சவை, பொருட்சவை மலிந்து இன்பந்தருவதோடு பக்திச் சுவையையும் மெத்தத் தருகின்றது. அவைகளினாற் பிரகாசிக்கின்ற அமிர்தக்கால் அக்கடற் பெருக்கினிடையே விளங்குகின்ற மணித்தீவு. அத்தீவில் கற்பகத் தருக்கள் வேலியாய்ச் சூழ்ந்த ஒளிமயமான

கடப்ப மரச் சூழல், அச்சுழலில் இரத்தின கசிதமான ஆயிரங்கால் மண்டபம், அம்மண்டபத்தில் மேலாகிய கோயிலின் கண் சிந்தாமணிகளாலாகிய சிம்மாசனம். அதனை ‘ஹேஅம்மையே’ மனத்தில் இருத்துகின்றேன் என்பது பாடலின் பொருள். இதனை வடமொழியிலுள்ளவாறு ஜயர் அவர்கள் அழகாகப் பாடலில் அமைத்துள்ளார். இதனை சமஸ்கிருத மூலப் பாடலுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் பாடலின் கவை இனிது விளங்கும்.

‘கல்லோ லோல்லைதா மிறுதாப்தில்லூர்’

மத்தீயவிராஜன்மணி

துவீபே கல்பகவாடகா பரிவிறுதே காதம்பவாதாயுச்சவலே
ரத்னஸ்தம்ப ஸஹஸ்ரநிர்மித ஸபாமத்யே விமானோத்தமே
ஸிந்தாரத்ன விநிர்மிதம் ஜனரிதே ஸிங்ஹாஸனம்

பாவயே.’

கல்லோ லோல்ல ஸிதாமிறுதாப்தில்லூர் என்பதையே ஜயர் அவர்கள் கறங்கலை (ஒலிக்கும் அலை) அழுதப் பெருங்கடல் அகத்து என்று பாடியிருக்கிறார். விராஜன்மணித்துவீபே - (காண்டகு) கவின்மணித் தீவில், கல்பக வாடி காபரி கிறுதே (பிறங்கு) கற்பகக் கா சூழ்வர, காதம்ப வாதாயு ஜீஜவலே - (நூப்பட்பெட்புறு) கடம்பவாடிகையில் கடம்ப வேலியில் ரத்னஸ்தம்ப ஸஹஸ்ரநிர்மித ஸபா மத்யே - நிறங் கெழு மணித தாண் ஆயிரம் நெருங்கும் சபைநடு, விமானோத்தமே - நிமிர் விமானத்தே (மாளிகையில் - கோயிலில்) ஸிந்தாரத்ன விநிர் மிதம், திறங் கெழு சிந்தாமணி புணை, ஜனணி தே ஸிங்ஹாஸனம் பாவயே - சிங்காசனம் மனத்து அமைக்குவன் அம்மே எனச் சமஸ்கிருதத்தில் உள்ள சுருத்தைச் சுவைகுன்றாது தமிழிலே ஜயர் அவர்கள் பெயர்த்துள்ளார்கள். மீண்டும் பாடலை

ஓருமுறை பார்ப்பின் மொழி பெயர்ப்புப் பாடல் எவ்வளவு ஆற்றோட்டமாக அமைந்திருக்கின்றது என்பதனைக் கண்டு நயக்கலாம்.

‘கறங்குஅலை அழுதப்பெருங்கடல் காண்டகு
கவிஞ்மணித்தீவில்
பிறங்குகற்பகக் காச்சுழவர் நாப்பன் யெப்புறு
கடம்பவாழகையில்
நிறங்கைமு மணித்தூண் ஆயிரம்நாஞ்கும் சுபைடு
நிமிர்விமானத்தே
திறங்கைமு சிந்தாமணி புனைசிங்காசனம்
மனத்துஅமைக்குவன் அம்மே.’

தேவ தோத்திரங்களுள் மானலிக பூசா ரூபமான தோத்திரங்கள் தமிழில் குறைவாக வேடுள்ளன. அக்குறையை ஐயரவர்களின் இத் தோத்திரங்கள் நீக்கித் தமிழ் அன்பர்களுக்கு மிக்க பயனுடையனவாக விளங்குகின்றன.

இனி, இருது சங்கார காலியத்தில் வரும் மொழிபெயர்ப்புப் பாடலையும் பார்ப்போம். இருது ‘ஸம்ஹார’ மென்பது இருதுக்களின் கூட்டம் எனப் பொருள்படும்.

இருது - பருவகாலம். (Seasons) ஸம்ஹார - கூட்டம், சமூகம் ஸம்ஹாரமென்றும் வடமொழியே தமிழிலே சங்காரம் என வழங்கும். இருது சங்காரம் என்பது ஆறு பருவ வருணனைகளும் ஒருங்கு அமைந்த நூல் எனப் பொருள்படும். இளவேனில் (வசந்த இருது), முதுவேனில் (கீர்ஷ்ண இருது), கார் (வர்ஷ இருது), கூதிர் (சரத் இருது), முன்பனி (ஹேமந்த இருது), பின்பனி (சிசிர இருது)

என்பனவே   அவ்வாறு   பருவங்களாகும். இயற்கையன்னையளிக்கும் காட்சிகளை வர்ணனை செய்வதற்கென்றே இலக்கிய உலகில் முதன்முதலில் எழுதப்பட்ட காவியமாக இவ்விருது சங்காரம் விளங்குகின்றது. இற்றைக்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டது இக்காவியம். வடமொழிப் புலவர்கள் இயற்கை வருணனை பாடுக்கால் இருதுக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆறாக வகுத்துச் செய்யுள் செய்வது வழக்கம். ஆனால், தமிழ்ப் புலவர்கள் திணையை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஐந்தாக வகுத்துச் செய்யுள் செய்வது வழக்கம். எனினும், இருவர் செய்யுளுக்கும் அகமே பொருளாக அமைந்து நிற்கும். இது பொதுத் தன்மை. இருது சங்காரத்தில் ஐந்திணைப் பொருளையும் காணலாம். இளவேணில் கால வருணனைப் பாடல் ஒன்று வருமாறு :

‘பாது மலர்ந்தனாநீர் பங்கயம் விரிக்கும்
ஆதர மலிந்தனர்மின் னார்வளி மணக்கும்
ஆது நிறைந்தபகல் மாலையினி தாகும்
யாதுமித மாகுமிள வேனிலுறு மேல்வை’

என்பது இளவேணிற் பருவ வருணனைப் பாடலாகும். இப்பாடல் வசந்த காலக் காட்சிகளை எமக்குக் கூறுகின்றன. பாதுபம் - மரங்கள், வளி மணக்கும் - காற்று நறுமணம் கமமும், ஆதுபம் - வெயில், ஏல்வை - காலம் (Seasons) மரங்கள் மலர்ந்தன.

நீர் நிலைகளில் தாமரைகள் மலர்கின்றன. ஒளி பொருந்திய பெண்கள் காதல் நிறைந்தனர். காற்று நறுமணம் கமமும். வெயில் நிறைந்த பகல் வேளை கழிய மாலை இனிமை தரும். இளவேணிற் காலத்தில் யாவும்

இனிமையாக இன்பம் தரும் என்பது பாடலின் பொருளாகும். இப்பாடலின் மூலப்பாடலாகிய மகாகவி காளிதாசனின் வடமொழிப் பாடலையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் ஐயர் அவர்களின் கவித்துவமும், புலமையும் புலப்படும். சமஸ்கிருதப் பாடல் பின்வருமாறு :

‘துருமா ஸபுஷ்பா ஸலிமம் ஸபத்மம்
ஸ்திரிய : ஸகாயா : பவன : ஸௌ கந்தி:
ஸௌ : கா : பிரதோஷா : திவஸாஸ் : ச ரம்யா :
ஸர்வ பிரியே சாகுதரம் வஸந்தே’

துருமா ஸபுஷ்பா - பாதப மலர்ந்தன, ஸலிலம் ஸபத்மா - நீர் பங்கயம் விரிக்கும், ஸ்திரிய ஸகாயா - குழந்தையின் உணர்ச்சி, நொண்டியின் உணர்ச்சி என்பனவற்றைக் கவிஞர் அழகாகச் சித்திரிக்கிறார். ஆதர மலிந்தனர் மின்னார் (பெண்கள்) பவன : ஸௌ : கந்தி : - வளி மணக்கும் ஸௌ : கா : பிரதோஷா திவஸாஸ்ச ரம்யா : ஆதப நிறைந்த பகல் மாலையினிதாகும். .... யாதும் இதமாகும் இளவேனில் உறும் ஏல்வை (காலம்) மொழி பெயர்ப்பு வர்ணனைப் பாடல்களிலும் சதாசிவ ஐயர் அவர்களின் சொல்வன்னைம் கண்டு நயப்போமாக.

உ_சாத்துணை நூல்கள்

இருது ஸம்ஹாரம்	-	தப. 3295
இருது சங்கார காவியம்	-	தப. 2398
தேவ தோத்திர மஞ்சளி	-	தப. 3073
வசந்தன் கவித்திரட்டு	-	கக. அ. 76
கலாந்தி	-	தப. 4432

கவிநயம் - 16

**அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவர்
(1866 - 1918)**

இலங்கைப் புலவர்களின் வரிசையிலே கிறிஸ்தவ புலவர்களும், முஸ்லிம் புலவர்களும் தமிழ்க் கவிதைக்குப் பெருந் தொண்டாற்றியுள்ளனர். முஸ்லிம் புலவர்களுள் கசாவத்தை ஆலிம் புலவர், யாழ்ப்பாணம் அசனாலெப்பைப் புலவர், தெல்தோட்டை அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவர், யாழ்ப்பாணம் அப்துல்லாப் புலவர், நாவலப்பிட்டி அப்துல் றகுமான், யாழ்ப்பாணம் சுலைமான் லெப்பைப் புலவர், புத்தளம் செய்கு அலாவுதீன் புலவர் என்பவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். இவர்களுடன் இன்னும் இலக்கிய வாணர்கள் பலர் சீராப்புராணம் பாடிய உமருப் புலவர் மரபில் நின்று தமிழ்ப்பணி செய்துள்ளார்கள்.

முஸ்லிம் புலவர்களும் தாம் வாழ்ந்த காலத்தின் சூழ்நிலை, மக்களது தேவை என்பவற்றை அறிந்து அவற்றுக்கேற்பக் கவி பாடியுள்ளனர். ஒரு காலத்தில் அறபுத் தமிழில் இலக்கியங்கள் படைத்த புலவர்களும், தமிழ் இலக்கண - இலக்கிய மரபையும் யாப்பு அணி என்பனவற்றையும் பின்பற்றி அவற்றைப் படைத்துள்ளனர். அறபுத் தமிழில் பாடல்கள் யாத்தவர்களும் தமிழ் மொழியிலும் அறபு மொழியிலும் சிறந்த தகைமைகளைப்

பெற்றிருந்தனர். அறபுத் தமிழ் இலக்கியத்தில் முக்கிய இடத்தை வகிக்கும் 'தீன் மாலை' பாடிய கசாவத்தை ஆலிம் புலவர் தமிழ் இலக்கிய மரபுக்கு அமையவே பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். உதாரணத்திற்கு முதற்பாடலாக வரும் இறை வாழ்த்தை எடுத்துக் கொள்வோம். விருத்தப்பாவாகப் பாடப்பட்டுள்ள அப்பாடல் பின்வருமாறு :

'பகரரும் யாருளே எங்கும் பரிவுடன் நிறைந்தகோவே நிகரிலா இறையே நின்மா நிலத்துறு மனுவில்தீனோர் அகமுடன் புறமும் ஈமானாக தீண்பறுளை யெல்லாம் வகைதுகை விரித்துக்கறை வல்லவா துணைசெய்வாயே.'

பாடலில் தீனோர், ஈமான், தீன், பறுளை போன்ற அறபுச் சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தீனோர் என்பது சன்மார்க்க வழி நிற்போன்.

தீன் - சன்மார்க்கம் - மதம் ஈமான் - விசவாசம் (-நேர்மை) பறுளை - கடமைகளை எங்கும் பரிவுடன் நிறைந்த கோவே நிகரிலா இறையே என்று இறைவனின் பெருமையை எண்ணிப் பாராட்டுகிறார். பின்னர் அவனாற் படைக்கப்பட்ட மாநிலத்து - இப்பூவுலகில் அவர் மீது விசவாசங் கொண்டோர் வாழ்வதை எடுத்துக் கூறுகிறார். அவ்வாறு வாழ்பவர்கள் வாழ்வாங்கு வாழுத் தூண்டுவதற்காக இறைவனின் நல்லருளை நாடி நிற்கிறார் புலவர் கசாவத்தை ஆலிம். இது கடவுள் வாழ்த்து. மேலும், இவர் அறிஞர் சித்திலெப்பையின் ஞானாசிரியரும் ஆவார்.

அடுத்து செந்தமிழை வளம்படுத்திய புலவர் வரிசையில் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவர் சிறப்பிடம் பெறுகிறார். இவர் (1866 - 1918) பத்தொன்பதாம்

நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் பெரும் புகழுடன் வாழ்ந்த புலவராவர். இவர் கண்டிக்கு அணித்தாயுள்ள போப்பிட்டியைச் சார்ந்த தெல்தோட்டை என்னும் ஊரிற் பிறந்தவர். தமது பதினொராவது வயதிலேயே தமது முதலாவது கவிதையை இயற்றியவர். அசனாலெப்பைப் புலவரே இவருக்கு ‘வித்துவதீபம்’ என்னும் விருதைச் சூட்டியுள்ளார்.

மெய்ஞ்ஞான அருள்வாக்கி, வித்துவதீபம் என்னும் பட்டங்கள் மட்டுமின்றிச் செந்தமிழ்ப் புலவர் மதுரகவி, நாவலர் என்ற அடைமொழிகளாலும் போற்றப்பட்டவர் அப்துல் காதிறுப் புலவர். இவர் பேரின்பரஞ்சிதமாலை, தேவாரப் பதிகம், கண்டி நகர் பதிகம், கண்டிக் கலம்பகம் முதலிய முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நால்களை இயற்றியுள்ளார்.

அப்துல் காதிறுப் புலவரின் தீப சித்தி பற்றிய வரலாறு பிரசித்தமானதொன்றாகும். இவர் தீப சித்தி செய்து காட்டி அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களையே வியப்பில் ஆழ்த்தியிருக்கிறார். தீப சித்தி பாடி விளக்கை எரித்தல், அணைத்தல் ஆகிய சித்திகளைச் செய்து காட்டினார் என்பது வரலாறு. கண்டி மாநகரிலேயே பல புலவர்கள், மக்கள் மத்தியில் தீப சித்தி காட்டுவார் என்ற செய்தி கேட்ட மக்கள் பல இடங்களிலிருந்தும் வந்து குவிந்தனர். அத்தினத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருந்த பொன்னம்பலக் கவிராயரும் இந்நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அப்துல் காதிறுப் புலவர் யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் ‘தீப சித்தி’ செய்து காட்டினார். இதைக் கண்டு வியந்த பொன்னம்பலக் கவிராயர் ஒரு பாடலைப் பாடினார். அப்பாடல் பின்வருமாறு :

‘எல்லா அதிசயத்தும் ஈது மிகப்பொரிதாம்
வல்லான் மெய்ஞ்ஞானி அப்துல்காதீர் - பல்லார்முன்
யாட்டால் விளக்கைரித்துப் பாட்டதனால் அணைத்துக்
காட்டிவிட்ட காட்சியது தான்.’

இவ் வெண்பாப் பாடல் அப்துல் காதிறுப் புலவரின் வித்தகத்தையும், சித்தியையும் விளக்குகிறது. செந்தமிழிலே பாட்டுப் பாடுவதில் மட்டுமன்றிப் பாட்டால் விளக்கை எரிக்கவும், பாட்டால் விளக்கை அணைக்கவும் கூடிய சக்தி வாய்ந்தவர். செந்தமிழ்ப் புலவர் போற்றிய தகைமை வாய்ந்த புலவராகையால் அருவாக்கியென்ற பெயரையும் பெற்றவர்.

அப்துல் காதிறுப் புலவர் செய்த சந்தத் திருப்புகழ் பலராலும் போற்றப்படும் பாடல்களாகும். புலவர் பலவேறு சந்தர்ப்பங்களிலே சைவத் திருப்புகழ் - அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் போல் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இச் சந்தத் திருப்புகழின் பாட்டைத் தலைவர் - இல்லாத்தின் இறுதித் தூதர் நபிநாயகம் அவர்களாவர். இவரது சந்தத் திருப்புகழின் இறுதியடிகள் ‘இறகுலே’ என முடியும். இச் சந்தத் திருப்புகழ் தமிழ் இலக்கிய வரிசையிலே சிறந்தவோர் இடத்தை வகிக்கின்றது எனலாம். மேலும், காசிம் புலவர் தந்துள்ள இல்லாமியக் திருப்புகழ் நாளின் சேயாக அமைந்துள்ளது என்பர் அறிஞர்கள். இச் சந்தத் திருப்புகழை அக்காலத்தில் வாழ்ந்த சைவ, இல்லாமிய புலவர்களும் பலவாறு பாராட்டியுள்ளார்கள். திருப்புத்தூர் முத்துமாலை வெண்பாட்புலிக் கவிராயர் பாடிய பாராட்டுப் பாடல் பின்வருமாறு :

‘சிருலவு முறைப்புலவர் சீரா நூலும்

சிறந்த இராமாயணம் கம்பன் சொன்னாலும்
மேருலவு மருணகிரி புகழும் காசிம்

வெரும்புலவோர் அவர்கள் திருப்புகழும்போல
மேருலவு புத்தனல்லா ரிச்சை செய்த

வேள்வியிய்துல் காதிரியற் கவிஞர் சொன்ன
ஏருலவு திவிய சந்தத் திருப்புகழ்ப்பா

இனிய நவரச மதுரத் தீண்மாதோ.’

உமறுப் புலவரின் சீராப்புராணம், கம்பன் செய்த
இராமாயணம், அருணகிரியின் திருப்புகழ், காசிம் புலவரின்
திருப்புகழ் என்பன தமிழ் இலக்கியத்தை அணிசெய்யுமாப்
போன்று அப்துல் காதிறுப் புலவரின் சந்தத் திருப்புகழ் நவரச
இன்பங்களையும் தந்து விளக்குகின்றது. இவரது சந்தத்
திருப்புகழில் மூன்று சிறப்பு அம்சங்களைக் காணலாம்.
முதலாவது பெருமானாரிடம் மெய்யன்பைப் புலப்படுத்தல்.
இரண்டாவது குறை இரந்து வேண்டுதல். மூன்றாவது
மக்கா மதினா நகரங்களின் சிறப்புரைத்தல் என்பனவாம்.
உதாரணத்திற்கு ஒரு திருப்புகழைப் பார்ப்போம்.

‘சலதி வகைநில ஸோடுமைலை கஞமுயர்

ககன வெளிமுக பழகில கீயத்தைச்

சருவ யாருநூயி ருளவில வமரரு... மழகான

தலமு மிகுபுக முறநிகர தனதரு

ஸோளியி வெழிலுற நலமுட ஸிறுவிய

தனிய ஸோருவனை யிகணையில னவனரு... ஓகளாத்

கலைக ஸோளிர்முது மறைகட லுறைபவ

வழகி னுயர்சிகர யயில்வாட வறுபவ

கனக மணியட லதினரை குலவிய... புகழேஷரே.’

என நபிநாயகம் அவர்களை நயந்து உருகிப் பாடுகிறார் புலவர். அதன் மூலம் அப்துல் காதிறுப் புலவர் தமது மெய்யன்பை உறுதிப்படுத்துகிறார். சலதி வளளநிலம் - கடலாற் சூழப்பட்ட நிலம். ககன வெளி - ஆகாய வெளி, சருவ பொருள் - சகல பொருள்கள், இணையிலன் - இணையில்லாத இறைவன், முது மறை கடல் உறைப - சகல வேதங்களிலும் இருப்பவர், கனகமணி உடல் அதில் நறை குலவிய புகழோரே - ஒளி பொருந்தி பரிமளம் வீசும் திருமேனியையுடையவராக விளங்குபவர் புகழுக்குரியவரே.

கடலாற் சூழப்பட்ட உலகத்தையும், மலைகளையும், ஆகாயப்பரப்பையும் என் திசையடங்கிய படைப்பினங்களையும் மலக்குகளையும் சிருட்டித்த இணைதுணையற்ற இறைவனது பேரருஞ்சுக்கு உரியவராகவும் சகல வேதங்களிலும் முன்னறிவிக்கப்பட்டவராகவும் பரிமளம் வீசும் ஒளி பொருந்திய திருமேனியை உடையவராகவும் விளங்குகின்ற புகழோர் என்பது இப்பாடவின் பொருளாகும். பாடவில் எதுகை, மோனை நயம் சிறந்து நிற்கின்றன. ஒசை நயம், பொருள் நயம் என்பன பெருக்கெடுத்தோடுகின்றன. அதே நேரத்தில் அறபுச் சொற்கள் அருகிய சந்தத் திருப்புகழ் உள்ளத்தைக் கொள்ளள செய்கின்றன.

அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவர் இயல்பாகவே கவி பாடவல்லவர். இவரது இளமைக் காலத்திலேயே நல்ல கவிதைகளைச் செய்தார். இவரது வாழ்வில் பல சுவையான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இவர் தமது பதினாறு வயதில் ஒரு கவியரங்கிற்குச் சென்றிருந்தார். இந்தக் கவியரங்கம் வித்துவ சிரோமணிகள் பலர் கூடியிருந்த சபையில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்தது. இக்கவியரங்கிற்குப் பல

இடங்களிலிருந்தும் புலவர்கள் வந்து சூடியிருந்தார்கள். தமிழகத்திலிருந்தும் பல கவிஞர்கள் வந்திருந்தனர். அக்கவியரங்கத்திற்கு அக்காலத்தில் புகழ் பெற்றிருந்த அம்பலவாணர் என்பவர் தலைவராக இருந்தார். அங்கே சென்றிருந்த அப்துல் காதிர் மிக இளவயதினராக இருந்தார். அவரைக் கண்டதும் எல்லோருக்கும் வியப்பு மேலிட்டது. வயதில் முதிர்ந்த வித்துவ சிரோமணிகள் சூடியிருக்கிற பேரவையாயிற்றே! இப் பொடிப் பயலுக்கு - இச் சிறுவனுக்கு இங்கு என்ன வேலை... என்று அவர்கள் கருதியிருக்க வேண்டும். அங்கே சூடியிருந்த புலவர்களில் ஒருவர் அப்துல் காதிரைப் பார்த்து, “உம்மால் என்ன பாட முடியும்?” எனக் கேட்டார். அப்பொழுது இளங்கவிஞன் காதிர் எழுந்தான். பின்வரும் சிலேடைப் பாடலை மடைதிறந்த வெள்ளம் போலப் பாடினார்.

‘அட்கிரி எட்டையும் பந்தாகவே யுருட்டி
அம்பலம் முன்னிலே வைப்பேன், அதை
வான மீதில் பற்றி ஏறிவேன்
வானத்தை வில்லாக வகளப்பேன், அதில்
மழை பாழியவும் வைப்பேன்
ஏழு கடலையும் ஒரு பாலகைக் கொண்டு
வீசி விளையாடச் செய்வேன்’

என்பது அப்பாடலாகும். புலவர்கள் பாடலைக் கேட்டுத் திடுக்குற்றார்கள். எனினும், அவர்களுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. ‘இவ்வளவுக்கு வஸ்லவனா நீ’ என்று வினாவியே எல்லோரும் சிரித்தனர்.

போயும் போயும் ஒரு சிறுவன் அட்டகிரி (எட்டுத் திசைகளிலுமிருந்தும் எட்டு மலைகளையும்) எட்டையும்

பந்தாகவே உருட்டுவானாம், பின்பு அம்பலம் முன்னிலே வைப்பானாம். அப்பால் அதை வான் மீதில் (ஆகாயத்தில்) பற்றி எறிவானாம், அதன் மேல் வானத்தை (ஆகாயத்தை) வில்லாக வளைப்பானாம், அதில் மழை பொழியவும் (பெய்யவும்) வைப்பானாம், இவற்றிற்கு மேல், ஏழு கடலையும் (சப்த சமுத்திரங்களையும்) ஒரு பாலனைக் (ஒரு சிறுவனை) கொண்டு வீசி விளையாடச் செய்வானாம் - இந்த வீம்புப் பேச்சு இப்பாட்டில் தொனிக்கிறதல்லவா? இப்பாட்டை நினைத்து எவர் தாம் சிரிக்கமாட்டார்கள். சரி சரி அவ்வளவு திறமை உனக்குண்டா? என இன்னொரு புலவர் கேட்டார். அப்பொழுது இளங்கவிஞர் அப்துல் காதிர் பாட்டில் அமைந்த சிலேடைக் கருத்தை விளக்கிக் கூறினான். பாட்டை மீண்டும் ஒரு முறை பாடி அப்பாட்டின் பொருளைத் தெளிவுபடுத்தினார்.

அட்டகிரி என்பது சாணத்தையும் குறிக்கும்
வானம் என்பது புல்வாணம்
ஏழுகடலை என்பது ஏழுகடலைமணிகளை

இனி இளங்கவிஞன் கூறிய பாடவின் கருத்தைப் பார்ப்போம்.

அட்டகிரி என்கின்ற சாணத்தைப் பந்தாக உருட்டி,
அம்பலம் முன்னிலே வைப்பேன். பின் அதனைத் தீப்பற்றி
எரியச் செய்வேன். வானம் எனப்படும் 'புல்வாணத்தை'
வில்லைப் போல் வளையச் செய்வேன். அதிலிருந்து மழை
பொழிவது போல் ஒளிப் பொறிகளைப் பொழியவும்
செய்வேன். ஏழு கடலை மணிகளை ஒரு பாலகணிடம்
(சிறுவனிடம்) கொடுத்து வீசி விளையாடச் செய்வேன்
என்று துடுக்காகவும், மிடுக்காகவும், புத்தி சாதுரியமாகவும்

விடை கூறினான் இளங்கவிஞான் அப்துல் காதிர். நான் சிறுவனாயிற்றே! நான் நினைத்தது இப்படித்தான்...

நீங்கள் பெரியவர்கள், வித்துவான்கள் - நீங்கள் நினைத்ததோ வேறு. எனது கருத்து இதுவே எனக் கூறக் கேட்ட புலவோர் அனைவரும் வியப்புற்றனர். மேலும், பல பாடல்களைப் பாடும்படி கேட்டுக் கொண்டனர். இளங்கவிஞானின் பாடல்களைக் கேட்டுப் பாராட்டினார்கள். பிற்காலத்தில் அறம் பொதிந்த பல பாடல்களைப் பாடிய கவிஞர் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவரானார்.

மலைநாட்டின் ஆக்கத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தலைமகனாகவும் விளங்கும் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவரின் நூற்றாண்டு நிறைவு தினம் 1965 ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்து மாதம் 30 ஆம் நாளன்று அவர்கள் பிறந்த தெல்தோட்டையில் கொண்டாடப்பட்ட தென்பதும் மகிழ்ச்சியான செய்தியாகும். அவரது பாடல்கள் செந்தமிழுக்கு அணி செய்வனவாகுக.

கவிநயம் - 17

**புலவர் சிவங்கருணாலய பாண்டியனார்
(1872 - 1903)**

1976ஆம் ஆண்டுவரை ஓர் அரை நூற்றாண்டு காலம் கொழும்பில் வாழ்ந்து தமிழ்ப்பணி செய்தவர் புலவர் சிவங்கருணாலய பாண்டியனார். அவர் ஒருவராகவே தனித் தமிழ் வளாகம் போல் பலருக்கும் தமிழ்க்கலை உணர்த்தியவர் எனப் போற்றப்படத்தக்கவர். புலவர் உருவாக்கிய தமிழறிஞர் பலர் கொழும்பில் இருக்கிறார்கள். புதிய குலமுறை ஒன்றைக் கொழும்பில் விட்டுச் சென்ற பெருமை அவருக்கே உரியது. பாண்டியனார் சிறந்த தமிழறிஞர். சௌவ சித்தாந்தத்தைத் தெளிவாக அறிந்தவர். சிறந்த பண்பாளர். தூய தமிழில் கவிகள் பல செய்த பெரும் புலவர். புலவருடைய வசன நடை சற்று இறுக்கமான நடையாக இருப்பதால் கடினமாகத் தோன்றும்.

புலவர் பாண்டியனார் உள்ளம் இலக்கியம் அளாவிய உள்ளம். எனினும், அவ்வள்ளம் அறநிலையையே நாடி நிற்பதை அவர் செய்த நூல்கள் விளக்கும். பதஞ்சலி யோக சூத்திரம், உபநிடதங்கள் முதலிய நூல்களைத் தமிழிற் செய்துள்ளார். பகவத் கிதையினையும் மொழி பெயர்த்துள்ளார். அகவற் பாக்களில் பாடப்பட்ட அந்நாலுக்கு நம்பியகவல் எனப் பெயர் சூட்டியுள்ளார். இந்நால் பாண்டியனாரின் சிறந்த மொழி பெயர்ப்பு

நூலெனப் பாராட்டப்படுகிறது. பகவத்கீதை என்பதற்குப் பாண்டியனார் குட்டிய பெயர் நம்பியிகவல் என்பதாகும்.

அவரது தலை மாணாக்கராக விளங்கிய காலஞ்சென்ற இ. இரத்தினம் அவர்கள் பாண்டியனார் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் பாண்டியனார் கல்வி சொல்லிக் கொடுத்தே காலங்க கழித்த பெருந்தகை, தமிழ்பிமானி, பகுத்தறிவாளர். சமயா சாரத்தில் சுத்த அக்துவித - சித்தாந்த சமரசயோகி எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1971ஆம் ஆண்டிலே அவரது மாணாக்கர் ஆர்வலர்கள் ஓர் பாராட்டு விழாவை (31.05.1971) வைத்தனர். அவ்விழாவின் போது வாழ்த்திய பாடல் ஒன்று புலவர் பாண்டியனாரைப் பற்றி நாமும் அறிந்து கொள்ள உதவும். ‘ஏயநந் தமிழின் தொன்மை யியல்வள மிரிதீ னோர்ந்து சேயநாட் புலவர் சென்ற செந்நெறி வழாது போற்றி ஆயநூற் பொருள்க ளைல்லா மயன்மொழி கலத்த லில்லாத் தூயதாந் தமிழிற் செல்லுந் தொண்டு நீஷனிது வாழி’

புலவர் பாண்டியனார் பண்ணைப் புலவர் செந்நெறி வழி நின்றவர். பிறமொழிக் கலப்பில்லாத தூய தமிழிலே தொண்டு செய்தவர் என்ற விடயங்களை இப்பாடல் வாயிலாகவும் அறிந்து கொள்கிறோம்.

புலவர் பாண்டியனார் கவிதைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் நால்வகைப் பாக்களே இயற்றமிழ் இலக்கியத்திற்கு உரியன என்பார். துறை, தாழிசை, விருத்தம், பாவினங்கள் அவை இசைத் தமிழிற்கு வாய்ப்பானவை என்று கூறுவார். அவர் அகவல், வெண்பா, கலிப்பா யாப்புகளிலே செய்யுள்கள் செய்துள்ளமை நாம் காண்டல் கூடும்.

ஸழத்துப் பூதன்றேவனார் காலந் தொடக்கம் கலாநிதி நடேசுபிள்ளை காலம் வரையும் இலங்கையில் வழுந்த சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களின் கவிதைகளை கொண்டது ‘ஸழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்’ எனும் நாலாகும். அந்நாலுக்கு நேரிசையாசிரியப்பாவில் சிறப்புப்பாயிரம் வழங்கியுள்ள புலவர் பாண்டியனார் கலைச்சொல் பற்றிக் கூறும் ஒரு கருத்தையும் ஈண்டு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும்.

‘வழுக்குச் சொல்லே கலைச்சொல் லல்ல
தெமுத்துச் சொல்லென வில்லையென் றாறி
வொழியின் மரபு முதியோர் மரபும்
அழியக் கொன்றுசொல் ஓக்கஞ் செய்யும்
புல்லறி வாளர் போலிப் படைப்பினர்
நல்லறி வாளரை நகைசெய் தெள்ளுவார்’

எனக் கூறும் கருத்து சிந்திக்கற்பாலது. எமது தமிழை இனி ஆண்டவனே செவ்விதிற் காக்க எனப் புலவர் கூறும் பாடல் பின்வருமாறு :

‘வெந்தனார் போயினர் வேளிரும் போயினர்
நந்த வள்ளல்கள் யாவரும் போயினர்
போந்த தீங்கினைப் போக்கிநும் ஆண்டவன்
தீந்த மிழ்த்திறம் புலவர் பாண்டியனார்’

என வேண்டுகின்றார் புலவர் பாண்டியனார்.

முடியடை முவேந்தர்கள் இருந்தார்கள். முத்தமிழைப் போற்றினார்கள். தமிழ்ப் புலவர்களைப் போற்றிக் காத்தார்கள். பாரி போன்ற வள்ளல்கள் வரையாது கொடுத்துக் தமிழ்ப் புலவர்களையும் தமிழையும் ஆதரித்தார்கள். அவர்கள் இன்று இலர். அவற்றையே கருத்தில் வைத்து வேந்தர் (அரசர்) போயினர், வேளிரும்

போயினர், ஈந்த - (ஸ்கைமிக்க) வள்ளல்கள் யாவரும் போயினர் என ஏங்குகின்றார் புலவர்.

மூவேந்தரும் போயினர், வேளிரும் போயினர், வள்ளல்களும் போயினர். யாவரும் போயினர். எனவே ஆண்டவா தீந்தமிழை நீயே காப்பாயாக என்பதையே ஆண்டவன் தீந்தமிழ்த் திறம் செவ்விதிற் காக்கவே என வேண்டியிருக்கிறார் புலவர் பாண்டியனார். எனிய நடையில் இனிய ஒசையில் பாடலும் கவையும் உணர்ச்சியும் தந்து நிற்கின்றது.

புலவர் பாண்டியனாரின் நூலாகிய திருவருட் செற்றம் சிறீருத்திரம் என்னும் வட நூலின் மொழிபெயர்ப்படு வடநூல் மூவாயிரம் ஆண்டுகட்டு முற்பட்டது. சிறீருத்திரம் நான்கு வேதங்களுள் ஒன்றாகிய யகுர் (யஜூர்) வேதத்தின் தலைசிறந்த பகுதி. சிறீருத்திரத்தில் சிறீருத்திரன் போற்றப்படுகின்றான். ஒரு மரத்தின் வேரில் நீரூற்றினால் கிளைகள் செழிக்கும். அது போல் சிறீ ருத்திர ஜபத்தால் எல்லாத் தேவதைகளும் திருப்தியடைகின்றனர் எனச் சூதசம்கிடை கூறும். இதை ஜபித்தால் பாபங்கள் ஒழியும். அவற்றிற்குச் சிறந்த பிராயச்சித்தமாகவும் அமையும். இதை ஜபித்தால் சுலவ காரிய சித்திகளும் உண்டாகும். இந்தக்கைய சிறப்புகளையுடைய சிறீருத்திரத்தைப் புலவர் பாண்டியனார் தூய தமிழிலே மொழி பெயர்த்துக் கூடிருக்கிறார்கள். பாண்டியனாரின் சிறீருத்திரம் தோத்திரமாக ஒதுவுதற்குரிய எல்லாச் சிறப்புமுடையது. பாராயண நூலாக அமையத்தக்கது. இந்நூலில் மறைகளின் கருத்தாழும் அமைதி இருக்கின்றன. செந்தமிழின் நயம், தமிழ்ப்பாவின் ஒசை நயம் என்பன அமைந்திருக்கின்றன. இதனைப் பக்தியோடு ஒதுள் மன அமைதியும் கிட்டும்.

இனி திருவருட் செற்றத்தில் வரும் பாடல்கள்
சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

'ஓ ஓம்

வெவ்வழற் ஷிழும்பா யிவ்வெலா முனிவோய்
நின்முனி விற்கு வணக்கம், வெருவரு
நின்கடுங் கணைக்கு வணக்கம், பெரும
நின்நெடுஞ் சிலைக்கு வணக்கம், வாழிய
வாளியும் வில்லும் வாங்குநின்
தோளினை நமக்குமைய் வணக்கம் பலவே.

உலகியல் நலமும் விண்ணனீ நலமும்
நல்கிப் பிறர்வெருப் பயவா மெய்யபாரு
சினவ விடுதலைத் திறவாம் மெய்யறி
வறுத்தும் உலாய்! உயர்வீட் டின்பாம்
பாருத்தும் உருவால் மறைப்பாரு னோயாய்
அமைந்து வீடு வரையுள இன்பாம்
அகைத்தும் அளிப்போய் இறைவா
செம்பாருள் எமக்குக் கொளுத்துக இனிதே'

பாடல்கள் நேரிசையாரியம். உலகத்தைக் காத்தற
பொருட்டே இறைவன் அழித்தற் றொழிலையும்
செய்கின்றான். அழித்தற்கு வேண்டிய போர்க்கருவிகளாகிய
அம்பு, வில், அம்புப்புட்டில் என்பவற்றையும் இறைவன்
உடையவனாகின்றான். இவ்வாறு பாடலில் புனைந்து
கூறப்படுகின்றது. புராணங்களில் வரும் கதைகளும்
இறைவனது அழித்தற் றொழிலை விளக்குகின்றன.
இறைவனது செற்றம் (கோபம்) உயிர்களைத்
தூய்மைப்படுத்தித் துன்பத்தை அழிப்பதால் அவனது அருள்

என்றே கூறப்படும். அதனால், அது அருட்செற்றம் ஆகிறது. அருட்செற்றம், ஏனைச் செற்றம் போலன்றித் திருவடைமையின் திருவருட்செற்றம் எனப் போற்றப்படும்.

இனிப் புலவர் பாண்டியனாரின் மொழி பெயர்ப்புச் சிறப்பை அறிவதற்கு ஸ்ரீ ருத்திரத்தின் மூலச் செய்யுள்களையும் நோக்குவோம்.

‘ஓம் நமோ பகவதே ருத்ராய
நமஸ்தே ருத்ர மன்யவ உதோத இஷவே நம
நமஸ்தே ஆஸ்து தன்வனே வாகுப்யா முத தே நம
யாதே ருத்ர சிவா தனு ரகோரா அபாப காசினே
தயா நஸ்தனுவா சந்தமயா கிரி சம்தாரிகாசா கசீஹி’

ஓம் (பகவதே) பகவானாகிய (ருத்திராய) ருத்திரருக்கு - வெவ்வழற் பிழம்பாய் (நம) நமஸ்காரம் (ருத்ரா) ருத்திரரே (தே) உம்முடைய (மன்யவே) கோபத்திற்கு (நம) நமஸ்காரம் (உத) மேலும் (தே) உம்முடைய (இஷவே) பாணத்திற்கு - கணைக்கு (நம) நமஸ்காரம், (தே) உம்முடைய (தன்வனே) வில்லிற்கு - சிலைக்கு (நம அஸ்து) நமஸ்காரம் இருக்கட்டும். (உத) மேலும் (தே) உம்முடைய (வாஹ ப்யாம்) இரு கைகளுக்கும் (நம) நமஸ்காரம். இதனையே - இக்கருத்தினையே மொழி பெயர்த்த புலவர் பாண்டியனார்,

ஓ ஓம் வெவ்வழல் பிழம்பாய் இவ்வெலாம் முனிவோய் (கோபிப்பவன்) விளிக்கிறார். நின் முனிவிற்கு (உம்முடைய கோபத்திற்கு) வணக்கம். வெருவரு நின் கடுங்கணை (கொடிய பாணத்திற்கு) வணக்கம் பெருமானே, நின் நெடுஞ்சிலைக்கு - நெடிய வில்லிற்கு வணக்கம். வாழிய வாளியும் (அம்பும்) வில்லும், வாங்குநின் தோள் இணை (நீண்ட உமது இரண்டு புயங்கள்). நமக்கும் எம்

வணக்கம் பல என வணங்குகிறார். தூயதுமிழ்ச் சொற்கள் பக்திச் சூவையை வளர்க்கின்றன.

இரண்டாவது பாடலில் (ரூத்ர) ரூத்திரரே! (கிரசம்து) - கயிலையங்கிரியிலிருந்துகொண்டு உலகிற்கு இன்குத்தை ஊட்டுபவரே! உம்முடைய (அதோரா) சாந்தமானதும் (சிவா) மங்களமானதும் (அபாபகாசினீ) - பாவம் நீங்கிய மோஷி நிலையைப் பிரகாசப்படுத்துவதுமான (யா) எந்த (தனு) வடிவம் உள்ளோ (தயா) அந்த (சாந்தமயா) உயர்நலம் அளிக்கும், (தனுவா) வடிவால் (ன) எங்களுக்கு (அபிகாசாகசீஹி) எங்கும் ஆத்மத்துவம் விளங்கும்படி அருள்வீராக.

இக்கருத்தினையே உலகியல் நலமும், விண்ணனீ நலமும் நல்கி (இவ்வுலக இன்பத்தையும், மேலுலக இன்பத்தையும் கொடுத்து) பிறர் வெருப்பயவா (அச்சம்பயவாத) மெய்பொரு சினவ (சீற்றத்தோய்) விடுதலைத் திறவாம் (மோட்சத்திற்குத் திறவு) மெய்யறிவு உறுத்தும் உடலாய் (வடிவோய்) உயர் வீட்டு இன்பம் பொருத்தும் (அளிக்கும்) உருவால் மறைப் பொருளேயாய் அமைந்து, வீடு வரையுள இன்பம் அனைத்தும் அளிப்போய் (கொடும்போனே) இறைவா செம்பொருள் எமக்கு இனிதே கொளுத்துக (விளங்கும்படி அருள்வீராக) என அழகிய தமிழில் அகவல் ஒசையில் அருள் சுரக்கப் பாடியிருக்கிறார் புலவர் பாண்டியனார். வேதத்திலுள்ள சொற்கள் கருத்து ஆழமும் இனிமையும் உள்ளன போல் தூயதுமிழ்ச் சொற்கள் கருத்தாழமும் இனிமையும் உள்ளனவாக ஒலிக்கின்றன.

புலவர் பாண்டியனார் தமிழின் தூயமையைப் பேணியவர். அவரது தனித்தமிழ்ச் சொல்லாட்சி

மற்றவர்களுக்குக் கடின நடையாகத் தோன்றுவதில் வியப்பில்லை. அவர் செய்துள்ள ‘அழியது’ என்ற தலைப்பில் அமைந்த நூலில் வரும் ஒரு செய்யுளும் புலவரது கொள்கையை நன்கு விளக்கும். அந்நூலில் வரும் வெண்பாப் பாடல் பின்வருமாறு :

‘எழுத்துக் கழுகு தனித்துமி மாட்சி
வழுத்துந் தமிழ்க்கழுகு முப்பால் - பழுத்துக்
கணியதிர்ந்தாற் போலுயிர் காட்சி நனிமுதிர்ந்தார்
பற்றற்றான் றாப்படுதல் பண்பு’

எனத் தனித்தமிழ் ஆட்சியே எழுத்து நடைக்கு அழுகு. அந்தக் தமிழுக்கும் தூய தமிழ் நடையைக் கொண்ட திருக்குறளே அழுகு என்கிறார் புலவர். மரத்திலிருந்து காய், கனிந்து, அக்கனி (பழம்) உதிர்ந்து விழுந்தாற் போல் பற்றுக்கள் கனிந்து விழுந்தால் இறைவன் திருவடி சேர்தல் கைசூடும். அதுவே, அக்ககாட்சி முதிர்ந்தவர்களின் பண்பு என அழியன பற்றி அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

புலவர் பாண்டியனார் கதிர்காமப் பிள்ளைத் தமிழ் என்னும் நூலையும் செய்துள்ளார். கதிர்காமக் கந்தனைப் பாட்டுடைத் தலைமகனாகக் கொண்டு பாடப்பட்டது இந்நால். அப்பெருமானைப் பிள்ளையாகப் புனைந்து படைத்துப் பாடப்பட்டதே அப்பிள்ளைத் தமிழ். காப்புப் பருவம் முதல் உடைவாள் செறித்தற் பருவமீறாகவுள்ள பதினான்கு பருவங்கட்கும் முழுமூன்றாக நாற்பத்திரண்டு பாட்டுக்களும் காப்புச் செய்யுளும் சேர நாற்பத்து மூன்று ஆசிரிய விருத்தப் பாக்களால் ஆனது கதிர்காமப் பிள்ளைத் தமிழாகும்.

அந்நாலில் இடம்பெற்ற தனிப்பாடல் ஒன்றையும் எடுத்துக்கொள்வோம். வாழ்த்தாக அமைந்த இப்பாடல் நேரிசை வெண்பாவாகும்.

‘வாழி மணிநெடுவேள் வாழியவன் ஹாழும்பா
வாழி குறுஞ்சுக்கைக்கண் மாண்குழலி - வாழி
கலக்கியசின் ஸீரைக் களிருண் கதிரை
மலக்குறும்பு மாற்று மலை.’

முருகனை - நெடுவேள் என்றும், தொண்டரைத் தொழும்பர் என்றும் பொய்க்கையைக் குறுஞ்சுனை என்றும், மலத்தை மலக்குறும்பு என்றும் புலவர் தூய தமிழில் குறிப்பிடுகின்றார். முருகன் வாழி. அவன் அடியார் வாழ்க. குமரன் வாழ்க. கதிரை மலை வாழி. புலவர் சிவம் கருணாலய பாண்டியனார் செய்த பணியும் தமிழும் வாழி. புலவர் பாண்டியனார் அவர்தம் செஞ்சொல் நயம் வாழி.

உலகுமூல்லை

‘இருசுர்கள் விழித்துலவுங் கடலுடேத் தூலத் தெந்நாடோ எம்மொழியோ எவ்வினமோ வீன்ற பெருமைத்தரும் புத்துறைபோம் புலவர்பெருந் தகைகள் புதுக்கியதொல் படைப்புலகப் யாதுவுடைமை யன்றோ அருமையுறௌ மாங்கிலமா மாரணாங்கை யுலகின் அழகியெனப் படைத்தெங்கு மாடிவருச் செய்த தீருவுடைய சேப்பியர்தஞ் சீர்த்திநில வொளியிற் வெள்ளறிஞ ருலகுமூல்லை வெண்மலர்பூத் ததுவே

நோக்கு - 1964. எண் 4
செகசிற்பியர் இதழ்

கவிநயம் - 18

இளமுருகனார்

தங்கத் தாத்தா சோமசுந்தரப் புலவரின் மூத்த மகன் - புலவர்மணி இளமுருகனார். பாலசுப்பிரமணியம் என்ற இவரது இளமைப் பெயரைத் தூய தமிழில் பால - இள, சுப்பிரமணியம் - முருகனார் இளமுருகனாராக மாற்றிக் கொண்டவர். தமிழ்நாட்டிலே வேதாசலம் என்பவர் தூய தமிழில் தமது பெயரை மறை மலையடிகளாக ஆக்கித் தொண்டு செய்தது போல் இளமுருகனார் போன்றோர் தமது பெயரையும் தூய தமிழில் விளங்க வைத்துத் தமிழையும் சைவத்தையும் வளர்த்தனர். இளமுருகனார் சிறந்த கண்டனகாரரும் கூட. தமிழ் மரபு, சைவ மரபு என்பனவற்றை விளக்கியதோடு அவற்றைச் சிதைப்போருக்குக் கண்டனங்கள் பல தீட்டிப் புகழ் பெற்றவர். அவர் இத்தகைய வாதப் பிரதிவாதங்களிலும் ஈடுபட்டு வெற்றி கண்டவர். தமிழ் இலக்கண - இலக்கியங்களை மரபு நெறியில் ஜயந் திரிபறக் கற்றவர். தந்தையாகிய சோமசுந்தரப் புலவர் வழியில் நின்று தமிழ்த் தொண்டாற்றியவர். தமிழ் மரபு என்னும் வரம்புள் நின்று தமிழுக்கு எள்ளளவேனும் மாச ஏற்படாத வண்ணம் தூய தமிழிலே கவிதைகள் பல செய்தவர்.

இவரது சிறந்த ஆக்கங்களாகச் செந்தமிழ்ச் செல்வம் பூரணன் கடை, இலக்கணச் சூராவளி, தொல்காப்பிய முதனூற்குத்திர விருத்தி, செந்தமிழ் வழக்கு, அரங்கேற்று வைபவம், வேனில் விழா, கப்பற் பாட்டு, கவிதையியல், சொற்கலை, கயநோய்ச் சிந்து, சுருக்கெழுத்துச் சூத்திரம் என்பன வெளிவந்துள்ளன.

புலவர்மணி சோ. இளமுருகனாரின் புலமையை அவர் திண்ணபுரத்துச் சுந்தரேசர் மீது பாடியுள்ள ‘ஆழத்துச் சிதம்பர புராணம்’ என்னும் பெயரைக் கொண்ட சிறந்த தலபுராணம் எடுத்துக் காட்டும். இப்புராண காவியத்தில் செஞ்சொற் கவியின்பத்தை நயக்கலாம்.

ஹு இளமுருகனார் அவர்கள் தமிழின் பெருமையை வியந்து கூறுகிறார். ஆறு சமய இலக்கியங்களும் நிறைந்த மொழி தமிழே என அதன் பெருமையைப் பாடுகிறார். பாடல் பின்வருமாறு :

‘கிருதீரக் கிறித்தம்புத்தம் வைணவ
மிகலாந் தெய்வம்
யாருநெறிச் சைவமாதி மிறங்க்கடு
சமயஞ் சொல்லும்
அருளெனாறிப் பனுவலைல்லா மருந்தமிழ்
மொழிக்கே யுண்டாம்
விரிதீரை யுலகிக்கையா விதன்புகழ்
விரிக்கப் போமோ’

பாடலில் அமைந்த சொற்கள் தூய தமிழ்ச் சொற்களாகும். இனி, இரு வகையான கிறிஸ்தவமும், புத்தமும், வைணவமும், இசலாமும், சௌவமும் என்று சொல்லப்பட்ட

ஆறு சமயங்களும் சொல்லும் அருள்நெறி நூல்களும், பிறவுமாகிய நூல்களெல்லாம் தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. விரிதிரை உலகில் திரை பரந்த அகன்ற உலகில் இத் தமிழ் மொழியின் புகழை விரித்துரைக்கலாகுமோ என்கின்றார் இளமுருகனார்.

ஜூரோப்பியர்கள் தமிழை விரும்பிக் கற்றமையையும் பாராட்டிய புலவர் வீரமாழனிவரும், போப்பையரும் தமிழ்த்தேனை மாந்திப் பல நூல்கள் செய்தமையையும் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். வீரமாழனிவர் தேம்பாவணி, சதுரகராதி, தொன்னால் விளக்கம், பரமார்த்த குருவின் நகைச்சுவைக் கதை, மருத்துவ நூல்கள் முதலியவற்றைத் தமிழிலே தந்தார். போப்பையர் திருக்குறள், நாலடி என்பவற்றை ஆங்கிலத்தில் பெயர்த்துத் தமிழின் பெருமையை மேனாட்டவரும் போற்ற வைத்தார். போப்பையர் செய்த பணியைப் பின்வரும் பாடலிலே தருகின்றார் இளமுருகனார்.

‘நாடியால் மூன்றளந்து நான்குதந்த
தமிழ்மறையு மிசைந்த கேண்மை
நேராநா னாறுபும நானுாறு
முதலாய நேரில் நூல்கள்
பாராட்டுமேற் ஹாழுகின்ற வாங்கிலத்தில்
மொழியெயர்த்துப் பாருக் கீந்தான்
சீராடியர் தொழுதெழுஷும் போப்பையர்
தீந்தமிழை மறப்பார் யானே’

சுராடியென்றது - இரண்டு அடிகளைக் கொண்ட வெண்பா.

மூன்று அளந்து - மூன்றாகிய அறத்துப்பால்,
பொருட்பால், காமத்துப்பால் - ஆராய்ந்து.

நான்கு தந்த - அறம், பொருள், இன்பம், வீடு
என்ற நான்கையும் தந்த.

போப்பையரை - சீரடியார் தொழுது எழுஙம்
போப்பையர் எங்கிறார்.

தீந்தமிழை மறப்பார் யாரே - என்பதன் மூலம் பிற
நாட்டவரும் காதலிக்கும்போது மறப்பார் ஒருவரும் இலர்
என்பதை விளக்குகிறார்.

பாரடிமேற் தொழுகின்ற ஆங்கிலத்தில் மொழி
பெயர்த்தார். அவ்வாறு பெயர்ந்தவற்றைப் ‘பாருக்கு
ஈந்தான்’ உலகுக்குத் தந்தான் என்று போப்பையின்
மகத்தான் பணியை - வள்ளன்மையை வாயார
வாழ்த்துகிறார் புலவர். திருக்குறளையும் அதனையுடுத்துச்
சொல்லப்படும் நாலடியாரையும் மொழி பெயர்த்துத்
தந்தமையே அழகாக ஈரடியால் மூன்று அளந்து நான்கு
தந்த தமிழ்மறை என்ப பாடியுள்ளார். புலவரின் புலமையில்
சொற்கள் நயமான பொருளைத் தந்து சுவை
சொட்டுகின்றன.

பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார் செய்த - அங்கத
இலக்கியங்கள் பல. தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பும்
அங்கத இலக்கியங்கள் பல தமிழ் நாட்டிலே இருந்தன.
இடைக்காலத்தில் அவை அழிந்திருத்தல் வேண்டும்.
பிற்காலத்திலிருந்த புலவர்களில் காளமேகப் புலவர் பல
அங்கதச் செய்யுள்களைப் பாடியவராக விளங்கினார்.

காளமேகப் புலவரையடுத்து அங்கதம் பாடியவர் ஓளவையாரேயாவர். அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் அங்கத இலக்கியம் தோன்றுவதற்குச் சிறந்த வாய்ப்பளித்தது. இளமுருகனார் எழுதிய அங்கத இலக்கியங்களில் அரங்கேற்று வைபவம், தேவி திருமணம், கலைச் சொல்வைபம், வெள்ளணி விழ்ர், வானம்பாடி வைபவம், நாரதர் கண்காட்சி என்பன சிறந்தனவாகும். இவைகள் தினகரன் முதலாஞ் செய்தித் தாள்களிலே காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் என்னும் புணப்பெயர் தாங்கி அவ்வப்போது வெளிவந்தன.

அங்கதம் என்பது வசைமொழி. ஒருவரிடம் காணப்படும் குற்றத்தையாதல், பலரிடம் காணப்படும் குற்றத்தையாதல் அருண் மிகுதியால் எடுத்துக் காட்டி அவரைத் திருத்துதற் பொருட்டு எழுந்தகே இவ்வங்கத விலக்கியமாகும். இதனைத் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணரூல்,

‘வசையாடும் நகையாடும் புணர்ந்தன்றாயின்
அங்கதச் செய்ய என்மனார் புலவர்’

எனக் கூறுகின்றது.

பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார் கள் குடிப்போரையும், அவர்கள் குடிவெறியால் கெடுதலையும் விளக்கி நன்னெறிப்படுத்தும் நோக்கமாக வேணில் விழா எனப்படும் ‘பிழா விழா’ வை அங்கதச் சுவை ததும்பப் பாடியுள்ளார். வேணில் விழா என்பது சித்திரை, வைகாசி, ஆனி, ஆடித் திங்களிலே நடைபெறும் ஒருவகைக்

கொண்டாட்டம். இவ்வேணிற் காலத்திலே தான் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்திரனுக்கு இருபத்தெட்டு நாள்கள் விழா எடுத்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறும். அவ்விழாவின் பெயரைக் கள்குடியிரின் விழாவுக்கு ஆக்கி - அவர்கள் கள் குடிக்கும் பாத்திரமாகிய பிழா விழாவாக வசை பாடியுள்ளார் புலவர். பணைமரங்கள் பாலைவருவதும் கள்ளிறக்கல் நடப்பதும் - கட்குடியர் கொண்டாட்டங்களும் பங்குனி மாதத்திலே ஆரம்பமாவது வழக்கம். அதனையே அங்கத்துச் சுவை நிறைந்த கவிதைகளிற் காட்டுகிறார் இளமுருகனார். பூலோக கற்பகதருவாகிய பணை பாளை வந்ததும் கட்குடியர் காணும் கனவினைக் கூறும் பாடல் பின்வருமாறு :

‘பூலோக கற்பகதரு பூம்பாளை யீனப்
புத்தமுதம் வைத்தபல பொற்கலசம் மான
மேலான வட்டுகளில் மூட்டியினம் மேவ
விழியுமட்டுங் காணாத கனவென்ன கனவே
வேறாகக் காண்பார்தாங் கனவென்ன கனவே! ’

எனக் கள்ளுண் மாந்தர் - கட்குடியர் வைகறைக்கு ஒரு நாழிகை முன்னதாகப் பணைகள் புதுப்பாளையீனக் களாக் கண்டனர் என்கிறார். விடியற் காலை கண்ட கனா பலன் தருமென்பது வழக்கு.

பூலோக கற்பகதரு என்றது பணையை. பணையின் மேற்பகுதியாகிய வட்டுகள் பொற்கலசம் - பொன்முட்டி போலத் தோன்றுகின்றன. (மான - போல என்பது கருத்து) பூலோக கற்பகத் தருவாகிய பணைகள் பூவாகிய பாளை ஈனுகின்றன. பணைமரத்தின் வட்டுக்களில் முட்டிகள் புதிய

அமுதம் வைத்த பொன் முட்டிகள் போலக் காட்சியளிக்கின்றன. அந்த வட்டுக்களிலுள்ள பாளைகளிலே முட்டிகள் தொங்குகின்றன. இவ்வாறு விடியுமட்டும் காணாத கனவென்ன கனவே. கள்ளுண் மாந்தர் பாளையீனவே, கனாக் கண்டனர். வேறு கனா எதையும் கண்டிலர் என்பது பாட்டின் பொருள். வருடம் முழுதும் பல பயன்களைத் தருவதால் பண்ணயைப் பூலோக கற்பக விருட்சம் என்றார். அப்பணையிலுள்ள கள்ளு முட்டிகளை உவமானம் காட்டி விளக்கியிருக்கிறார். ‘புத்தமுதம் வைத்த பல பொற்கலசம் போன்ற முட்டியினம்’ என்ற உவமையணி மூலம் குடியர்களுக்குக் கள் அமுதம் போன்றது என்பதைச் சூட்டிக் காட்டிக் கேவி செய்கிறார். இதில் அங்கதச் சுவையின் நயத்தைக் கண்டு நயக்கலாம்.

கட்குடியர்கள் கள்ளுண்ணக் கூடுகிறார்கள். கள்பரிமாறுபவன் கள்ளைப் பிழாக்களில் வழங்கினான். அதனை எல்லோரும் இரு கையாலும் ஏந்திப் பருகும் காட்சியை எம்கண் முன் கொண்டு வருகிறார் இளமுருகனார். அப்பாடல்களைப் பார்ப்போம்.

‘பானையில் மூப்பாயிற் பளிக்குக் கலங்களின்
மேஸியிர் நுரையுடன் விம்மக் கண்டனர்
சனாயில் கடலை தெழுதல் நோக்கிய
வானவர் போலிமை மாத்தல் போக்கியே

அத்தீயி லமுதெழுக் கண்ட வார்வமுந்
துத்தீயி னஞ்செழுந் துஞ்புங் கட்குப்

பத்தியிற் காண்டலைப் பணமி விண்ணலை
ஒத்தலி னும்பறைக் குடிய வராப்பரால்.

வானவர் - தேவர், அத்தியில் - பாற் சமுத்திரத்தில்,
துத்தி - பாம்பு, இங்கு வாசகியை உணர்த்திறறு. இன்னல்
- துன்பம், உம்பர் - தேவர்கள்.

பாடல்களின் பொருளை நோக்கினால், கம்பரின்
கம்பராமாயணப் பாடல்களும் நினைவுக்கு வரும்.

பாணையிலும் முட்டியிலும் பளிங்குப்
பாத்திரங்களிலும் கள் நிறைந்திருக்கிறது.
அப்பாத்திரங்களிலுள்ள கள் மொதிப்படைகிறது.
அம்மொதிப்பின் காரணத்தால் நுரை பொங்குகிறது.
குற்றமில்லாத பாற்கடலில் அழுதம் எழுந்தபோது அதைக்
கண்ட தேவர்கள் கண்ணிமையாது பார்த்தது போன்று
கட்குடியர் கண்ணிமையாது பார்த்தார்கள். தேவர்களுக்குப்
பாற்கடலில் எழுந்த அமிர்தம் சாவாவரத்தைக் கொடுத்தது.
அவர் இயல்பிலேயே கண்ணிமையாதவர்கள். அதனால்,
அவ்வமிர்தத்தையும் கண் கொட்டாமலே பார்த்தார்கள்.
ஆனால், கட்குடியரோ வழக்கமாகக் கண்ணிமைப்பவர்கள்.
அமிர்தமாகக் கள்ளைக் கருதி கலங்களில் நுரையுடன் விம்மக்
கண்டு இமை மடித்தல் போக்கினர் - அதாவது இமை
கொட்டாமலே ஆசையோடு அப்பனம் பாவினைப்
பார்த்தார்களென்று உவமை நயம் விளங்க அங்கதச்
சுவையாகத் தந்துள்ளார் புலவர்மணி இளமுருகனார்.

மேலும், அத்தியில் அழுதெழு - கடலில் பாற்கடலில்
அமிர்தம் எழுதலைக் கண்டதனால் ஆர்வம் - இன்பம் அதே
நேரத்தில் துத்தியில் நஞ்சு எழுந்துன்பம் - வாசகியென்ற

பாம்பு அமிர்தமீது நஞ்சைக் கக்கியதால் துன்பம். இதே இரண்டு நிலைகளும் குடியருக்கும் ஏற்படுகின்றன. கட்குடம் பத்தியில் காணும்போது - ஆர்வம் - ஓர் இன்பம். அதே நேரத்தில் 'பணமில் இன்னலை' - பணமில்லாத இடரைக் காணும்போது துன்பம். கட்குடியருக்கும் தேவருக்கும் இன்பநிலை, துன்பநிலை பொதுவாகவின் - ஒத்தலின் உம்பரைக் குடியர் ஓப்பர் என்கிறார் இளமுருகனார். குடியர்களை அறிவுறுத்தி நல்வழிப்படுத்த அங்கதச் சுவை நிறைந்த கவிதைகளைப் படைத்த பண்டிதமணி இளமுருகனார் வேறு பல கவிதைகளையும் அருள் நெறி மணக்கும் கவிதைகளையும் படைத்துள்ளார். அவரது புலமையை மற்றைய பாடல்களிலும் கண்டு நயப்போமாக.

கவிநயம் - 19

**சந்தக்கவி சி. சின்னையனார்
(2-3-1895 - 28-5-1971)**

சந்தக்கவி மணியென்றும் கலித்துறை அரசு என்றும் போற்றப்பட்ட புலவர், கச்சாயூர் சி. சின்னையா அவர்களாவர். இவரது ஊர் சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த கச்சாய் ஆகும். அங்கே வாழ்ந்தவராகையால் கச்சாயூர் சி. சின்னையாப் புலவர் என அழைக்கப் பெற்றார். வித்துவ சிரோமணி ந.ச. பொன்னம்பல பிள்ளையின் மாணவரும் அன்னாரின் பெயரைத் தாங்கிய மகா கவிஞருமாகிய பொன்னம்பல பிள்ளை பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த இடம் சாவகச்சேரி. இந்தப் பொன்னம்பல பிள்ளை இயற்றிய ‘இராமநாத மாண்மியம், அருணாசல மாண்மியம்’ இரண்டும் இனித்த இரு இலக்கியங்களைப் பாராட்டுவார் இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி. சி. கணபதிபிள்ளை அவர்கள். இவற்றைவிடப் பொன்னம்பல பிள்ளை இலங்கையின் வரலாற்றை ‘இலங்கை மாண்மியம்’ என்னும் பார காவியமாகச் செய்திருக்கிறார். புலவர் பொன்னம்பல பிள்ளை போலவும், சோமசுந்தரப் புலவர் போலவும் கவிதை மழை பொழிந்தவர் தான் புலவர் கச்சாயூர் சி. சின்னையா அவர்களாவர்.

புலவர் கச்சாயூர் சின்னையா, பழையையிற் தினைத்த செந்தமிழ்ப் பாவலர். சந்தக்கவி பாடுவதில் மிகவும் சமர்த்தர். இவரது சந்தக் கவிமலர்கள் அருணகிரிநாதரின்

அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியவைகள். இவரது கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களிலும் ஓர் புதுமை உண்டு. கட்டளைக் கலித்துறை இலக்கணத்தில் எழுத்துக்களை ஒற்று நீக்கி எண்ணிக் கணக்கிடுவது ஒரு நியதி. இப்புலவர் ஒற்றெழுத்தில்லாமலே நூற்றுக்கணக்கான கட்டளைக் கலித்துறைகளை இம்மென்றும் முன்னே ‘இருநூறும் முந்நூறும்’ என்ற முறையில் விரைந்து பாடிப் புகழ் பெற்றார். மேலும், ‘கவிஞராக ஒருவன் பிறக்கின்றான்’ கவிஞராக எவனும் ஆகிவிட முடியாது என்ற உண்மையை இவர் பாவின் தரங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இவர் கதிர்காம பாராயணப் பிரபந்தம், திருமலை யாத்திரை, கதிரமலைக் கோவை, தமிழ்மொழியாராய்ச்சி, இலக்கியம், எங்கள் கதிர்காமம் ஆகிய நூல்களைச் செய்துள்ளார். இவற்றுள் கதிரமலைக் கோவைக்கு 1967இல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசும் கிடைத்துள்ளது. இவர் பாடியுள்ள தனிப்பாடல்களும் ஏராளம்.

புலவரவர்கள் தனிச் சிறப்பான ஆராய்ச்சியாளராகவும் விளங்கினார். ஒரு தமிழாராய்ச்சிக் கருத்தைச் செய்யுள் வடிவில் செய்த பெருமை இவருக்கே உரியதாகும். 1968ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற இரண்டாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் அரங்கேற்றவே தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சி இலக்கியம் என்னும் செய்யுள் நூலைச் செய்தார். இந்நாலில் புலவர் தமது ஆராய்ச்சிக் கருத்தை நிறுவும் செய்யுள் ஒன்று பின்வருமாறு:

‘வாய்ந்துளா தமிழ்மொழி வளத்தை மேதைகா ளாய்ந்திட விருப்புறினாய்க வன்னாது
தோய்ந்துளா சைவமோ துருவத் தொல்லறி
வீய்ந்கா யூதுவிட னில்கலை யல்லதே.’

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் குழுமியுள்ள மேதைகளை அறிஞர் பெருமக்களை விவித்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல்.

வாய்ந்துள தமிழ்மொழி வளத்தை ஆய்ந்திட விருப்புறின் ஆய்க - ஆராயுங்கள். அன்னது தோய்ந்துள சைவமோ - அந்தத் தமிழ் மொழியுடன் கலந்திருக்கின்ற சைவ சித்தாந்தமானது துருவ - ஆராய்ந்து அறிய, அரன் தொல்லறிவு ஈந்து உதவிடன் அல்லது இல்லை - இறைவன் பழையையான மெய்யறிவை அனுக்கிரகித்து அருளினால் அல்லாமல் முடியாது என்கிறார். தமிழும் சைவமும் கலந்திருக்கின்ற பான்மையை அழகான கலிவிருத்தப் பாடல் மூலம் விளக்கியிருக்கிறார்.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் புரையோட்டியிருந்த சாதியென்னும் வியாதியையும் தமது கவிதையில் சாடியிருக்கிறார். சர்ச்சைக்குரிய சாதிப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணவும் முயன்றார். இப்பிரச்சினையைத் திருவருட்டுணையால் தீர்க்கும் உள்ளக் கருத்தைத் தமது பாடல்களில் தெளிய வைத்தார். அவரது திருமலை யாத்திரையில் வரும் ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம் :

‘சாதிமத பேதமெலாங் கடந்தமூல
தத்துவமா யுயிர்க்குயிராய்த் தரணியாதி
பூதமெலா முன்னாடக்கிப் புத்தேநிற்கும்
பூரணமா யாரணாங்கள் புகன்றுதேறா
ஆதிநடு வீறிலதா யருக்காக்கோழ
யகனத்தாலும் நிகராத வளவிற்றாய
சோதியதா யமுக்கக்கன்ற தூயோருள்ளாந
தூான்று பரம்யோருளௌமக்குத் துணையதானே.’

புலவர் இப்பாடலில், இறைவனுக்குரிய உண்மையான இலக்கணத்தை எடுத்துக் கூறியுள்ளார். சாதி, மதம் பற்றிய அவரது பரந்த நோக்கமும், உயர்ந்த உள்ளமும் புலப்படுகின்றன. இறைவனே சாதி மத பேதங் கடந்தவர். அவர்தான் இடையிற்றோன்றிய இச்சாதி, மதப் பிரச்சினைக்கும் துணை நிற்க வேண்டும் என்பதையே பரம்பொருள் எமக்குத் துணைய தாமே என வேண்டுகின்றார்.

இறைவன் உயிர்க்கு உயிரானவர். நிலம், நீர், காற்று, தீ, ஆகாயம் என்னும் பஞ்ச பூதங்களையும் அடக்கிப் புறத்தே நிற்கும் பரிபூரண வேதங்களும் கூறி முடிக்க முடியாத பெருமைகளை உடையவர். ஆதி, நடு, அந்தம் இல்லாதவர். கோடி சூரியர்களும் நிகர் நிற்க முடியாத சோதியானவர். அழுக்கில்லா தூயோர் உள்ளத்துத் தோன்றுபவர். அவர்தான் அப்பரம்பொருள் என இறைவன் பெருமைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவரது துணையிருந்தால் இந்தச் சாதி மதப் பிரச்சினையையும் இலேசாகத் தீர்த்து விடலாம் என்கிறார் புலவர். இறையருள் கிடைத்தால் இறைவன் சந்நிதியில் யாம் எல்லோரும் சமம் என்ற மனப்பான்மை வளரும். அது வளரவே சாதிமத பேதமெலாங் கடந்த மூல தத்துவம் விளங்கும். அவ்வாறு விளங்கினால் நாட்டில் இப்பிரச்சினையும் மறையும் என்பது புலவரின் சித்தாந்தம்.

புலவர் சின்னையா அவர்கள் ஒரு சபையில், அமர்ந்து இக்காலக் கவிதைகள் அக்கவிதைகளின் பொதுத்தன்மை பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். திடீரென நான்கு தனிப்பாடல்களை (செய்யுள்களை) இயற்றி

அயலிலுள்ளவர்களிடம் காட்டினார்கள். அப்பாடல்கள் பின்வருமாறு :

‘சீருந் தளளகளும் மோனை யெதுகையுஞ் சீர்பெறநன் ராருங் கவிதை புனைகவென் ஹேமுன்ன கத்தியனார் தேரும் பாழுரு கோண்யாப் பிலக்கணஞ் செப்பினாரின் மோருந் திறனில்லை யேதோ கவியென் றுரைப்பர்களே போலிக் கவியரங் கேற்றியோர் சால்கையும் போர்த்தியவர் மாலையும் போட்டுக் ககன மளாவ மதித்துரைத்து ஏலு மளவு கெளரவிப் பாரிவ் விருநிலத்தில் காலக் கொடுமையல் லால்வே நிதற்கென் கழறுவதே நாலடி யாயன்றி யெட்டா யாயுண்டு நங்கையர்பால் வாலியர் காதல்காண் டாஷன ராமென்றும் மற்றுமற்ப சோலிசெய் தாவரன்ற காகதையு முண்டவை சோறுதின்று வேலை கெடாமற் பாம்பார் கவிசெய்யும் வேலையிதே சங்கத் திருந்திறை யோன்முரு கோளொடு சார்புவர் தூங்கத் தமிழ்மொழி யாய்ந்து வடிசெய்த தூயநன்னால் இங்கும் றிருந்தமிழ் கல்லாத கும்பல்நன் றில்லையென்றார் கொங்குற்ற புத்தொடை யாயுங் குரங்குக் குழநிகர்த்தே.’

இப்பாடல்கள் 1964ஆம் ஆண்டளவில் பாடப்பெற்றன. எனவே அக்காலச் சமூக நிலையையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார் புலவர். மேலும் கச்சாயூர் சின்னையாப் புலவர் அண்மைக் காலத்தில் (1895 - 1971) வாழ்ந்த புலவர் என்பதும் மனங் கொள்ளத் தக்கதொன்றாகும்.

கவிதைச் சீரும், தளளியும், மோனை, எதுகையும் சீராக வேண்டுமென்பது புலவரின் கருத்தாகும். இறைவன்

அகத்தியனார்குணர்த்திய இலக்கணத்திலும் கவிதைக்கு அவைகள் அவசியமென உணர்த்தியுள்ளான். அப்படியிருக்க இன்றைய நிலையைக் கண்ட புலவர் “இன்று ஒரும் திறன் இல்லை ஏதோ கவியென்று உரைப்பார்கள்” என்று மனம் போன போக்கில் கவி செய்பவர்களைச் சாடுகிறார். அன்றிலிருந்து இருந்துவரும் இலக்கணங்களைக் கற்கும் திறம் இல்லாதவரையே ஒரும் திறன் இல்லை என்று கூறுகிறார். மேலும், போலிக் கவிதைகளையும் போலிக் கவியரங்கையும் கண்டு காலக் கொடுமை என்று பாடியிருக்கிறார்.

போலிக் கவியரங்கில் நிகழ்வனவற்றையே இவ்விரு நிலத்தில் - இப்பெரிய பூமியில் போலிக் கவியரங்கேறியோர், சால்வையும் போர்த்தி - பொன்னாடை முதலியன போர்த்தி, மாலையும் போட்டு, ககன மளாவ மதித்துரைத்து - ஆகாயமளாவப் புகழ்ந்து பேசி ஏலுமளவு கெளரவிப்பார் என்று வர்ணிக்கிறார்.

அவர்களின் கவிதை நாலடியில் வரும் நல்ல கவிதை அன்று. அது நாலு அடியை எட்டடியாய் நீட்டிய பாட்டு. பாட்டின் பொருளும் “நங்கையர் பால் - இளம் பெண்களிடத்தில் வாலிபர் காதல் கொண்டாடினர். அற்ப சோலி செய்தார்” என்பதாகும். அவர்கள் நேரமும் வினைகெட்டுப் பாட்டுப் படிப்பதையும் கிண்டல் செய்கிறார் புலவர். ‘சோறு தின்று வேலை கெடாமல் படிப்பார்’ என்கிறார். இவற்றுக்கு மேலாக - இவற்றுக்குக் குற்றவாளிகள் அவர்கள் அல்லர். கவி செய்யும் - கலிகாலம் செய்யும் வேலையிது என்று காலத்தின் மீது குற்றத்தைச் சுமத்தி விடுகிறார். சங்கத்தில் இறைவனும், முருகனும் இருந்து தமிழ் ஆய்ந்தனர்.

அவர்களோடு சங்கப் புலவர்கள் துங்க - தூய தமிழ் மொழியை ஆராய்ந்தனர். அவ்வாறு ஆய்ந்து வடிசெய்த நன்றால் - நல்ல நூல்களைக் கல்லாத கும்பல் நன்றில்லையென்றார். கும்பலுக்கு ஓர் உவமானத்தையும் காட்டுகின்றார். அதனையே “கொங்குற்ற பூத்தொடை ஆயும் குரங்குக் குழு நிகர்த்தே” என்றார் புலவர். தேன் பொருந்திய பூமாலையை கையில் பிடித்து ஆராய்ச்சி செய்யும் குரங்கிற்கு அவர்கள் சமானம் என்றார். கட்டளைக் கலித்துறையாக அமைந்த இப்பாடல்கள் எதுகை, மோனை நயங்களும் ஒசை நயமும் நிறைந்து விளங்குகின்றன. புலவர் சிறந்த கவியெனப் பாராட்டியவர்களும் ‘க்சாயூர்ப் புலவன் கலித்துறைக் கோரரசே’ என்று வியந்து பாடியிருக்கிறார்கள். கொடிகாமம் தேன் தமிழ் மன்றம் நடாத்திய சிலப்பதிகார விழாவிலேயே புலவர்களுக்குக் கலித்துறை அரசு என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் புலவர் பாடல்களில் அதிகம் மதிப்பு வைத்திருந்தார்கள். அவர் புலவர் பற்றிக் குறிப்பிட்ட உரைகள் சில.

புலவரின் பாட்டின் இசையும் சொல்லொழுக்கும் நன்றாயிருக்கின்றன. பாடல்களிலே கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகளின் திருவடிப் பூதாளிகள் படிந்திருக்கின்றன. சில பாடல்களிலே அருள் வள்ளலாகிய அருணகிரிநாதரின் சந்தம் தாயுமான சுவாமியின் அடிச்சுவடு தோன்றுகின்றன என்கின்றார்.

மேலும், புலவரது கதிரைமலைக் கோவை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “திரிசிரி புரம் மகா வித்துவான் மீனாட்சி

சுந்தரம்பிள்ளை போன்ற அமர கம்பர்கள் - செய்து முடிக்க வேண்டியதொரு பணியை நமது கச்சாயூர்ப் புலவர் அவர்கள் செய்து நம் நாட்டுக்குப் புகழிட்டியிருக்கிறார்கள் எனவும் பண்டிதமணி ஐயா பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

புலவர் அவர்களுக்காகக் கொடிகாமத்தில் எடுக்கப்பட்ட பெரு விழாவில் இரசிக மணி கனக செந்திநாதன் அவர்கள் புலவர் அவர்களின் கவிதைகள் பற்றிப் பேசுகையில் “இக்காலத் தட்டல் தடவல் படிப்புக்காரருக்கு அதிகம் விளங்காத கவிதைகள்” எனக் குறிப்பிட்டார்கள். அதற்குப் பதிலளித்த சந்தக்கவி சின்னையாப் புலவர் இலக்கியப் பயிற்சியில்லாதவர்கள் சந்த விருத்தங்களைக் கடினம் எங்கிறார்கள். சந்தத்தில் கால்மாத்திரை பிச்சினாலும் தாளம் முறியும். ஆனபடியால் சில கடின பதங்களும் சேர்க்க வேண்டித் தான் வரும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். இது சிந்திக்கப்பாலதொன்றாகும்.

சந்தக் கவியணி, கலித்துறையரசு, புலவர் கச்சாயூர் சி. சின்னையா அவர்கள் 1971இல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். அவரது மறைவையிட்டுப் பண்டிதமணி ஐயா சாற்றிய கவியினையும் கூறி இக்கவிநயம் பேச்சினை நிறைவு செய்யலாம்.

‘கச்சாய்ப் புலவர் கவிஞர் சிரோமணி
உச்சிவரை நல்ல உத்தமனார் - மௌச்சுபுகழு
மேலுலகம் மேவினார் மேலாம் புலவருடன்
சால உறவுகொள்வார் தாம்.’

கவிநயம் - 20

**அந்தகப்புலவர் செய்கு அலாவுதீன்
(1890 - 1938)**

தமிழுக்கும், தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிற்கும் இலங்கை முஸ்லிம் புலவர்களும் பெருமளவு தொண்டாற்றியுள்ளனர். ஈழத்துக் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் இலங்கையில் வாழ்ந்த சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களின் கவிதைகளைக் கொண்டு விளங்குகிறது. சாகித்திய மண்டல வெளியீடாகிய இந்நாலில் ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் காலந் தொடக்கம் கலாநிதி நடேச பிள்ளை காலம் வரையும் வாழ்ந்த புலவர்களின் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நாலில் செய்குஅலாவுதீன் புலவர் (புத்தளம்), அப்துல்லாப் புலவர் (யாழ்ப்பாணம்), அசனாலெப்பைப்புலவர் (யாழ்), அப்துல் காதிருப் புலவர் அருள்வாக்கி அப்துல் றகுமான் (நாவலப்பிட்டி), சுலைமான்-லெப்பைப் புலவர் (யாழ்ப்பாணம்) ஆகிய முஸ்லிம் புலவர்களின் பாடல்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. முஸ்லிம் புலவர்களின் தனிப்பாடல்கள் பலவும் தமிழுக்கு அணி செய்து நிற்கின்றன.

இன்று செய்கு அலாவுதீனின் பாடல்கள் பற்றிக் கவிநயத்தில் ஆராய்வோம். வாய்மொழி இலக்கியமாக வழங்கி வந்த இவரது பாடல்கள் பல நூலுருப் பெற்றுள்ளமை மகிழ்ச்சியான விடயமாகும். ஐனாப் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் (விரிவுரையாளர் - மெய்யியல் துறை,

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம்) அவர்கள் புலவர்களின் தனிப்பாடல்களைத் தொகுத்தளித்துள்ளார்கள்.

புலவர் செய்கு அலாவுதீன் புத்தளத்துக்கு அணித்தாகவுள்ள கற்பிட்டியில் வாழ்ந்தவர். இவர் ஒர் அந்தகக்கவி. இளமையிலேயே தமது கண்பார்வையை இழந்தவர். இவர் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். எனினும், பல பாடல்கள் கால வெள்ளத்திற்கு இரையாகியுள்ளன. அவரின் பாடல்களை மக்கள் மனம் செய்து வைத்திருந்தனர். நாட்டார் பாடல்களைப் போல புலவரின் பாடல்களும் வாய்மொழி இலக்கியமாகப் புகழ் பெற்றிருந்தன. மக்கள் இவரைக் ‘கடாட்சக் கவி’ எனப் பாராட்டிக் கொண்டாடினர்.

இவரைப் போலக் கண் பார்வையின்றி இருந்து கவி இயற்றுவதில் வல்லவர்களாக இருந்த வேறு புலவர்கள் சிலரையும் நாமறிவோம். மேலை நாட்டுப் புலவர்களில் கெளவர் (Gower), மிலிற்றனார் இருவரும் கண் பார்வையற்றவர்கள். கீழை நாட்டுப் புலவர்களுள் இரட்டையருள் ஒருவரான அந்தகக் கவியும் பார்வையற்றவர். இவர்கள் யாவரும் புலமை வாய்ந்தவர்கள். செய்கு அலாவுதீனும் கண்பார்வை அற்றவர். எனினும், இவரும் அவர்கள் போன்று புலமை மிக்கவர் எனப் பாராட்டப்பட்டவர்.

செய்கு அலாவுதீன் காலத்தில் புத்தள மாவட்டத்தில் நிர்வாக அமைப்பில் புத்தளம், கல்பிட்டி, தமிழ்ப்பற்று என மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. புலவர் அவர்கள் கல்பிட்டிப் பகுதியிலுள்ள பொன்பரப்பியில் அமைந்த கரைத்தீவில் 1890இல் பிறந்தார். புலவர்களுக்கு

இயல்பாடுள்ள வறுமை இப்புலவரையும் வாட்டியது. புலவர் தமது பாடலையும் தமிழ்ப் புலமையையுமே தமது ஜீவனோ பாயமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார். பாடலியற்றுவது, பொருள் சொல்வது என்பதுதான், செய்கு அலாவுதீன் அவர்களின் தொழில். செய்கு அலாவுதீன் புலவரின் பெரும்பான்மையான பாடல்கள் இசைப்பாடல் (Lyric Songs) வகையைச் சேர்ந்தன. எனினும், யாப்பிலக்கணங்களுக்கமெந்த பல தனிப் பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இத்தனைக்கும் இவர் பள்ளிக்கூடத்தும் சென்றதில்லை. யாரிடமும் பாடம் கேட்டதும் இல்லை.

இவர் வெண்பாப் பாடுவதிலும் சமர்த்தராக விளங்கினார் என்பதைப் பின்வரும் தனிப்பாடல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

‘வழங்கும் பணஞ்சரியாய் வாங்கிக்காண் டென்பசிக்குக் கீழங்கீந்தி டென்றுகணநான் கேட்டேன் - வழங்கினையிற் கமலனே நாளைக் காலையிலே சுத்தியமாய் மனுகனைக் காண்பான் இரு.’

எனக் கிழங்கு விற்றவனைக் குறித்துப் பாடிய பாடலில் புலவரின் புலமை பளிச்சிடுகிறது. புலவரின் அறம்பாடும் போக்கில் கமலனே என விளித்து “நாளைக் காலையிலே சுத்தியமாய் எமன் (யமன்) உனைக் காண்பான் இரு” எனப் பாடியிருக்கிறார் புலவர். நீ எனக்குத் தீமை செய்தாய், ஏமாற்றினாய், வழங்கும் பணமும் பிசகின்றிச் சரியாய் வாங்கிக் கொண்டாய். என் பசிக்குக் கிழங்கு ஈந்திடென்று (கொடு) தான் உன்னைக் கேட்டேன். நீயோ கூடாத கிழங்கை ஈந்தாய். நீ கொடிய வியாபாரி. எனவே, உனக்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்க வேண்டும். அந்த வேலையை நான்

செய்ய வேண்டியது இல்லை. யமனே உன்னிடம் வந்து நாளைக் காலை செய்து விடுவான். உன்னைக் கொன்று விடுவான். கொஞ்சம் இரு, நாளைக் காலை வரை இரு என்று மிக நயமாகவும் கண்டிப்பாகவும் கவி செய்திருக்கிறார் புலவர். உனக்குச் சாவு நாளை நிச்சயம் என்பதையே அழகாகச் “சத்தியமாய் எமன் உனைக் காண்பான்” என்கிறார்.

பணம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையிலும் ‘வழங்கும் பணம்’ எனக் குறிப்பிடுகிறார். நான் ஏழைப் புலவனாகவிருக்கலாம். நான் தரும் காசு செல்லாக் காசு அன்று. செல்லும் காசு என்பதையே வழங்கும் பணம் என்றும் அதில் ஒரு சதமும் குறைவின்றித் தந்தேனே, நீயதனைப் பெற்றனன்றே என்பதைக் குறிக்கவே வழங்கும் பணம் சரியாய் வாங்கிக் கொண்டு எனக் குறிப்பிடுகிறார். பாடலில் வரும் சொற்களும் பொருள் பொதிந்து, நயமிகுந்து விளங்குகின்றன. புலவர் செய்கு அலாவுதின் அவர்களில் இப்பாடல் குருடர், முடவர் ஆகிய இரட்டையர்களின் பாடல் ஒன்றையும் எமக்கு நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது. இந்த இரட்டையர் இருவரும் புலவர். பாட்டின் ஒரு பாதியை ஒருவர் பாட மற்றவர் மறு பாதியைப் பாடுவார். அந்நகரின் தோளில் முடவர் ஏறிக் கொள்வார். இவ்வாறே இவர்கள் வாழ்க்கைப் பயணம் நிகழ்ந்தது. இருவரில் அந்தகர் பாவம். அவர் முடவரையும் சுமந்து கொண்டும் குன்றும் குழியும் உள்ள பாதைகளில் நடக்க வேண்டியிருந்தது. கடவுளே, மலைகளிலே ஏறியும் குழிகளிலே இறங்கியும் எத்தனை காலம் அலைவது இதற்கு ஒரு முடிவு இல்லையா? என்று இரங்கிய அந்தகர் ஒரு வெண்பாவின் முதற் பாதியைப் பாடினார்.

‘குன்றும் குழியுங் குறுகி வழிநடந்து
சென்று தீரிவதென்றாங் தீராதோ’

என்று பாடினார் குருடர்.

குருடரின் தோளிலே குந்தியிருந்து குதாகலமாகப்
பிரயாணம் செய்த முடவர் உடனே,

‘ஒன்றாங், கொடாதாகனைக் கோவென்றாங் காவென்றாங்கவறின்
இடாதோ நமக்கிவ் விடப்’

என்று மறு பாதியைப் பாடி வெண்பாவைப் பூர்த்தி
செய்தார். இருவர் பாடியதும் ஒரு வெண்பா. அப்பாடலின்
பொருள் நடையில் சிறந்த நயம் தொனிக்கிறது. பாடலை
முழுமையாக நோக்குவோம்,

‘குன்றும் குழியுங் குறுகி வழிநடந்து
சென்று தீரிவதென்றாங் தீராதோ - ஒன்றாங்
கொடாதாகனைக் கோவென்றாங் காவென்றாங் கவறின்
இடாதோ நமக்கிவ் விடப்.

இப்பாடலிலும் புலவர்களின் வறுமை
இழையோடியிருக்கிறது. இத்தகைய இழையோட்டும் எமது
நாட்டு அந்தகப் புலவர் செய்கு அலாவுதீன் அவர்களின்
“வழங்கும் பணம் சிரியாய் வாங்கிக் கொண்டு என் பசிக்குக்
கிழங்கு ஈந்திடென்று நான் கேட்டேன்” என்ற பாடலிலும்
அமைந்திருக்கிறது.

புலவர் செய்கு அலாவுதீன் அவர்களின் பாடல்களில்
சிறந்த ஞானக் கருத்துக்களும் தத்துவக் கருத்துக்களும்
நிறைந்திருப்பதைக் காணலாம். அரு, அருள், குரு, கரு
என்பவற்றின் பெருமைகளைப் பின்வரும் ஒரு பாடலில்
அழகாகக் காட்டுகிறார்.

‘அருவை அறிந்தவர் ஆயிரத்து ஸான்று
அருளை யறிந்தவர் இலட்சத்தி ஸான்று
குருவை யறிந்தவர் கோழியி ஸான்று
கருவை யறிந்தவர் காண்பது மரிதே.’

பாடலைப் பார்க்கும்போது திருமூலரின் திருமந்திரப் பாடல் போன்றிருக்கிறது அல்லவா? ஆயிரம் பேர்களில் ஒருவர் தான் உருவமற்ற இறைவனை அறிந்தவர் ஆவர். அந்த இறைவனின் அருளை இலட்சம் பேரில் ஒருவர் தான் அறிந்தவர் ஆவர். குரு இன்றி ஞானம் கைவராது. அந்தக் குருவைக் கோடி பேர்களில் ஒருவர்தான் அறிந்தவர் ஆவர். ஆனால், உயிருள் உயிராகியவன் இறைவன். அது தோற்றங்கள் யாவற்றிற்கும் கரு. அந்தக் கருவை அறிந்தவரைக் கண்ணால் காண்பதும் அரிதாகும். எதுகை, மோனையோடு ஒசை நயம், பொருள் நயம், சொல் நயம் நிறைந்த இப்பாடலைப் பாடிய அந்தக்கவி எவ்வளவு உள்ளொளி நிறைந்த புலவனாக இருந்திருக்க வேண்டும். அப்புலவரின் புலமையை என்றும் நாம் பாராட்டிப் போற்றுதல் எம் கடன் அன்றோ! அருளே குரு வடிவாக வருவது; குரு என்றால் பாசுத்தை நீக்குபவர் என்பது கருத்து. குருவின் பெருமையை சித்தாந்த சாத்திரங்களுக்குள் ஒன்றாகிய திருவருட்பயன் பின்வருமாறு கூறும்,

‘விடநகுலம் மேவினும் மெய்ப்பாவகனின் மீனும்
கடனிருள் போவதீவன் கண்’

பாம்பின் விடம் நகுலத் (கீரி) கைத் தொடுவதால் மாத்திரம் நீங்காது. ஆனால், பாவகனின் (மாந்திரிகனது) செயலால் விடம் இறங்கும். அவ்வாறே நமது அறிவால் நீங்காத மலவிருள் அருள் வடிவாம் குருவால் நீங்கும் என்ற

உயர்ந்த கருத்தைப் புலவர் செய்கு அலாவுதீன் தமது பாடவில் தந்துள்ளார்.

இறைவன் - கோவிந்தனிலும் பார்க்கக் குருவே மேலானவர் எனக் கபீர் (கபீர்) தாஸரும் ஹிந்தி மொழியில் கூறியுள்ளார். பிற மதங்களிலும் மொழிகளிலும் குரு பெறும் மேலான இடத்தை இப்பாடல் காட்டுகிறது.

‘குரு கோவிந்த தோழ கடே காகே லாகோம் பாம்ய பலிஹாரி குரு ஆபனே கோவிந்த தியோ பதாய’

குருவும் கோவிந்தனும் எம்முன் நிற்கிறார்கள். அவனுடைய அன்பு யாருடைய பாதத்தில் விழுகிறது. நான் குருவின் பாதுத்தையே சரணமடைகின்றேன். ஏனெனில், கோவிந்தனிலும் பெரியவன் குரு. கோவிந்தனே அக்குருவையடையுமாறே வழி காட்டுகின்றான்.

புலவர் தண்ணீர் என்ற தலைப்பில் இயற்றியுள்ள பாடல் பின்வருமாறு :

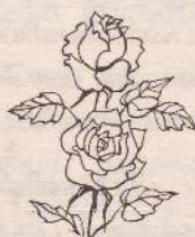
‘ஒருநிமிஷம் தாங்காது ஓர்முழுக்கம் மின்னைவிட
ஊர் அழியச் செய்யவன்மை உண்டதே
நேர் விலக்க ஊற்றைக்கும் பொங்கிவரும்
உயர்ந்ததீக வெள்ளத்தால் காற்றைமும்பி நாடழிக்கும்காண்.’

எனத் தண்ணீர் வெள்ளமானால் உண்டாகும் கொடுமையை வெண்பாப் பாட்டு மூலம் விளக்கியிருக்கிறார் புலவர். இத்தண்ணீர் முழுக்கத்திலும் கொடியது. மின்னலிலும் கொடியது. வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தால் ஒரு நிமிஷம் பொறுக்காது. ஊரையே அழித்து விடும். அவ்வளவு வல்லமை அதற்கு உண்டு. ஊற்றுப் போல் பெருகும்.

பொங்கி மேலெழும். வெள்ளம் வந்தால் காற்றும் - புயற் காற்றும் எழுந்து வீசும். வீசவே ஊரங்றி நாடே அழியும். அவ்வளவு மாபெரும் சக்தி தண்ணீருக்கு - வெள்ளத்திற்கு உண்டென்கிறார் அந்தக்கக்கவி செய்கு அலாவுதீன் புலவர்.

ஹு புலவர் தமது கவிதைகளில் சிந்து, கீர்த்தனை, கண்ணி முதலிய இசைத் தமிழ் வடிவங்களையே தமது கவிதை ஊடகமாகக் கொண்டார். நாட்டார் இசை வடிவங்களைகிய நொண்டிச் சிந்து, வழிநடைச் சிந்து, கும்மி, தெம்மாங்கு போன்றவற்றையும் தமது கவிதைகளில் கையாண்டுள்ளார். இறை வணக்கமாக அந்தக்கக்கவி, செய்கு அலாவுதீன் பாடிய பாடலுடன் இன்றைய கவிநயம் பற்றிய உரையினை நிறைவு செய்வோம்.

‘பல்லுயிரி ரகணத்தும் காக்கும்
யாபார னருளினாலே
தூல்லை களகன்று போய்
சுகழுடன் வாழ்வதற்கே
இல்லல்லாஹ் என்ற நாமம்
இசைந்தீட எந்நாவினில்
சொல்லினேன் இக்கவிதை
சேகலாவுதீன் உரை செய்யினேனே.’

கவிநயம் - 21

**கு. சிற்கபேசன்
(1887 - 1959)**

யாழ்ப்பாணத்திலே தோன்றிய இன்னிசைக் கவிவாணர்கள் பலருள் புலவர் சுப்பையனார் ஒருவர். இப்புலவர் யாத்ததாக அறியக்கிடக்கின்ற நூல் ஒன்றேயாகும். ஏறக்குறைய நானுறு விருத்தப்பாக்களைக் கொண்டது இந்நால். எனினும், இந்நாலில் பல செய்யுள்கள் மறைந்தொழிந்து போயின. இவர் செய்த நூல் கனகி புராணம். இதற்குக் கனகி சயமரம் (சுயம்வரம்) என்னும் பெயரும் உண்டு. மறைந்து போன சில செய்யுள்களைத் தேடிப் பதிப்பித்த பெருமை நவாவியூர் கந்தையா பிள்ளை அவர்களுக்கு உரியதாகும். அவர் 29 பாடல்களை 1937ஆம் ஆண்டு ‘கனகி புராணம்’ என்னும் பெயருடன் வெளியிட்டார்கள். பின்னர் 25 பாடல்களைக் கொண்ட நூல் ஒன்றினை 1961ஆம் ஆண்டிலே வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம் என்பவர் வெளியிட்டுள்ளார். இவர்கள் இருவரும் தமக்குக் கிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதிகளைக் கொண்டே இந்நால்களை வெளியிட்டார்கள்.

கையெழுத்துப் பிரதிகளிலிருந்து நாலுருவாகும் போது இடைச் சொருகல்களும் புகுந்து கொள்வது இயல்பு.

இவை பற்றிய சுவையான சம்பவங்கள் உண்டு. இராமாயணம் போன்ற பெரிய காவியங்களிற் கூட இடைச் சொருகல்கள் நிகழ்ந்துள்ளனவென ஆய்வாளர் கூறுவர்.

தேவாரத் திருமுறைகளிற் கூட இடைச் சொருகல்கள் நுழைய முற்பட்ட சம்பவங்கள் உண்டு. எனவே கையெழுத்துப் பிரதியிலோ, வாய்மொழியிலோ இருந்த கனகி புராணம் போன்ற சிருங்கார ரச நூல்களில் இத்தகைய இடைச் சொருகல்கள் நிகழ்வது ஆச்சரியமல்ல. மேலும், கையெழுத்துப் பிரதிகளில் இல்லாத சில பாடல்களை வயோதிபர்கள் மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்த சம்பவங்களும் உண்டு. கனகி புராணத்தில் இல்லாத ஒரு பாடலை ஒரு வயோதிபர் கூறியிருக்கிறார். இப்பாடல் கனகி புராணத்திலுள்ள சுயம்வரப் படலத்துக்கா, வெட்டைகாண் படலத்துக்கா உரிய தென்பதிற் கூட ஆராய்வாளர்களிடையே அபிப்பிராய பேதும் உண்டு. கனகி புராணத்துக்குரிய பாடல் போன்று தோன்றும் அப்பாடலைப் பார்ப்போம்.

‘நன்னிய ருநியறுந்தார் நடுவிலார் புண்டுகொண்டார்
சின்னியோ டான்றிஸிப்டான் செங்கையான்றிலாத சொத்தி
முன்னுடோார் பாக்கடக்கண்டு முத்தருங் கைசலித்தார்
நன்னிய கனகிபாடு நடுராசி யாயிற்றங்கே.’

கனகி என்ற பொது மகளை அடைந்து, அவளாற் கட்டுண்டு வாழ்ந்த நால்வரின் வரலாற்றைக் கூறுகிறது இச்செய்யுள். நன்னியர், நடுவிலார் (செங்கையிலாத) சொத்தி, முத்தர் ஆகிய நால்வருமே அவளின் காதலவர்கள். அவர்கள் அவளாற் கட்டுண்டு இருந்து பின் கட்டையறுக்கு

வெளியேறியவர்கள். இவர்கள் கனகியின் அழகில் மயங்கிக் கட்டுண்டு வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் அவளை விட்டு விலகிய பாங்கைத்தான் புலவர் சுவையாகப் பின்வருமாறு கூறுகிறார். நன்னியர் - உறியறுந்தார். பொது மகளை விட்டு விலகாது வாழ்தலை உறியில் இருக்கிறார் என்பது வழக்கு.

சமணர்கள் உறிகட்டி வாழ்வது வழக்கம். சிறு புச்சி, பிராணிகளுக்கும் நடக்கும்போது தீங்கு வரக்கூடாது என்பது அவர்களது கொள்கை. மேலும், நடக்கும்போது நிலத்தைக் கூட்டிச் செல்வதற்காகக் கையில் மயிற்பீலிகளைக் கொண்டு செல்வர். உறியில் வாழும் சமணரை உறியிற் சமணர் என்பது வழக்கம். ஈண்டு பொது மகளைப் பிரியாது இருக்கும் நன்னியர் என்றவரையும் உறியில் நன்னியர் - இப்போது 'உறியறுந்தார்' என்று அங்கதச் சுவை தோன்றப் பாடியிருக்கிறார் புலவர். அவ்வாறே நடுவிலார் பூண்டு கொண்டார் (பூட்டுப்பட்டார்) என்றார். செங்கை யொன்றில்லாத சொத்தி மூன்றாமவர். அவர் கனகியை விட்டுப் பிரிந்து சின்னியோடு ஒன்றிவிட்டார். சின்னி என்ற வேறொரு பெண்ணுடன் சேர்ந்து கொண்டார். நாலாமவர் முத்தர். அவர் முன்னுள்ள மூவர் பாட்டைக் கண்டு கைசலித்தார் - கையலுக்தார் - அதாவது கைவிட்டு விட்டார். இவர்கள் நால்வரும் விலகவே கனகிபாடு கஷ்டமான பாடாயிற்று. அதனையும் சுவையாக கனகிபாடு வருவாயின்றி நடுராசி (நடுத்தரம்) ஆயிற்று என்று பாடியிருக்கிறார். பாடலில் எதுகை, மோனைகள் ஒசை நயத்தைக் தந்து நிற்கின்றன. அதே நேரத்தில்

அழகான முறையில் அங்கதச் சுவையைக் கையாண்டிருக்கிறார் புலவர் சுப்பையனார்.

புலவர் சுப்பையனாரின் பாடல் போல் சில பாடல்களை திரு. கு. சிற்சபேசன் அவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். இருவரும் சிறந்த புலவர். தமிழ்நிரு. நீர்வேலி வாசர். இந்து சாதனம் என்னும் பத்திரிகையின் உதவியாசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். அறிஞர்கள் சிலர் இவரது பாடல்களைக் கணகி புராணப் பாடல்களென விமர்சனம் செய்த சம்பவங்களும் உண்டு.

நீர்வேலியிலுள்ள ஒரு தலைமையாசிரியரும் சிற்சபேசன் அவர்களும் ஒரு முறை அயலாருக்குச் சென்றிருந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு செம்பாட்டு வெளிக்கூடாகச் சென்றார்கள். செம்பாட்டு வெளியில் இவர்களைக் கண்ட நாம்பன் மாடு சீறிச் சினந்து ஓடியது. அப்பாடல் பின்வருமாறு :

‘புல்லைமேய்ந் தங்குநின்று திமிர்புரி யிடபக்கன்று
மூல்லைசார் வழியதாக முழுமிசை குடைகைக்கொண்டு
செல்லுவார் தம்மைக்கண்டு சினந்துவாலெடுத்து மூசிக்
கல்லையுங் கயிற்றினோடு காட்டிடை யிமுத்துச்செல்லும்.’

இடபக்கன்று (நாம்பன் கண்று) குடையைக் கொண்டு செல்லுவார். தம்மைக் கண்டு கல்லையும் கயிற்றினோடு காட்டிடை இமுத்துச் செல்லும். சம்பவத்தைப் புலவர் சிற்சபேசன் அழகாக வர்ணித்திருக்கிறார். இடபக் கண்றைப் பற்றிக் கூறுகையில் புல்லை மேய்ந்து, அங்கு நின்று திமிர்புரி (தினவு கொள்ளும்) இடபக்கன்று பாடுகிறார். புல்லை நிறையச் சாப்பிட்டுக்

கொழுத்த நாம்பன் அது. அதனால், சுதந்திரமாகத் திமிர் புரிகிறது. திமிர் எடுக்கிறது. வழியால் செல்லுபவர்கள் ‘மூல்லைசார் வழியதாகச் செல்லுவார்’ மூல்லை என்பது காடும் காடு சார்ந்த நிலமும் ஆகும். வழியால் செல்லுபவர்கள் குடை பிடித்துச் செல்லுகிறார்கள். இதனையே புலவர் ‘முடிமிசை - தலைக்குமேல் குடை கைக்கொண்டு செல்லுவார்’ என்கிறார். இவர்களைக் கண்டு நாம்பன் வெருட்சி அடைகிறது. இதனையே சினந்து (கோபித்து) “வால் எடுத்து முசி” என்கிறார். எதிரியைத் தாக்கும்போது நாம்பன் வாலை மேலே உயர்த்தி முறுக்கி முசும். அக்காட்சியை அழகாகச் சித்தரித்துக் காட்டுகிறார் புலவர் சிற்சபேசன். கோபங் கொண்ட அந்த நாம்பன் - இடபக் கன்று கொழுத்த கன்று அல்லவா? அது கல்லிலே கட்டப்பட்டிருந்தது.

வெருண்ட அக்கன்று கட்டியிருந்த கல்லை இமுத்துக் கொண்டு காட்டுக்குள் சென்றது. இதனையே ‘கல்லையும் கயிற்றினோடு காட்டிடை இமுத்துச் செல்லும்’ என்கிறார். சாதாரணமாகக் கயிற்றை அறுத்துச் செல்வது வழக்கம். இந்த நாம்பன் கல்லையும் இமுத்துச் சென்றது. அழகான கவிகளைப் பாடவல்ல இயற் புலவராகிய சிற்சபேசன் நீர்வைச் சிலேடை வெண்பா, நீர்வைவளம் பெரியபூராணக் கீர்த்தனை முதலிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

நீர்வை எனும் நீர்வேலி வளத்தைப் புலவர் சிற்சபேசன் அழகாகச் சொற்களை, பொருட்களை நிறைந்த பாடல்களில் வர்ணித்துள்ளார். பள்ளிச் சிறுவர்கள் பற்றிய வர்ணனைப் பாடல் ஓன்றினை எடுத்துக் கொள்வோம்.

‘கள்ளித்தழை முறித்துக்கூசி மூட்டுக்கனலைப் பிடுங்கிமர வள்ளிக்கிழங்கை வைத்துவிசை வாட்டியுரித்துக் கடித்துண்டு துள்ளித்திரிந்து விளையாடுத் தோழுநடனானிறை மேய்க்கும் பள்ளிச்சிறுவர் பயிலிடங்கள் பலவும் பாங்கருள்கானம்.’

கானம் - காட்டின் அருகே பள்ளிச் சிறுவர் பயில் இடங்கள் பல உள். இப்பள்ளிக் கூடங்களில் கற்கின்ற சிறுவர்கள் ஆனிரை மேய்க்கிறார்கள். அதாவது பசுக்கூட்டங்களை மேய்க்கிறார்கள். மேலும், தோழுநடன் துள்ளித் திரிந்து விளையாடுகிறார்கள். இதனையே “துள்ளித் திரிந்து விளையாடுத் தோழுநடன் ஆன்திரை மேய்க்கும் பள்ளிச் சிறுவர்” என வர்ணித்திருக்கிறார் புலவர்.

இச்சிறுவர்களின் இயல்பான செயலைப் புலவர் கூறும் விதமே புதுமையாயிருக்கிறது. சிறுவர்கள் மரவள்ளிக் கிழங்கைச் சுட்டு உண்ணும் காட்சியைச் சித்திரிக்கின்றார் புலவர். கள்ளித் தடியை முறித்து அடுக்கி, கனலை மூட்டி மரவள்ளிக் கிழங்கைப் பிடுங்கி மிசை வைத்து (நெருப்பின் மேல் வைத்து) வாட்டி உரித்துக் கடித்துண்டு - கடித்துச் சாப்பிடும் பள்ளிச் சிறுவர் என்கிறார். காட்டுப் பாங்கான இடங்களில் கள்ளி வளரும். இது காய்ந்து இருக்கும்போது நல்ல விறகாகும். இயற்கையாகக் கிடைக்கும் இவ்விறகு மரவள்ளிக் கிழங்கைப் பதமாகச் சுடுவதற்கு ஏற்ற பொருளாகும். இதனைக் கருத்திற் கொண்ட புலவர் சிறுவர் செயலாகச் சொற்கவை, பொருட்சவை ததும்பப் பாடலை யாத்துள்ளார்.

இன்னொரு பாடலில் கதிரையுடைய நெற்பயிர் வயலில் ஆடி நிற்கும் காட்சியை அழகாகச் சித்திரித்துள்ளார்.

இப்பாடல் கம்பராமாயணத்தில் வரும் தண்டலை மயில்களாடத் தாமரை விளக்கம் தாங்கக் கொண்டல்கள் முழவின் ஏங்க... மருதம் வீற்றிருக்கும் என்ற பாடலை எம் கண்முன் கொண்டு வரும். பாடல் பின்வருமாறு :

‘சின்னத்தவளை யினம்வீணை தித்திகாளங் குழலிசைப்பு பென்னம்பெரிய மண்டுகூம் பேரிழழவு கடவொலிப்பு மின்னின்மினிகள் விளக்கேந்த மேகவெடி சங்கொலியுடனே வண்ணச்சாலி மாதுவய றாங்கிலாடி மகிழ்ந்திடுமே.’

வண்ணச்சாலி மாது - (அழகான நெற்பயிராகிய பென்) வயல் அரங்கில் (வயலாகிய நாடக அரங்கிலே) ஆடி மகிழும் காட்சியைப் புலவர் வர்ணிக்கிறார். இந்த நடனத்திற்கு வேண்டிய வாத்தியங்களையும் காட்டுகிறார். வீணை தித்தி - (ஒருது குழல்), காளம் - எக்காளம், குழல் பேரி (பேரிகை, முரசு) முழவு, கடம் முதலிய வாத்தியங்களும் வாசிக்கப்படுகின்றன. சிறிய தவளைக் கூட்டம் வீணை, தித்தி, காளம், குழல் என்பனவற்றை இசைக்கின்றன. இதனையே பாடலில் ‘சின்னத் தவளையினம் வீணை, தித்தி, காளம் இசைப்ப’ என்கிறார்.

தவளைகளில் பெரிய இனத்தை மண்டுகூம் என்பர். அந்த மண்டுகங்கள் பேரிகை, முழவு, கடம் ஆகியவற்றை ஓலிக்கின்றன. முழங்குகின்றன. இதனையே ‘பென்னம் பெரிய மண்டுகூம் பேரி முழவு கடம் ஓலிப்ப’ எனக் கூறுகிறார் புலவர். நாடக அரங்கிற்கு விளக்குகள் வேண்டுமல்லவா? மின்மினிப் பூச்சிகள் தாம் விளக்கு ஏந்துகின்றன. மேகங்கள் வெடிக்கும் சங்கநாதம் செய்கின்றன. இதனை மின்னின் மினிகள் விளக்கேந்த

மேகவெடி சங்கொலியுடன் என்று வர்ணிக்கிறார். இந்த வாத்தியங்களின் இசையுடன் வண்ணச் சாலி மாது வயல் அரங்கில் ஆடி மகிழ்ந்திடும். இயற்கையாகத் தலையசைத்து நிற்கும் முற்றிய கதிரையுடைய நெற்பயிரை நடன மாதாகவும் வயலிலுள்ள தவளைகள், மண்டுகங்கள், மின்மினிகள் என்பவற்றை வாத்தியகாரராகவும் சித்திரித்துக் தற்குறிப்பேற்ற அணியில் பாடலைச் சுவை ததும்பச் செய்துள்ள எமது நாட்டுப் புலவர் சிற்சபேசன் கம்பரின் பாடலையும் விஞ்சி நிற்கின்றார் அன்றோ!

‘கன்னாங்கரிய குதலிவனாக் கரையிற்றெருவிற் சாய்ந்துவளர் தென்னாம்பாளை மதுச்சொரியத் தேறலுண்டு தீகைத்தயருஞ் சின்னங்கிறிய வணில்மீது சீறிச்சினாங்குக் காக்கையதன் கன்னாங்கிறியக் குட்டுமொரு காட்சியென்று முளதாமால்.’

கவிநயம் - 22

**வித்யாரத்தினம் சோ. நடராசன்
(10-7-1910 - 28-6-1988)**

தங்கத் தாத்தா என்று போற்றப்பட்ட நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரை எம் நாட்டுக் குழந்தைகள் தொட்டுப் பலரும் அறிவர். அவரது பரம்பரையே கவிதை நிறைந்த பரம்பரை. அவரது புதல்வர்களும் சிறந்த புலவர்களாக விளங்கினார்கள். அவர்களின் புதல்வராகிய பண்டிதர் இளமுருகனார் சிறந்த புலவர். செந்தமிழின் தூய்மையைப் பேணுவதில் மிகவும் ஆர்வங் காட்டியுழைத்தவர். எம்நாட்டுச் சிதம்பரம் எனப் போற்றப்படும் காரைநகர் சிவன் மீது சிவானந்தத் கேள்கதும்ப் சிதம்பர புராணம் பாடிப் புகழ் பெற்றவர். தங்கத் தாத்தாவின் இன்னொரு புதல்வர்தான் வித்தியாரத்தினம் சோ. நடராசன் அவர்கள். அவர் சிறந்த எழுத்தாளர், ஓலிபரப்பாளர். கல்வி அமைச்சின் பரிட்சைத் திணைக்கள் அதிகாரி, சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாளர். சிறந்த கவிஞர். தமது உத்தியோகத்தின் கடைசிப் பகுதியில் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் கண்காணிப்பாளராக எம்மோடு கடமையாற்றியவர். நாடகத் துறையிலும் ஈடுபட்டுப் பல நாடகங்களை எழுதியதோடு அவற்றில் பாகமேற்றும் நடித்தவர். ‘மன்றாடி அரங்கு’ என்ற நாடக மன்ற மூலம் பல நாடகங்களை அரங்கேற்றிப் புகழ் பெற்றவர். அலுவலகத்தில் வேலை செய்த எம் போன்ற

பலரையும் அக்காலத்தில் நாடகங்களில் ஆடவைத்த பெருமைக்குரியவர்.

வித்தியாரத்தினம் சோ. நடராசன் அவர்களைப் பலரும் ‘சோவண்ண’ என்றே அழைத்து வந்தனர். இவர் தமது ஆரம்ப வாழ்க்கையைப் பத்திரிகைத் துறையிலே தொடங்கினார். இலங்கை வாணோலியில் ஒலிபரப்பாளராகவும் கடமை செய்தார். இலங்கை வாணோலியில் முதலாவது தமிழ் ஒலிபரப்பாளரும் இவர் தான். இவர் கலைத்துறைக்கும், இலக்கியத் துறைக்கும், கவிதைத் துறைக்கும், மொழி பெயர்ப்புத் துறைக்கும், அளப்பரும் சேவை ஆற்றியுள்ளார். என்றும் நிலைத்து நிற்கும் அற்புதமான அயர் காலியங்கள் பலவற்றைப் படைத்துள்ளார்.

மகாகவி ரவீந்திரநாத் தாகூரின் ‘கீதாஞ்சலியைக் கவிதை’ வடிவில் செய்துள்ளார். காளிதாசனின் மேகதூதத்தைத் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். வடமொழியிலுள்ள நீதிநூலாகிய இதோபதேசம், பஞ்சதந்திரம், மிருச்ச கடிகம். (தமிழில் பொம்மை வண்டி) என்பனவற்றையும் தமிழிலே பெயர்த்துத் தந்துள்ளார்.

சிங்கள மொழியிலுள்ள காவியமான ‘செலவிகினி சந்தேசய்’ என்ற நூலைத் தமிழில் ‘பூவை விடு தூகு’ என்ற பிரபந்தமாகப் பாடியுள்ளார். ஆனந்த குமார சவாமி எழுதிய ‘டான்ஸ் ஓவ் சிவா’ என்னும் ஆங்கில நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். பெளத்தமத அறநெறி நூலாகிய தம்மபதத்தையும் தமிழில் செய்துள்ளார்.

சாகித்திய மண்டலத் தமிழ்க் கவிதைக் குழுவின் தலைவராகவும் இலங்கைச் சங்கீத நாட்டிய சங்கத்தின்

தலைவராகவும் விளங்கிய இவரின் தனிப்பாடல்களும் பல உள். இவர் கவிதை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், ‘கவிதையென்பது புலவனின் அந்தரங்க அனுபவம், அது மொழியாகிய குறியீட்டின் மூலம் பார்வைக்கு வைக்கப்படுகிறது. இக்குறியீடு காமதேனு போல, விரும்பிய பொருளைக் கொடுக்கும். பொருள் கொள்வோர், ‘கற்பணையின் முழு உருவத்தையும் ஒரு சேரக் காணும் வாய்ப்பைப் பெறுவர்’ என்று கூறியுள்ளார்.

கவிதையில் வரும் அனுபவம் ஆராய்ச்சியால் ஏற்படும் தெளிவன்று. அது அந்தக் காரணங்களால் அறியும் அறிவுக்கு மேற்பட்ட நேரறிவு என்ற அவரது கருத்தும் கவிநயத்தில் சிந்திக்கற்பாலதொன்றாகும்.

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் சோ. நடராசன் அவர்களைச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள்கள் வாயிலாகவும், தனிப்பாடல்கள் வாயிலாகவும் பாராட்டியுள்ளார்கள். நவாவியூர் சோ. நடராசன் தமிழிற் செய்த செலவிஹினி சந்தேச மென்னும் பூவை விடு தூது பற்றிப் பண்டிதமணி பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்,

‘பூவைவிடு தூது புலவர் மகனளித்தார்
நாலை மணஞ்சைய் நறுந்தமிழில் - கோலைவலை
என்றவைகைக் க்யால் இருமொழிக்கு நன்னாட்டு
துன்றுவிக்குந் தூதுகொலித் தூது’

என சோ. நடராசன் அவர்களின் தமிழ்ப்பணியை - சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளுக்கும் நல்ல நட்புத் தூதாகச் செந்தமிழ் மணக்கப் பூவை விடுதூது பாடிய பணியைப் பாராட்டியுள்ளார் பண்டிதமணி. காவியத்தில்

வரும் தூது பூவை - நாகணவாய் ஆனால், “செலவிலுள்ள சந்தேச (காவியம்) என்ற சிங்கள காவியத்தைத் தமிழ்ப் பிரபந்தமாக - பூவை விடு தூதாகச் செய்தாரே சோ. நடராசன் அது இரு மொழிக்கும் ஒற்றுமையை - நல்ல நட்பை விளைக்கும் தூதாக நிற்கிறது என்பதுதான் பண்டிதமணியின் கருத்தாகும்.

மேலும், சோ. நடராசன் அவர்களின் கவித்துவம் தனித்துவமானது. அதனை முன்னாள் தினகரன் ஆசிரியரும் செந்தமிழ்ப் பண்டிதருமாகிய திரு. வே. க. நாதன் பின்வருமாறு காட்டியுள்ளார்,

‘காவிற் சிறந்தன கற்பகக் காநலஸ் காட்டுவெழிற்
புவிற் சிறந்தன செந்தா மரைகதி புண்டெழுந்த
மாவிற் சிறந்தன உச்சைச் சிரவ மசிதலத்திற்
யாவிற் சிறந்த நப்ராச மேகக் கவிமழையே’

பூஞ்சோலைகளில் சிறந்தது கற்பகச் சோலை. பூக்களிற் சிறந்தது செந்தாமரை. வேகமான குதிரைகளிற் சிறந்தது (உச்சைச் சிரவம்) இந்திரனது குதிரை. பூமியில் பாவில் சிறந்தது நடராசனாகிய மேகம் பெய்த பாமழை என்கிறார் திரு. வே. க. நாதன் அவர்கள்.

நவாலியூர் சோ. நடராசனின் மொழி பெயர்ப்புக் கவிதைகளும் இயல்பான கவிதைகள் போல் ஆற்றோட்டமாக அமைந்து நிற்கும். இவருடைய மொழி பெயர்ப்பும் முதனுலைப் போலச் சுவையும் இனிமையும் மலிந்து விளங்கும். காவிதாச மகாகவியின் காவியமுத்தைத் தமிழரும் சுவைத்து இன்புறுமாறு செய்துள்ளார். அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம்.

‘மருள்விழி மாஸிற்கண்டேன் வாண்முகம் மதியிற்கண்டேன்
புருவங்கள் திரையிற்கண்டேன் புனைகுழல்

மயிலிற்கண்டேன்

திருவளர் சாயல்கண்டேன் திகழ்கொடியதனில் அந்தோ
உருவெலா மொருங்குகான வொருயாருள் கண்டிலேனே.’

இவருக்குக் கவிதை குலவித்தை என்பதைப் பொருட்
குணங்கள் நிறைந்த இப்பாடல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.
பாடலில் இயக்கன், காதலியை முன்னிலையாக்கிக்
கூறுகிறான். உத்தர மேகப் பகுதியில் வரும் காட்சி இது.
அவளுடைய அவயவங்கள் எல்லாவற்றையும் சிறப்பாகக்
காண்கின்றான். காதலியின் அழகான கண்கள் மான் விழி
போன்றன. அவளது முகம் சந்திரன் போன்றது. கட்
புருவங்கள், சுருண்டு வரும் திரைகள் போன்றவை அவளது
கூந்தல் மயிலின் பீலிக் கூட்டங்கள் போன்றது. சாயலின்
மென்மை பிரியங்குக் கொடி போன்றது என்று சொல்ல
வேண்டிய கருத்தை வேற்றுப் பொருள் வைப்பு அணியாக
இவளது மருள் விழியை மானில் கண்டேன், இவளது வாண்
முகத்தை மதியில் கண்டேன், இவளது புருவங்களைத்
திரையில் கண்டேன், இவளது புனைகுழலை மயிலில்
கண்டேன். இவளது திருவளர் சாயலைத் திகழ் கொடிதனில்
கண்டேன்.

இவை எல்லாவற்றையும் என் காதலியிலே கண்டேன்
என்று சொல்ல வேண்டிய அந்தோ உருவெலாம்
ஓழுங்குகான ஒரு பொருள் கண்டிலேன் என்று இன்னொரு
வாய்ப்பாட்டாற் கூறியிருக்கிறார். மொழி பெயர்ப்புப்
பாடலில் அலங்காரமும் சுவையும் நனி சொட்டுகின்றன்.

ஜந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஜயவர்த்தன புரத்தில்
இருந்த முருகன் ஆலயத்தையும், சிவபெருமான்

ஆலயத்தையும் செலவிலுள்ள சந்தேசத்தில் சிறீ இராகுல தேரர் அழகாக வர்ணித்துள்ளார். அப்பாடல்களை மொழி பெயர்த்த நவாலியூர் சோ. நடராசன் அவர்கள் தமிழின் அணி அலங்காரங்கள் மிலிர அழகாகப் பாடியுள்ளார். அப்பாடல்களில் ஒன்று பின்வருமாறு :

‘அகிற்புகை கருப்புரத்தின் அளாவிய புகையினோடு
துகிற்காட நிரைகள் தூங்கத்துவன்றிடு முரசுஞ்சங்கும்
முகிற்குல மென்னவேங்க முதிர்மணி யிரட்டவன்பு
முகிழ்ந்திடத் தமிழ்ப்பாவோதும் முக்கணன் கோயில்சேர்வாய்’

ஸதன் பவளன சீயுகி தெம ஓ
கிறந ராதந கிடிடு டேம ட
மனகல் இசுறு கோவில கைனே கை ஓ
மதில் ஒஷுரை கோவிலை உடினே உதி ட.

என்ற அடிகளில் தமிழ்ப்பா ஒதும் முக்கணன் கோவில் - சிவன் கோவில வழிபாடு அழகாகக் கூறப்படுகிறது. ஒஷுரை கோவிலை இசுறு கோவில் என்பது ஈசுரன் கோவில் - அதாவது சிவன் கோவில். தூதாகச் செல்லும் பூவையை - நாகணவாயைப் பார்த்துப் புலவர் முன்னவன் கோயில் சேர்வாய் என்று கூறுகிறார். இனிச் சிவன் கோவிலில் அகிற் புகையோடு கருப்புரத்தின் புகையும் சேர்ந்தெழுகின்றது. துகிற் கொடிகள் நிரை நிரையாக நின்றசைகின்றன. முரசமும் சங்கும் மேகம் போல் முழங்குகின்றன. மணிகள் இரட்டுகின்றன. பண்ணமைந்த தமிழ் பாக்களை அன்பர் பாடுகின்றனர். அழகுற்ற மகேசுவரனின் கோவிலிற் சிறிது பொழுது தங்குவாய்.

இம் மொழி பெயர்ப்புப் பாடலிலும் தமிழ்ப் பாடலின் இயல்பான கவையைக் காண்கின்றோம். எதுகை, மோனை நயங்களும் ஒசை நயத்திற்குத் துணை செய்கின்றன. முரசும் சங்கும் முகிற் குலம் போல ஒலித்தல் என்பதில் உவமையனியைக் காணலாம். துமிழில் அளாவுதல், தூங்கல், ஏங்கல், இரட்டல், முகிழ்த்திடல், ஒதல் போன்ற சொற்களும் உரிய பொருளைத் தந்து சொல் நயம் பயப்படுவதனையும் காண்கின்றோம்.

நவாலியூர் . சோ. நடராசன் அவர்கள் ஒரு தனிப்பாடலில் புழுவின் பிரலாபம் மூலம் உலகத்தியற்கையை அழகாகச் சித்திரித்திருக்கிறார். அப்பாடல் ஒரு உருவகக் கதைப் பாடல் போல் நல்ல தத்துவத்தையும் விளக்குகின்றது. அப்பாடல் பின்வருமாறு:

‘முன்னொருநாள் நானோர் முதிர்மா துளங்கனியின்
சின்ன விதைகளிடை வாழுஞ் சிறப்பைந்தேன்
சின்ன விதைகளிலோன் றுரைத்ததுதன் சித்தத்தே
பின்னொருநாள் நானோர் பெரிய மரமாலேவன்

தண்ணோர் பசுங்கிளைகளுடே தழைத்த தென்றல்
பண்ணோ ரிசைபாடப் பச்சிளையி வொளியாட
வன்மையுட னழகொழுக வாழ்ந்திடுவ னினிதாக
மென்மைபெறும் மற்றோர் விதையைழுந்து வாய்விட்டே
கேளாய் இளம்பிள்ளாய் கிளரினமைப் பருவத்தே
வாளா வுனைப்போல வளர்கற் பனைசெய்தேன்
ஆனாலவ் வாசையெலா மகன்றனவே யழங்கதையாய்
மேனாளைப் போலன்றி விடய மனந்தறிவேன்

என்றுசொல் முன்றாமோன் ‘ஹங்கள் வருங்காலம் நன்று மிடியுமன நான்கவறே’ என்றதுவே எதிர்காலத் தேநாம் ஏற்றும் பெறாவிட்டால் முதிர்வாழ்வு கோணங்கிக் கூத்தாய் முடியுமன

நாவல தொன்று நயந்துகரத்த கைந்தாம்வித் தேவை வெறும்பேச் செதிர்கால மற்றுகோ ஆனா நிகழ்காலத் தமைப்பையறி யாதிருந்தோம் ஆனா நிகழ்காலத் தமைப்பை யறிந்திடுவோம்

ஆராம் விதைகவறும் ‘அளந்த தளந்தபட மாறாதிருக்கு’ மென்றே மற்றவிதை கறிறிற்று ‘நானிறவே எனல்லாம் நடக்குந் திறமானால் தானவற்றைச் சொல்லாற் றகவுரைக்கத் திறமறியேன்’

என்றிவ்வா ஹத்தனையோ வித்தெல்லா மிரைந்திடவே ஒன்றேனுந் தெளிவின்றி யாவிக்குழப்ப மனதானால் வித்தால் நிறைந்தவந்த மாதுளையி ரிருக்கைவிட்டே வித்தில்லா வாழைப் பழுத்திடைமோ ஈத்துறைந்தேன்’

நோக்கு 5 - 1965

ஒரு மாதுளங் கனியில் பல விதைகள் உண்டு. அந்த விதைகளில் ஆறு வித்துக்கள் கூறியனவற்றையும், மற்றைய வித்துக்கள் இரைந்த கதையையும் கூறுகிறார் கவிஞர். இவ் விதைகளுள் ஒரு சிறிய விதையினுள்ளே இருந்த புழு இவற்றைக் கேட்டுக் குழப்பமடைகிறது. ஒன்றேனும் தெளிவின்றி ஒலிக்குழப்பம் அடைகிறது. ‘வித்தால் நிறைந்த அந்த மாதுளம் பழம்’ என்கிறார். பின்னர் அந்த மாதுளையின் இருக்கை விட்டு வித்தில்லாத இடத்தை

நாடுகிறது. அப்பும் கடைசியில் ‘வித்தில்லா வாழைப் பழத்திடை சென்று அமைதியாக மோனத்தில் உறைகிறது.

உலகத்தியற்கையை உருவக்கதை காட்டுகின்றது. ஆரவாரம் நிறைந்த உலகில் அமைதி கிடையாது. வாழைப்பழம் போன்ற ஞானப் பழத்திற்றான் அமைதி கிட்டுமென்பதையே நவாலியூர் சோ. நடராசன் அழகாகச் சித்திரித்துள்ளார்.

இவர் இந்துமத தத்துவம், புத்தமத தத்துவம், பிற மதக் தத்துவங்கள் என்பனவற்றை நன்கு அறிந்து கவி செய்தவர். புத்தமத துறவியாகச் சிறிது காலம் வாழ்ந்து மீண்டும் இந்துமத வாழ்வில் உள்ளத் துறவியாக வாழ்ந்து நாட்டின் சமயம், மொழிகள் என்பவற்றின் ஒற்றுமைக்காகக் கவிபல படைத்தவர், வித்தியாரத்தினம் நவாலியூர் சோ. நடராசன். அன்பு, சாந்தி, சமாதானம், அஹிம்சை ஆகிய தத்துவங்களைக் கடைப்பிடித்த அன்னாரின் கவிதைகளும், பனுவல்களும் இந்நாட்டில் நின்று நிலவி நன்மை பயப்பனவாக்.

‘விழித்த பாழுதில் விழுமியலே ரின்பக்
களியிற் புலன்கள் கலக்க - விழியா
உறக்கத்திலே யுளிர்ப்பா யுள்ளொளி யானானை
மறக்கத் தகுமோ மனம்’

வட மொழி சூத்திர மகாகவியின் பொம்மை வண்டி

வணக்கம்

கவிநயம் - 23

வேந்தனார்

(5.11.1918 - 18.9.1966)

தமிழிலே தனியாப் பற்றும் தனித்தமிழ் ஆர்வமும் கொண்ட புலவர் வேந்தனார். வேந்தனாரின் தாயகம் வேலணை. அதனால், வேலணை வேந்தனார் எனவும் புகழ் பெற்றவர். பெற்றோர் இவருக்கு வைத்த பதிவுப்பெயர் நாகேந்திரம்பிள்ளை என்பதாகும். சிறுவராயிருந்த காலத்திலேயே தனித்தமிழ் ஆர்வங் காரணமாகவும் பண்டிதர் இளமுருகனாரின் அறிவுரையினாலும் தமது பதினாறாவது வயதிலே தம் பெயரை ‘வேந்தனார்’ என மாற்றிக் கொண்டார். இந்திரனுக்குரிய பெயர்களிலொன்று வேந்தன். தொல்காப்பியத்தில் இந்திரனுக்கு வழங்கிய தமிழ்ப் பெயர் வேந்தன் என்பதாகும். ‘வேந்தன்’ என்ற பெயரோடு ‘ஆர்’ என்னும் மரியாதைப் பண்மையைக் கூட்டி வேந்தனார் ஆனார். வேந்தனார் என்ற இப்பெயரே இன்றும் நிலைத்து விட்டது.

வித்துவான், பண்டிதர், சைவப்புலவர், பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர் என்ற தகைமைகளோடு திருவாவடுதுறை ஆகீனம் வழங்கிய தமிழ்ப் பேரன்பர் என்னும் பட்டத்தையும் பெற்றவர் வேந்தனார். 20

ஆண்டுகளாக 1966இல் இறக்கும் வரை அவர் பரமேசுவரக் கல்லூரியிலே தமிழாசானாகப் பணி செய்தார்.

சங்க இலக்கியங்கள், புராண இதிகாசங்கள், பழந் தமிழ்க் காப்பியங்கள் என்பவற்றில் துறைபோகிய வேந்தனார் முற்போக்குக் கொள்கைகள் கொண்டவராகவும் விளங்கினார்.

இவர் பாரதியாரை மக்களின் கவிஞர்ன் எனப் போற்றினார். இவர், பாட்டுக்கள் பற்றி வெளியிட்ட கருத்துக்கள் முற்போக்குடையன. பாட்டுக்கள் உணர்ச்சியைக் கிளரச் செய்தல் வேண்டும். அவை எளிதில் பொருள் விளங்குவனவாக இருத்தல் வேண்டும். கவிஞர்ன் மக்களின் தேவைகளையும், விருப்பங்களையும் நன்கு வெளிப்படுத்தல் வேண்டும். கவிஞர்ன் மக்களின் உள்ளத்தில் புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சுதல் வேண்டும் என்ற கருத்துக்களைக் கொண்டே வேந்தனார் கவி செய்தார்.

புலவர் வரிசையில் வேந்தனாருக்குச் சிறந்த இடம் உண்டு. இவரது கவிதைகளில் தனித் தமிழ்ச் சொற்களையே காணலாம். கவிதைகள் ஓசைநயம் உடையனவாக இருக்கும். அத்தோடு உணர்ச்சியைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்வனவாகவும் இருக்கும். யாப்பு வகையில் சிந்து, கண்ணி என்பவற்றைச் சிறிதளவே கையாண்டிருக்கிறார். குறள் வெண் செந்துறை, கட்டளைக் கலித்துறை, வெண்பா என்பனவற்றை இவர் விரும்பிக் கையாண்டுள்ளார். எனினும், விருத்த யாப்பையே வேந்தனார் பெருமளவு கையாண்டுள்ளார். விருத்தங்களிலும் அறுசீர்ச் சந்த விருத்தமே இவருக்கு மிகுதியும் கைவந்ததாகத் தெரிகிறது. சொற்கள் மூலம்

உணர்ச்சியைக் கிளறச் செய்வதற்கு அறுசீர்ச் சந்த யாப்பு மிகவும் உகந்தது என்பது அவரின் முடிவு போலத் தெரிகின்றது எனச் ‘சொக்கன்’ அவர்கள் தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவான் க. வெந்தனார் என்ற நூலில் மதிப்பீடு செய்துள்ளார்.

இலக்கியம் படைக்கும்போது தூய மொழியில் தமிழ் மரபில் அமைய வேண்டும் என்பதைப் பின்வரும் கவிதை மூலம் தெரிய வைக்கின்றார். அப்பாடல் -

‘அன்னைதரும் மூல்வையொலும் தூய்தாக
அமையாதேல் அருந்தும் பிள்ளைக்
கிண்ணல்தரும் என்றுணர்வோம் இலக்கியத்தைப்
படைத்திடுங்கால் இனிய தூய
கன்னல்தரும் சுவைமொழியாய்த் தமிழ்மரபு
கடக்காமல் கவின யாத்துத்
தொன்மைநிலைச் செந்துமிழே எங்கள்திரு
எனுஞ்சிறப்பைத் துலங்க வைப்போம்.’

வெந்தனார் இப்பாடல் மூலம் தமிழ்மரபு கடக்காத செய்யுள் ஆக்கத்திற்கே பள்ளியெழுச்சி பாடியுள்ளார். தமிழ்க் கவிதை தூயதாக, கரும்பு போல சுவை போல் இனியதாய், தமிழ் மரபு கடவாததாகச் செவ்வனே அழகாக யாக்கப்படல் வேண்டுமென்பதையே “இலக்கியத்தைப் படைத்திடுங்கால், இனிய தூய கன்னல் (கரும்பு) தரும் சுவை மொழியாய், தமிழ் மரபு கடக்காமல் கவின (அழகாக) யாத்து” எனப் பாடியிருக்கிறார் வெந்தனார். இதற்கு அமைவான ஓர் உவமானத்தையும் தந்து அழகாக, தெளிவாகத் தமது கருத்தினை விளக்கியிருக்கிறார். தாய்

குழந்தைக்குக் கொடுக்கும் முலைப்பால் தூய்மையாக இராவிட்டால் அது குழந்தைக்கும் பல துண்பங்களையும் நோயையும் உண்டாக்கும். அதுபோல் செய்யுஞம் தூய்மையில்லா விட்டால் இன்னல் தரும் என்பதனையே “அன்னை தரும் முலைப்பாலும் தூய்தாக அமையாதேல் அருந்தும் பிள்ளைக்கு இன்னல் தரும் என்று உணர்வோம்” எனப் பாடியிருக்கிறார்.

மேலும், தொன்மைநிலைச் செந்தமிழே (பழைய செந்தமிழே) எங்கள் திரு (எங்கள் செல்வம்) அந்தச் சிறப்பைப் பாதுகாத்துத் துலங்க வைத்தல் எம் கவிஞர் கடன் என்பதை ‘எங்கள் திரு எனும் சிறப்பைத் துலங்க வைப்போம்’ என்று கூறியின்னார் வேந்தனார். பாடல் எளிய நடையில் தூய தமிழில் ஒசை நயத்துடன் அமைந்திருப்பதை நாம் கண்டு நயக்கலாம்.

இன்னோர் பாடலில் கவிப் பொருளைப் பொறுத்தவரையில் புதுமையை விரும்புகிறார். யாப்பமைப்பில் பிழையின்மை, மரபமைதி என்பனவற்றைப் பேண விரும்பினும் கவிதைப் பொருளில் அவர் புதுமை விரும்பி என்பதை அப்பாடல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அப்பாடல் பின்வருமாறு :

‘யாடுகீன்றார் எல்லோருங் கவிஞ ரஸ்ஸர்
யாட்டென்றாற் பண்டதர்க்கே உரிமை யல்ல
ஒடுகீன்ற பெருவெள்ளப் பெருக்கே போல
உணர்ச்சியிலே உயற்றெழுந்த ஒளியால் ஒங்கீ
வாடுகீன்ற மக்களினாம் மகிழ்ச்சி கொள்ள
மறுமலர்ச்சிப் பெருவாழ்வை வழங்கு மாற்றல்

கடுகின்ற கொள்கையினால் எழுச்சி கொண்டு
குழுகின்ற கோளரியே கவிஞ நாவான்.’

இப்பாடவில் கவிஞன் யாவன்? அவன் கடமை என்ன? கவிதை எது, கவிதை ஊற்று எது என்பனவற்றைத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார் வேந்தனார். ஆற்றோட்டமான நடை, அழகான சந்தங்கள், இனிய ஒசை என்பன அமைந்த பாடல் இது. இவற்றுக்கு மேலாகப் புலவனின் உள்ளத்துணர்ச்சியைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

வாடுகின்ற மக்கள் மறுமலர்ச்சி காண வேண்டும். மறுமலர்ச்சிப் பெருவாழ்வைப் பெற்று மகிழ்தல் வேண்டும். கவிஞன் மறுமலர்ச்சிக் கொள்கையோடு எழுச்சி கொள்ளல் வேண்டும். சிங்கம் போல கர்ச்சிக்க வேண்டும் என விரும்புகிறார் புலவர். ‘எழுச்சி கொண்டு குழுகின்ற கோளரியே (சிங்கமே) கவிஞன்’ எனக் கவிஞரைச் சிங்கமாக உருவகித்திருக்கிறார்.

இப்பாடவில், பாட்டுப் பாடுகின்றவர் எல்லோரும் கவிஞர் அல்லர். பாட்டும் படித்த பண்டிதர்களுக்கு மட்டும் உரியது அல்ல. கவிதை உள்ளத்துணர்ச்சியில் ஊற்றெடுத்து வெள்ளாம் போல் பாய்தல் வேண்டும்.

வாக்கினில் ஒளி வீசல் வேண்டும், உள்ளத்துணர்வுண்டானால் வாக்கினில் ஒளி வீசமன்றோ! அந்த ஒளியால் வாடுகின்ற மக்களினம் மறுமலர்ச்சி பெற்று மகிழல் வேண்டும். இம் மறுமலர்ச்சியை எழுச்சி கொண்டு செய்ய வேண்டியவன் நல்ல கவிஞன். இதனையே,

‘யாடுகின்றார் எல்லோரும் கவிஞர் அல்லர்
பாட்டென்றால் பண்டிதர்க்கே உரிமையல்ல’

என்று தொடங்கும் அடிகளால் விளக்குகிறார் வேந்தனார். மக்கள் நல்வாழ்வுக்கு கவிதை பயன்படல் வேண்டும். கவியலங்காரத்தோடு நின்றுவிட்டால் போதியதன்று. கவிஞரும் மக்கள் நல்வாழ்விற்காகக் கவிதை சமைத்தல் வேண்டும். புரட்சிக்கவி பாரதியாரின் புதுமைக் கருத்துக்கள் போன்ற கருத்துக்களும், உணர்ச்சியும் இப்பாடவில் இடம்பெற்றிருப்பதையும் நாம் கண்டு நயக்கலாம்.

மக்கள் வாழ்வு பற்றிக் கூறும் பாடவில் மக்கள் எவ்வளவு சீரழிந்து போனார்கள். ஆய்வும் அறிவியல் அறிவுமின்றிச் சீரழிந்து விட்டார்களே! என வேந்தனார் கால மக்கள் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் ஒரு பாடலையும் எடுத்துக் கொள்வோம்.

‘பாருளோம்பித் தம்நலத்தைப் போற்றி வாழ்ந்து
யான்றுகின்ற மக்களினம் பாலிந்த நாடு
மருளோம்பும் அடிமைவினை வயலாய் இந்த
வையமைலாம் நகைத்திகழு வறுமை மிஞ்சி
இருளோம்பும் வாய்க்கதைகள் இயங்கி ஏத்தி
எண்ணிறந்த சிறுதெய்வம் எங்கும் நாட்டித்
தெருளோம்பும் ஆய்வுணர்ச்சி சிறிதும் ஒன்றிச்
சீரழிந்து பாழ்ப்பட்டுச் சிதைந்து போனோம்.’

தூங்கிக் கிடக்கும் ஒரு சமுதாயத்தைத் துயிலுணர்த்தும் பாடல் இது. பாரதியின் அருட்டுணர்ச்சியும் பிரதிபலிக்கிறது. தமது நாட்டவருக்கும், தமது இனத்தவருக்கும் வேண்டும் உண்மைகளை வேந்தனார் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். புதிய ஆய்வுக்கும், அறிவியலுக்கும் வாழ்த்தும், வரவேற்பும் கூறுகிறார்.

“தெருளோம்பும் ஆய்வுணர்ச்சி சிறிதும் இன்றி” என்று கூறுவதன் வாயிலாகத் தெளிவான் ஆய்வின் அவசியத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். அதே நேரத்தில் ‘எண்ணிறந்த சிறு தெய்வம் எங்கும் நாட்டித் தெருளோம்புவதையும் இருள் ஓம்பும் பொய்க்கதைகள் இயம்பி’ (சொல்லி) ஏத்துதலையும் கண்டிக்கவும் செய்கின்றார்.

சுயநலத்தைக் கண்டித்து ‘பொருளோம்பி (காத்து) தம் நலத்தைப் போற்றி வாழ்ந்து பொன்றுகின்ற (மடிகின்ற) மக்களினம் பொலிந்த நாடு’ என்று கூறுகிறார். அருளுக்கு எதிர் மருள், அந்த மருளைப் போற்றி அடிமைத்தனம் என்ற பயிர் இந்த நாட்டில் விளைகிறது என்பதையே “மருளோம்பும் அடிமை விளைவயல் என உருவக அணியாகக் கூறுகிறார். அடிமைத்தனமும் வறுமையும் அழிய வேண்டுமென்பதைப் பாடல் அழகாகச் சுவையாக விளக்குகின்றது.

வேந்தனார் சிறந்த குழந்தைக் கவிஞர். சங்க இலக்கியங்கள், காவியங்கள், பிரபந்தங்கள் என்பவற்றில் தோய்ந்தெழுந்த வேந்தனார் குழந்தையாக மாறிக் குழந்தை அருபவத்தோடு பாடல்கள் பாடியுள்ளார். ஈண்டு குழந்தைப் பாடல்கள் எவையென்பது பற்றியும் சிந்தித்தல் பொருத்தமானதாகும். குழந்தைகளின் விருப்பங்கள், தேவைகள், கவர்ச்சிகள் என்பவற்றை மையமாகக் கொண்டு, குழந்தை நிலையில் நின்று குழந்தைகள் பாடத்தக்கனவாக அமைக்கும் பாடல்களே குழந்தைப் பாடல்கள்.

ஜந்து அல்லது ஆறுவயதுக் குழந்தைகள் தம்மையே பாட்டில் வரும் பாத்திரங்களாகப் பாவனை செய்து ஆடியும் குதித்தும் பாடுதற்குரிய பாடல்களே குழந்தைகளுக்கு

உகந்தவை. வேந்தனாரின் அம்மாவின் அன்பைக் காட்டும் “காலைத் தூக்கிக் தண்ணில் ஒற்றிக் கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா” என்ற குழந்தைப் பாடல் பிரசித்தமானது. அவரது பாடல்களுள் மனிதாபிமானத்தைக் காட்டும் பின்வரும் பாடலும் மகத்தானதோன்றாகும்.

‘காலில் லாத நொண்டி மிகவும்
 களைத்துப் போனான் அம்மா
 கோலை ஊன்றி நடந்து முதுகு
 கவரிப் போனான் அம்மா
 பாவும் அந்த நொண்டி எங்கள்
 பள்ளிக் கவுத் தெருவால்
 போகும் போது கண்டேன் ஜயா
 புண்கள் காலில் அம்மா
 இனிப்புக் கடலை வாங்கக் காசு
 இனிமேல் கேட்க மாட்டேன்
 தனித்த நொண்டி தவிப்பைய் போக்கத்
 தாரும் அம்மா காசு.’

இப்பாடல் குழந்தைப் பாடலாகையால் கருத்தும் கடுமையின்றி அமைந்திருக்கிறது. சொற்கள் எளிய நடையில் ஒசை பயந்து நிற்கின்றன. இப்பாடல் விளையும் பயிரான குழந்தைகளின் பிஞ்சு உள்ளத்திலே மனிதாபிமானத்தை உண்டாக்கும் என்பதில் எள்ளளவிலேனும் சந்தேகம் இல்லை. காலில்லாத நொண்டி களைத்துப் போனான்.

பாவும் அந்த நொண்டி ஜயோ, புண்கள் காலில் தனித்த நொண்டி. அவன் தவிப்பைப் போக்கக் காசு தாரும் அம்மா என்ற தொடர்கள் கட்டுக்கோப்பாகக் குழந்தை களை சொல்வது போல் அமைந்திருக்கின்றன. குழந்தையின்

உணர்ச்சி, நொண்டியின் உணர்ச்சி என்பனவற்றைக் கவிஞர் அழகாகச் சித்திரிக்கிறார்.

கவிதையைப் படிக்கும் அனைவரையும் நொண்டியின்பால் இரங்கவும் வைக்கின்றார். இத்தகைய பாடல்கள் குழந்தைகள் மனத்தில் நல்ல பண்பையும் மலரச் செய்யுமன்றோ!

வேந்தனாரின் பாடல்கள் அடங்கிய ஓர் நூல் கவிதைப் பூம்பொழில். இந்நூல் 1964இல் வெளிவந்துள்ளது. இந்நாலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் வழங்கிய இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கண்பதிப்பிள்ளை அவர்கள் வேந்தனாரைச் சோமசுந்தரப் புலவரின் வாரிசு என்னலாம் என மதிப்பீடு செய்துள்ளார். இவ்வாறு வேந்தனாரின் கவித்துவத்தின் மேன்மை அறிஞர்கள் பலராலும் போற்றப்படுகிறது.

கவிநயம் - 24

விபுலாநந்த அடிகள்
(1896 - 1947)

அடிகளார் மட்டக்களப்பு நகரிலே காரைதீவில் பிறந்தார். தந்தையார் சாமித்தம்பி, தாயார் கண்ணம்மையார். சுவாமிகளுக்குப் பெற்றோர் இட்டபெயர் மயில்வாகனம். துறவின் பின் பெற்ற பெயர் விபுலாநந்த அடிகள் என்பதாகும்.

இவர் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் தலைசிறந்த முத்தமிழ் வித்தகராய்த் திகழ்ந்தார். தவவாழ்வு கொண்டு தமிழ்மொழிக்கு அருந்தொண்டாற்றியவர். வட இலங்கையில் ஆறுமுகநாவலர் சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்கச் செய்தமை போன்று கிழக்கிலங்கையில் அடிகளார் பணி செய்துள்ளார். எனினும் இருவரும் நாடு முழுவதையும் நோக்கிப் பணிசெய்தவர்களே. அடிகளார் தோன்றிய காலம் ஆங்கில ஆட்சி வீறு கொண்டிருந்த காலம். அக்காலத்தில் எம்நாட்டுச் சமயம், கல்வி, கலாசாரம், பண்பாடு என்பன மேலைநாட்டு மோகத்தினால் அழிந்தொழியாது காப்பாற்றியவர் அடிகளாராவர். அன்றியும், இவற்றிற்குப் புத்துயிர் அளித்தவருமாவர். ஈழத்துத் தேசிய வீரர்களுள் அடிகளாரும் குறிப்பிடத்தக்கவராவர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் என்பவற்றின் முதன்முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்ற பேற்றையும் பெற்றவர்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர், மதுரைச் சங்கத் தமிழ்ப்பண்டிதர். விஞ்ஞான கலைமாணி, (B.Sc) விஞ்ஞான ‘டிப்புளோமா’ பட்டதாரி. சிறந்த கலைஞர், ஆராய்ச்சியாளர்.

இராமகிருஷ்ண விஜயம் (தமிழ்) வேதாந்த கேசரி (ஆங்கிலம்) பிரபுத்த பாரதம் (ஆங்கிலம்) ஆகிய சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியராகவும் அவ்வப்போது பணிசெய்தவர்.

யாழ்நால் என்னும் இசைத்தமிழ் நூலையும் மதங்கக்குளாமணி என்னும் நாடகத் தமிழ் நூலையும் ஆக்கியவர். சிறந்த செய்யுள் நூல்களையும் மொழி பெயர்ப்பு நூல்களையும் செய்துள்ளார்.

இவர் பக்திச் சவை நிறைந்த பல பாடல்களையும் பாடியுள்ளார். அவற்றுள் பின்வரும் இரண்டு பாடல்களை நோக்குவோம்.

‘வெள்ளைநிற மல்லிகையோ வேறைந்த மாமலரோ
வள்ளால் அடிபிளைக்கு வாய்ந்த மலரைதுவோ
வெள்ளைநிறப் பூவுமல்ல வேறைந்த மலரூமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.’

காப்பவிழ்ந்த தாமரையோ கழுநீர் மலர்த்தொடையோ
மாப்பிள்ளையாப் வந்தவர்க்கு வாய்த்த மலரைதுவோ
காப்பவிழ்ந்த மலரூமல்ல கழுநீர்த் தொடையுமல்ல
கவ்பியகைக் காந்தளாடி கோமகனார் வேண்டுவது.’

அடிகளார், உள்ளத்தை - மனத்தை கமலமாக அதாவது உள்ளமாகிய கமலமென உருவகித்திருக்கிறார். அடிகளார், தூய்மைக்கு வெள்ளை, அதனால்தான் வெள்ளைநிற மல்லிகையென்றார். அந்த வெண்மையோ தூய்மையோ போதியதன்று. மனத்தூய்மையே - வெள்ளைமனமே வேண்டும்.

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் என்றார், திருவள்ளுவரும். தூய உள்ளங்களிலேதான் இறைவனும் உறைவார். ஆக, இறைவன் வேண்டுவதும் தூயமனமே.

இரண்டாவது பாடலிலும் கூப்பிய கைக்காந்தளே இறைவனுக்கு உகந்த மலர் என்கிறார். கூப்பிய கையாகிய காந்தள்டு என்பது உருவக அணி. கையைக் காந்தள் மலர் என்கிறார். தூயமனத்தோடு கைகூப்பி வணக்குவோமாயின் இறைவன் அருள் கிடைக்கும். அதைவிடுத்து விரிந்த தாமரைப்புவோ கழுநீர் - மலர்மாலையோ உமையின் கணவனாகிய இறைவனுக்கு உகந்த மலர் ஆகாது. இதனை விளக்கவே காப்பவிழ்ந்த தாமரையோ கழுநீர் மலர்த்தொடையோ மாப்பிளையாய் வந்தவர்க்கு வாய்த்த மலரெதுவோ எனக் கேட்கிறார் அடிகளார்.

காப்பு அவிழ்ந்த தாமரை, கழுநீர்மலர்களை விடக் கூப்பியகைக் காந்தள் மலரையே கோமகனார் வேண்டுவர் என்பதில் நயமான கருத்துத் தொனிப்பதைக் காணலாம்.

பூவிற்குத் தாமரையே என்று கூறப்படும் சிறந்த தாமரையும் வேண்டுவதில்லை. விரிந்த அழகான, மணங்கமமும் அந்த மலரும் வேண்டுவதில்லை. காந்தள் மலர் மணமற்றதாயிருக்கலாம், கூம்பியுமிருக்கலாம்.

ஆணாலும், அது கூப்பிய கையாக - அன்பு மணப்பதாகப் பக்தி சுரப்பதாக இருப்பதால் கூப்பிய கைக்காந்தள் மலரே வேண்டும். அதுவே ஈசன் உவக்கும் மலர் எனக் கூறிய கருத்துக்கள் ஆழமானவை. சுவையானவை.

அடிகளாரின் அனுபவத்தில் உதிர்த்த வர்ணனைக் கவிதைகள் இரண்டின் நயத்தைக் காண்போம். இமயமலைச்சாரல் பற்றிய ஆழகிய வர்ணனைப் பாடல்கள் அவை,

‘தேவரு மலர்விரிந்து சிந்தியூந் துகள்
செறிந்து மேவியபொன் வண்ணத்த வீதியெல்லா மன்னாத்தின்
தூவியெனப் பானுரையின் தோற்றுமென வியம்வீழ்த்
தாவில்புகழ் வெள்ளிவெற்றின் றவளாநிறம் பெறுவனானே.

நீலநிற விசும்பணவு நெடுங்குடுமி மலைத்தூர்கள்
மேல்விழுந்த வியமழையால் வெள்ளியெனத் திகழ்வனவால்
காலையிலு மாலையிலுங் கதிரவனார் வேதிக்க
மாலவ ராடையென வயங்குபோன் ரிறம்பார்ந்தே’

இப்பாடல்களில் இமயமலைச் சாரலின் சிறப்பை
எளிய நடையில் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார்
அடிகளாவர்.

தேவதாருப் பூக்கள் மலர்கின்றன. அவை மலர்ந்து
விரிந்தபோது பூக்களின் மகரந்தப் பொடிகள் கீழே
சொரிகின்றன. அம்மகரந்தங்கள் பொன்னிறமானவை.
அந்தப் பொன்னிற மகரந்தங்கள் வீதிகள் எல்லாவற்றிலும்
நிறைகின்றன. நிறையவே, வீதிகளும் பொன்மயமாகக்
காட்சி அளிக்கின்றன. இமயமலையிலிருந்து குளிர்ந்த -

மென்மையான பனிக்கட்டிகள் வீழ்கின்றன. பனிபெய்கின்றது. அக்காட்சி அன்னத்தின் வெண்மையான இறகுகள் போலவும் பாலில் எழுந்த வெண்ணுரை போலவும் தோற்றம் அளிக்கின்றன. வெள்ளியங்கிரி குற்றமில்லாப் புகழ்வாய்ந்த மலை.

அதனது வெண்மை நிறத்தை வீதிகளும் பெறுகின்றன. இமம் - பனி நிறத்தைக் கூறவந்த அடிகளார் அதனை அன்னத்தின் தூவி (இறகு) பால்நுரை என்பன போன்றது என உவமிக்கின்றார். இங்கே, அடிகளாரின் உவமை நயத்தைக் காண்கின்றோம். இரண்டாவது பாட்டின் வாயிலாக உயர்ந்த இமயமலையின் மிக்க உயரக் காட்சியைக் காண்கின்றோம். நீலநிறமுள்ள ஆகாயத்தைத் தொடும் உயர்ந்த உச்சியைக் கொண்ட மலைத் தொடர்கள் என வர்ணிக்கிறார். அதனையே பாடலில், நீல நிற விசம்பணவு நெடுங்குடுமிய மலைத் தொடர்கள், என்கிறார். அந்த மலைத் தொடர்கள் மேல் பனி மழை பெய்கிறது. அப்பனியின் காரணமாக வெள்ளியெனத் திகழ்கின்றன. அதாவது வெண்பொன் வெண்மையமாகக் காட்சியளிக்கின்றன. அந்த வெள்ளி நிறத்தின் போல் காலையிலும் மாலையிலும் சூரியனின் கதிர்கள் படுகின்றன. அதனால், இரசாயன மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. ஏற்படவே, வெண்ணிறம் பொன்னிறமாக மாறிக் காட்சியளிக்கிறது. அப்பொன்னிறமும் மாலவனார் - திருமாலின் ஆடைபோலப் பொன்னிறமாக மின்னுகின்றன.

வயங்குவ என்கிறார் - ஓளி செய்கின்றன என்பது பொருள். ‘மாலவனாராடையென’ வெள்ளியங்கிரி மலைத் தொடர்கள் வயங்குவ என்பது நல்லதோர் நயமுள்ள

உவமையனி. மேலும், அடிகளார் கற்பனைக் கவிஞர் மட்டுமல்லர். விஞ்ஞானம் அறிந்த மெய்ஞ்ஞானி. அடிகளார் தமது விஞ்ஞான அறிவை (பனிமழையை) கதிரவனார் - சூரியன், வேதிக்கப் பொன்னிறம் படர்ந்ததே என்பது மூலம் விளக்கியிருக்கிறார்.

இரசாயன மாற்றித்திற்கு அடிகளார் வழங்கிய ‘வேதித்தல்’ (Chemistry - இரசாயனவியல் - வேதியல்) என்ற சொல்நயமும் நயப்போமாக. முதற்பாட்டில் பொன்வண்ண விதியெல்லாம் பனிவீழி வெண்மைநிறம் பெற்ற தன்மையைக் கண்டோம். இரண்டாவது பாடவில் பனிமலை சூரியாலியால் பொன்னிறம் ஆகல் கண்டோம். ஒரு விஞ்ஞானம் உணர்ந்த புலவனின் கவி எவ்வளவு யதார்த்தபூர்வமானதென்பதையும் இப்பாடல்கள் விளக்கி நிற்கின்றனவன்றோ!

அடிகளாரின் கவிகள் பலதிறத்தன. அவரது மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளும் பிரசித்தமானவை. அவரது மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் தாழும், மொழிபெயர்ப்புப் போல் அமையாது சொந்த தமிழ்நடைக் கவிதைகள் போல உணர்வுட்டவல்லன. அடிகளார் ஆங்கிலவாணி என்ற பெயரில் மில்தனார், ஷல்லி, தெனிசன் ஆகியோரின் கவிதைகள் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்துப் பாடல் செய்திருக்கிறார். ஆங்கிலத்திலுள்ள வனப்புகளையெல்லாம் அடிகளாரின் கவிகளில் கண்டு நயக்கலாம். உவேட்சுவேத்தின் எளிய நடை, இயற்கையழகு என்பன அடிகளாரின் கவிகளிலும் ததும்பும். ஷல்லியின் கவிதைகள் விண்ணுலகத்தை மண்ணுலகத்திலே காட்டும். தெனிசனின் கவிதைகள் வீரச்சவை பொழியும்.

கவிதை நயங்கொண்ட செகப்பிரியருக்கு, ஷேக்ஸ்பியருக்கு அடிகளார் வழங்கும் பெயர் இது) நாடகங்களில் யூலியசீஸர் (Julius Caesar) நாடகத்தில் வரும் மொழிபெயர்ப்புப் பாடல் ஒன்றனை எடுத்துக் கொள்வோம்.

சீசரின் மனைவி பூர்ணியா. தீக்கனாக் கண்டமையால் அச்சமுற்று எழுகிறான். புறத்தே நிகழும் உற்பாதங்களும் அவளின் மனத்திலே கவலையை உண்டாக்குகின்றன. காலைப்பொழுதில் கணவனது முன்னிலையிற் சென்று “அகத்திடை இன்று இருந்திடுக அவை புகுதல் ஓழிக்” என வேண்டுகிறார். கலிபூர்ணியா கூறியதைக் கேட்ட சீசர் புன்னகை புரிந்து கூறிகிறார்,

‘அஞ்சினர்க்குச் சதமரண மஞ்சாத நெஞ்சத் தாவனுக் கொருமரண மவனிமிசைப் பிறந்தோர் துஞ்சவரைஞ் றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்குந் துஞ்மதிமு டரைக்கண்டாற் புன்னகைசைப் பவன்யான்

இன்னலூம்யா னும்பிறந்த தொகுதினத்தி லறிவாய்
இளஞ்சிங்கக் குருளைகள்யாம் யான்முத்தோ ளெனது
மின்வருவ தின்னலெனப் பகைமன்ன றறிவார்
பேதுறல்வெண் ஸைங்கேயான் போய்வருதல் வேண்டும்.’

பாடல்கள் எளிய நடைமுறையில் ஆற்றோட்டமாக அமைந்திருக்கின்றன.

மொழிபெய்ப்புப் பாடல் என்ற உணர்வின்றிப் பாடல்களைப் படித்து நயக்கின்றோம். பாடல்களில் வீரச்சவை கனல் கக்குகிறது. அஞ்சினவர்களுக்கு -

பயந்தவர்களுக்குத்தான் நூறு மரணம். பயந்தவன் நூறு முறை செத்துப் பிழைப்பான். அஞ்சாத ஆண்பிள்ளை இந்த உலகத்தில் ஒருமுறைதான் சாகின்றான். நாம் எப்போ ஒரு நாள் துஞ்சுவது இறப்பது நிச்சயம். அப்படியிருந்தும் சர்வுக்குப் பயப்படுபவன் துன்மதி மூடன் - புத்தியில்லாதவன். அப்படியானவர்களைக் கண்டால் எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வரும்.

நான் சாவுக்கு அஞ்சாதவன். மேலும், இன்னலும் யானும் சகோதரர். நான் பிறக்கும்போதே இன்னலும் கூடவே பிறந்ததொன்று! இருவரும் சிங்கக் குட்டிகள். அவற்றுள் நான் முத்தவன், இன்னல் இளையவன். அது எனக்குப் பின்வருவதால் நான் முத்தவன். இதைப் பகையரசரும் அறிவர். பெண்ணே கலங்காதே. நான் செனேற் சபைக்குப் போய்வருதல் வேண்டும் எனச் சீர் வீரமொழிகள் பகர்கின்றான். அஞ்சினவர்க்குச் சத மரணம் இன்னலும், யானும் பிறந்ததொரு தினம். இளஞ்சிங்கக் குருளைகள்யாம் என்றன போன்ற தொடர்கள் பாடவின் வீரச்சுவையை விளக்கி நிற்கின்றன. அவை பாடவில் வரும் பாத்திரமாகிய சீசரின் உள்ளத் துணர்வுகளை ஒளி பெறச் செய்கின்றன.

இந்தப் பாடல்களை மொழிபெயர்த்த விபுலாநந்த அடிகள் பல்லாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஒரு இலக்கியத்தின் சிறப்பை மூலக்கருத்தின் கவை குன்றாத வகையில் பாடியிருக்கிறார். அவரது கவித்துவம் பாராட்டத்தக்கது.

கவிநயம் - 25

**சுன்னைக் குமார சுவாமிய்யலவர்
(1854 - 1922)**

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் தொண்டாற்றியவர்கள் வரிசையில் (நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர், சன்னாகம் முத்துக்கவிராயர், நீர்வேலி சங்கர பண்டிதர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை) சுன்னைக் குமாரசுவாமிப் புலவர் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறார். இவர் முத்துக்குமார கவிராயரின் வழித்தோன்றல். வடமொழி, தென்மொழி ஆகிய இருமொழிகளையும் கரை கண்ட புலமையாளர். அறுபதுக்குக் குறையாத செய்யுள் நூல்களையும், வசன நூல்களையும், பதிப்பு நூல்களையும் இயற்றிப் புகழ்ப்படைத்தவர். பிறர் குற்றங்களைக் கண்டனம் செய்த தோடஞ்ஞர். முந்நாறுக்குக் குறையாத கண்டனங்களையும் கட்டுரைகளையும் தீட்டியவர். செந்தமிழ் இலக்கிய - இலக்கண வரம்பைச் செவ்வனவே பாதுகாத்தவர்.

இவர் யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம் என்னும் கிராமத்தில் 1854ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவரது தந்தை அம்பலவாணபிள்ளை. தாயார் சிதம்பரவம்மையார்.

இவர் மாணவனாயிருக்கும் காலத்திலேயே சுவைப்படப் பாடும் திறமையைப் பெற்றிருந்தார். கட்டுரை

வரைவதிலும், சொற்பொழிவாற்றுவதிலும் இணையற்ற திறமை பெற்றிருந்தார். இக்காரணத்தால் எல்லோரும் ‘புலவர்’ என்று அழைப்பாராயினர். புலவர் என்னும் பட்டம் அவருக்கு இயற் பெயராயிற்று. இவருக்குரிய புலவர் பட்டத்தைப் பற்றி வித்துவ சிரோமணி சி. கணேசையர் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்,

‘பாரேறு சுன்னைக் குமார சுவாமிய் புலவனுக்கே
ஏரே இடுகுறி யாசிப் புலவ வரனும்பெயர்தான்
பாரேறு மற்றைப் புலவருக்குக் காரணம் பண்புறலாற்
சீரே இடுகுறி காரண மாசித் தீகழுந்ததுவே.

புலவர் குமாரசுவாமி இயற்கையாகவே பாடும் திறமை பெற்றவர். அதனால் அவருக்குரிய புலவரும் இயற்பெய்ரே.

இவர் சுன்னாகம் முருகேச பண்டிதரிடம் தமிழ்க்கல்வி பயின்றார். பன்மொழிப்புலவர் நாகநாத பண்டிதரிடம் வடமொழியைக் கற்றார். வடமொழியைக் கற்றதனால் புலவர் பல வடமொழி நூல்களை மொழிபெயர்த்துப் பல தமிழ் நூல்களை இயற்றியுள்ளார். சமயநூல்களைப் புலவர் தமது குலகுருவாகிய நமச்சிவாய தேசிகரிடம் கற்றார்.

இவரது ஐந்தாம் வயதில் வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்கப்பட்டார். குலகுருவாகிய வேதாரணியம் நமச்சிவாய தேசிகரே வித்தியாரம்பம் செய்து வைத்தார். பின்னர், மல்லாகம் ஆங்கில பாடசாலையிற் சேர்க்கப்பட்டார். இவர் நான்காம் வகுப்பில் கற்று வருங்காலத்தில் ஆங்கிலக் கல்வியினால் விளையக்கூடிய அணாசாரங்களைக் கருத்திற் கொண்ட தகப்பனார் அவரைப்

பாடசாலையினின்றும் நிற்பாட்டினார். பின்னர், சுன்னாகம் முருகேச பண்டிதரிடம் தமிழ்க் கல்வி பயிலுமாறு அனுப்பி வைக்கார். பலவர் தமது குரவர்களாகிய நமச்சிவாய தேசிகர், முருகேச பண்டிதர் நாகநாத பண்டிதர் என்னும் மூவரிடத்தும் மிகக் நன்றியுள்ளவராக இருந்தார். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, மட்டக்களப்புப் புலவர்மணி பெரியதம்பிப் பிள்ளை என்போர் இவரது காலிய பாடசாலையிற் புலவரிடம் பாடங் கேட்டோர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. புலவருடன் நேரே தொடர்பு கொண்டு பாடங் கேட்டோருள் வித்தகம் கந்தையா பிள்ளை, மகாவித்துவான் சி. கணேசையர் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கோர்களாவர்.

புலவர் அவர்கள் செய்த செய்யுள் நூல்கள் பல மாவை இரட்டை மணிமாலை, நகுலேசர் சதகம், சாணக்கிய நீதி வெண்பா, இராமோதந்தம் என்பனவும் அவற்றுள் அடங்கும். இலக்கணச் சந்திரிகை விணைப்பகுபத விளக்கம் என்னும் இலக்கண நூல்களையும் செய்துள்ளார். இலக்கியச் சொல் அகராதி எனும் பெயரிய நாலையும் தந்துள்ளார்கள்.

நாவலர் பெருமானிடம் புலவருக்கு இருந்த பேரன்பினைப் பின்வரும் பாடலிற் காணலாம் :

‘கல்விக் களஞ்சியம் கற்றவர்க் கேறு கருணைவள்ளல் சொல்லித்து வய்பிர சாரகன் பூதிதுலங்கு மெய்யன் நல்லைப் பதியினன் ஆறு முகப்பெரு நாவலனுந் தில்லைப் பதியினன் நட்ராசன் சேவாடி சீர்ந்தனனே.’

நாவலர் பிரிவின்போது புலவர் பாடிய இச்செய்யுளில் நாவலரையே எம்கண் முன் நிறுத்தியிருக்கிறார் புலவர்.

கல்விக் களஞ்சியம், கற்றவர்களில் ஏறு போன்றவர் உள்ளாமளவில் கருணை நிறைந்த வள்ளல்.

சிறந்த சைவப் பிரசங்கி. சைவப் பிரசாரகன் என்றும் விபூதி துலங்கும் மேணியன். நல்லை நகர்ப் பிறந்த நாவலன், பெயருமோ ஆறுமுக நாவலன். தில்லை நடராசனின் பாதத்தில் சேர்ந்தனன் என நாவலரின் மறைவை என் மனத்தில் பதித்திருக்கும் அழகே அழகு.

மாவை இரட்டை மணிமாலையில் எளியநடையில் அரிய பொருள் பொதிந்த பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அதிலிருந்து ஒரு பாடலை எடுத்துக் கொள்வோம்.

‘நீண்மலைகள் சண்முகனை நீத்தியமுத் துக்குமர
சின்மயனை நெஞ்சே தீணந்தினாழும் - பன்மலர்க
வேநித் தீருமாவைத் தொல்பதிசென் ஹெத்துதிநீ
ாவங்க ணீங்கும் பாட.’

வெண்பாப் பாடலில் மாவை - மாவிட்டபுர முருகனை வழிபாடு செய்யும் படி கவிதைநடையில் பாடிய பாடல் இதுவாகும். நினது பாவங்கள் நீங்க மாவைக் கந்தனை வழிபடு. பல மலர்களை அவன் பாதங்களிற் தூவி வழிபடு. மாவிட்டபுரம் பழைய திருத்தலம் அல்லவா? அங்கே நின்மலனாகிய - மலங்கள் நீங்கிய முருகன் குடி கொண்டிருக்கின்றான் - அவன் சண்முகன் - ஆறுமுகங்களையுடைய சண்முகன், முத்துக்குமரன், அவன் ஞான மயமான சின்மயன். அவன்தான் நினது பாவங்களையும் நீக்குவான். ஆகையால் நெஞ்சே! அவனை ஏத்தியேத்தித் தொழுவாயாக என மாவைக் கந்தன் மேல் பாடிய பாடல் சொன்னயம், பொருணயம் பொலிந்த பாடலாக விளங்குகிறது.

கவிநயம் - 26

**புலவர்மணி அல்லூஷ் ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன்
(04-05-1909-2001)**

வெண்பாவிற் புகழேந்தி என்று போற்றப்படுபவர் புகழேந்திப் புலவர். எமது ஈழத் திருநாட்டிலும் வெண்பாவிற்கோர் பெரியதம்பியெனப் போற்றப்பட்ட புலவர் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப் பிள்ளையாவர். அவராலேயே போற்றப்பட்ட புலவர்மணி தான், அல்லூஷ் ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன். இவர் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர். அம்பாறைத் தொகுதியிலுள்ள மருதமுனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். தகப்பனார் பெயர் ஆகும்பா, தாயார் பாத்திமா. 92 ஆண்டு காலம் வாழ்ந்து தமிழக்குத் தொண்டு செய்த முதுபெரும் மரபுக் கவிஞர்.

புலவர்மணி ஏ. பெரிய தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் தமது புலவர்மணிப் பட்டத்தையே ஷரிபுத்தீன் அவர்களுக்கு அளித்து மகிழ்ந்தார். அவரது வாழ்த்துப் பாவில்,

‘வெண்பாவி வென்னைநீ வென்றாய் ஷரிபுத்தீன் நண்பாவென் நாம முனக்களித்தேன் - பண்பாளா வாழி யறுதுமி முள்ளளவும் வாழிந் வாழிநம் தன்பு மலர்ந்து.’

என்று வாழ்த்து மகிழ்வதைக் காணுகின்றோம்.

இவர் சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளாரின் மாணைக்கருமாவார். வட்டாரக் கல்வியதிகாரியாகவும் 42 வருடகாலம் அரசாங்க சேவையில் கடமையாற்றியுள்ளார். இவரடைந்த கெளரவங்களும் பட்டங்களும் பல, ‘இலக்கிய மாமணி’ வெண்பாவிற்புலி, நூரூல்பன்னான், கலாபூஷணம் போன்ற பல பட்டங்கள் இவரை அலங்கரித்தாலும் புலவர்மணி என்ற பட்டத்தையே நிலையாக வைத்துக் கொண்டார்.

உமறுப்புலவரின் புதுக்குஷ்ணாம் என்னும் நாலின் பதுறு படலம் என்னும் பகுதிக்கு உரை எழுதியுள்ளார். நபிமொழி நாற்பது, வீராங்கனை சாஹிதா, உலகியல் விளக்கமும் நம் நாட்டின் நானிலக் காட்சிகளும், முதுவெளி வெண்பாவும் சூறாவளிப் படைப்போரும், ஷரிபுத்தீன் செய்த தமிழ் எனும் கவிதைத் தொகுப்பு ஆகிய கவிதை நூல்கள் புலவர்மணியின் கவித்துவத்தைப் பறைசாற்றி நிற்கின்றன.

‘கனிந்த காதல்’ என்னும் நாட்டார் பாடல் நூலை ஆராய்ச்சி நூலாகவும் வெளியிட்டுள்ளார். இவரது நபிமொழி நாற்பது என்னும் கவிதை நாலுக்கு இலங்கை சாஹித்திய மண்டலப் பரிசும் கிடைத்துள்ளது.

கல்வி வெளியீட்டு திணைக்களத்தில் நான் தமிழ் பாடநூற் பகுதி எழுத்தாளராக, தலைவராக இருந்த காலத்தில் (1967 - 1985) புலவர்மணி, அல்ஹாஜ் ஆழு. ஷரிபுத்தீன் ஆலோசனை சபை உறுப்பினராகக் கடமையாற்றியுள்ளார். எம்முடைய காலப்பகுதியிலேயே 1979-ல் கல்விப் பொதுத் தராதர (பொது)

பாடத்திட்டத்துக்கான ஒரு நால் எழுதும் பணியையும் இவர் செய்தார்.

நமது நாட்டின் வளப்பத்தை அழகாக இரசித்துக் கவிசெய்திருக்கிறார் புலவர்மணி. புலவர்மணியின் ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களில் நானிலக் காட்சிகளையும் நாமும் நயக்கலாம். குறிஞ்சிக் காட்சி பற்றிய அழகான பாடல் ஒன்றையும் கவிநயத்திற்கு எடுத்துக் கொள்வோம். நாகம் என்ற சொல் பல பொருள்களில் நின்று குறிஞ்சி நிலத்தை எம் கண்முன் கொணர்ந்து நயக்க வைக்கின்றது. நாகம் என்ற சொல் வளத்தையும் நயப்போமாக. நாகம் என்பது ஆகாயம், யானை, நாகப்பாம்பு, நாகமணி, புன்னைமரம், கருங்குரங்கு, மலை ஆகிய பொருள்களைத் தரும். அவற்றை அழகுற அணிசெய வைத்து எமது நாட்டுக் குறிஞ்சி நில மலையையும் மலைசார்ந்த நிலக் காட்சியை வர்ணித்திருக்கிறார் புலவர்மணி. அப்பாடலை முதற்கண் நோக்குவோம்.

‘நாகம் பூத்த நடுநிசியில் நாக மிரைக்கு நடந்துவர
நாகம் நெளிந்து நகர்ந்துசூல நாகம் மிதிய் நசங்குண்ணும்
நாக மணி நிலாச்செய்ய நாகக் கொம்பர் மீதமர்ந்து
நாகங் குழவிக் கழுதூடும் நாகம் நாய்ன் செறிநாடே.’

ஆகாயத்தில் நடசத்திரங்கள் பூத்திருக்கின்றன. நேரமோ நடுச் சாமம். அப்போது நாகமாகிய யானை இரைதேடி நடந்து வருகிறது. வழியில் நாகப்பாம்பு நெளிந்து நகர்ந்து செல்கிறது. நடந்து வந்த யானையாகிய நாகம் ஊர்ந்து செல்கிற நாகப்பாம்பை மிதித்து விடுகிறது. நாகம் நசங்குண்ணுகின்றது. நாகப்பாம்பு வாயைத்

திறக்கின்றது. வாயிலிருக்கின்ற நாகமணி மினுங்குகின்றது. நிலாப்போல ஒளி வீசுகின்றது. இதே வேளையில் புன்னை மரத்தில் கொம்பில் - நாகக் கொம்பில் அமர்ந்திருக்கின்ற கருங்குரங்கு தனது குழவிக்கு - குட்டிக்கு அழுதாகிய உணவை ஊட்டுகின்றது. இவற்றையெல்லாம் ஒரே பார்வையில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

உயரமான மலைப்பகுதியை நாட்டின் நடுவில் உள்ளதாகிய - மலை செறிந்த குறிஞ்சி நாடல்லவா எமது இலங்கை நாடு. இயற்கை நிகழ்ச்சிகளை இப்பாடல் எவ்வளவு அழகாகச் சித்திரிக்கின்றன. புலவர்மணியின் இரசனை ஒருபுறம். குறிஞ்சி நில அழகை இப்பாடல் மூலம் எம்மையும் இரசித்து நயக்க வைத்திருக்கிறார். ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங்கள் ஒளி வீசுவதை நாகம் பூத்திருக்கின்றது என வர்ணிக்கிறார் புலவர்மணி. நாகப்பாம்பின் வாயில் நாகமணி ஒளி வீசுவதனை நாகமணி நிலாச் செய்கிறது என வர்ணிக்கிறது. அந்நிலா வெளிச்சத்தில் யானை இரை தேடுகிறது. மிக அருமையான கற்பனையல்லவா? நாம் எல்லோரும் பாடலைப் பாடி நயந்து மகிழ்வோமாக. அப்போது பாடலின் ஒசைநயம், சொன்னயம், பொருண்யம் என்பன எம்காதில் ஒலிக்கும்.

எமது நாட்டுக் கவிஞரான சின்னத்தம்பிப் புலவர் மலைநாட்டு வளங்களைக் கண்டுகளித்தவர். அவரது பாடல் ஒன்றில்,

‘மஞ்ச ஓாவிய மாடங்கள் தோறும்
மயில்கள் யோன்மட வார்கணங் கழும்
அஞ்ச ரோருகப் பள்ளியின் மீமிசை
அன்ன வன்னக் குழாம் விளையாடும்

துஞ்ச மேதி சுறாக்கனைச் சீரச்
சுறாக்க ஓாமிப் பலாக்கனி கீறி
இஞ்சி வேலியின் மஞ்சளிற் போய்விழும்
ஆழ மண்டல நாடங்கள் நாடே.’

என்று தமது பறாளை விநாயகர் பள்ளில் பாடியிருக்கின்றார்.

இதனையொத்த அழகான குறிஞ்சி நிலக் காட்சிப் பாடலொன்றையும் புலவர்மணியின் காட்சியிற் காணபோமாக.

‘நவமணிக் கவண்கல் கொண்டு நம்ரியர் கிள்ளையோச்சத் தவறிக்கல் பலாப்பழுத்தைத் தாக்கியு ட்யாற் புகஞ் சுவறஶ்செய் தகன்று குன்றச் சென்றியிற் கொழுந்துகொய்யும் நவமணி தோளிற் கூடை தகைந்தம ரீழ நாடே.’

புலவர்மணியின் இப்பாடலில் எம் ஆழ நாட்டின் செல்வச் செழிப்பைக் காண்கிறோம். நவமணிகளுக்கும் பேர் பெற்ற நாடல்லவா ஈழநாடு. ஆடவர்கள் கிளிகளை ஒட்டுகிறார்கள். கவண் கொண்டு, கவணில் நவரத்தினக் கற்களைப் பூட்டி கவண் எய்கிறார்கள். அக்கவணில் பூட்டப்பட்ட கல் இலக்குத் தவறிப் பலாப்பழுத்திலே போய் விழுகிறது. பலாக் கணியைக் கிழித்துக் கொண்டு அப்பாலும் செல்லுகின்றது. குறிஞ்சி நாடு அல்லவா, மலையுச்சிகளில் தொழிலாளர் - தேயிலை கொய்யும் பெண்கள் தோளிற் கூடை சுமந்து தேயிலை கொய்கின்றனர். ஆங்குச் சென்ற நவமணிக் கவண் கற்கள் அவர்களது கூடைகளில் விழுந்து பதிகின்றன. அப்போது அக்கூடை நவமணியால் வேயப்பட்ட கூடைகளாக ஓளி வீசுகின்றன. இத்தகைய வளம் நிறைந்த நாடுதான் எமது ஈழநாடு. புலவர்மணியின்

கற்பனையில் எம் ஈழநாட்டின் குறிஞ்சி நிலக் காட்சியை நயந்து நயந்து நிற்போமாக.

மருதக் காட்சி (வயலும் வயல் சார்ந்த)யிலும் புலவர்மணி கம்பரின் மருதக் காட்சியை எம் கண்முன் நிறுத்துகிறார்.

‘தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கந் தாங்க என்ற பாடலை எம் கண்முன் நிறுத்தும் அப்பாடல் பின்வருமாறு :

‘குருவிகள் கானம்பாடக் குறுப்பை தவளைத்தட்ட
மருமகை விளக்கஞ்செய்ய மலர்த்தொகை யலங்கரிப்ப
விருந்தினர் நாரூகொக்கு விரும்பிவந் தமர்ந்திருக்க
திருவிழாக் கோலம்புண்டு தீகழ்த்தருங் கயங்களொல்லாம்’

வயல் நிலத்திலுள்ள குளங்களெல்லாம் (கயம்) திருவிழாக் கோலம் பூண்டிருக்கின்றன. அங்கே குருவிகள் கானம் பாடுகின்றன. இன்னிசை எழும்புகின்றன. தவளைகள் சிறுப்பை யறைகின்றன. பூமொட்டுக்கள் விளக்கு வைக்கின்றன. விரிந்த பூக்கள் அலங்காரஞ் செய்கின்றன. நாரை, கொக்கு என்பன விருந்தினர்களாகக் கூடி நிற்கின்றன. அவைகள் விருப்பத்தோடு வந்து அமர்ந்திருக்கின்றன. அங்கேயுள்ள குளங்களெல்லாம் இவ்வாறு திருவிழாக் கோலம் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு புலவர் மணியின் மருதநிலக் காட்சியையும் கம்பனின் செய்யுளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து நயம் பல கண்டு சுவைப்போமாக.

1987ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தில் பெரும்புயல் வீசியது. சனாமி போன்ற

பேரழிவை ஏற்படுத்தியது. அதைப்பற்றி “குறாவளிப் படைப்போர்” என்ற கவிதை நாலைச் செய்திருக்கிறார். இந்நாலில் பல்வேறு சந்தங்களில் தமது கவிதைகளைப் படைத்திருக்கிறார். புயல் அரக்கனின் கொடுமைகளை ஓசை நயத்தாலும் ஒன்றிய உவமை நயத்தாலும் காட்டுகின்றார் புலவர்மணி. அப்பாடல்களில் ஒன்றை மட்டும் உதாரணத்திற்குத் தந்து புலவர்மணியின் கவிநயத்தை நிறைவு செய்கிறேன்.

‘முறித்தனன் திருச்சனன் மோதினன் மண்ணைப்
பறித்தனன் வீசினன் பரத்தினன் பலபாற்
செறிந்தன ஞுடைத்தனன் செகுத்தனன் குவித்தே
நெறித்தனன் விழுத்தினன் எதிர்த்தவை யனைத்தும்’

கவிநயம் - 27

**கவிஞர் நீலாவணன் (சின்னத்துரை)
(31-6-1931 - 12-1-1975)**

இவங்கைப் புலவர்களின் தனிப்பாடல்கள் பற்றிய கவிநய உரையில் அண்மைக் காலத்தில் எம்மோடு வாழ்ந்து மறைந்த புலவர்கள் பலரின் பாடல்களையும் எடுத்துக் கொண்டோம். இப்புலவர்கள் வரிசையில் கவிஞர் நீலாவணன்து பாடல்களை இன்றைய கவிநயத்திற்கு எடுத்துக் கொள்கிறோம். கவிஞர் நீலாவணனின் இயற் பெயர் சின்னத்துரை. பிறந்த இடம் மட்டக்களப்பிலுள்ள பெரிய நீலாவணை. எனவே, இவரும் தனது பெயரை நீலாவணன் எனப் புணைந்து கொண்டார். திரு. வே. சிவக்கொழுந்து என்பவர் தமது பெயரை எவ்வாறு யாழ்ப்பாணன் எனப் புணைந்து கவி செய்தாரோ அவ்வாறே இவரும் தமது பெயரை நீலாவணனாகப் புணைந்து கவி செய்து புகழ் பெற்றார்.

பாரதியார், பாரதிதாசன் என்போர்கள் கவிதையிலே புரட்சி செய்தவர்கள். புதுமைக் கவிகளாகப்

போற்றப்படுபவர்கள். சொல் புதிது, பொருள் புதிதாகக் கவி செய்தவர்கள். இலங்கை நாட்டிலும் இவர்களைப் போன்று மரபு வழி நின்று பழகு தமிழிலே பாக்கள் செய்த புலவர்கள் பலர் உளர். இவர்கள் தமது பாடல்களில் எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொது சனம் விரும்பும் மெட்டு என்பவற்றைக் கையாண்டுள்ளனர். இவ்வாறு செய்து தமிழ் மொழிக்குப் புத்துயிர் ஊட்டியும், புத்தொளி நல்கியும் உள்ளனர்.

வேளாண்மை (குறுங்காவியம்), வழி கவிதைத் தொகுதி என்பன நீலாவணனின் கவிதையாக்க நெறியை விளக்கி நிற்கின்றன. இவற்றைவிடச் சஞ்சிகைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ள தனிப்பாடல்களும் தனித்துவம் வாய்ந்தனவாக விளங்குகின்றன. கவிதை, கவிதை நாடகம், சிறுகாப்பியம் என்ற வகைகளில் பல கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். 1931ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1975ஆம் ஆண்டு வரையில் எம்மிடையே வாழ்ந்து மறைந்த இக்கவிஞர் எமது அண்மைக்காலக் கவிதை வளர்ச்சியில் பெருந் தொண்டாற்றியுள்ளார் என்றே கூற வேண்டும்.

நீலாவணனின் படைப்புகளை மதிப்பீடு செய்தவர்கள் அவரது மரபு வழிவந்த பழகு தமிழ் நடையைப் பாராட்டியுள்ளார்கள். வேளாண்மை என்ற குறுங்காவியத்தைக் கம்பனின் காம்பீரியத்தோடு விருத்தப்பாக்களாற் பாடியிருக்கிறார். அதில்

மட்டக்களப்பின் பழகு தமிழ்ச் சொற்கள் தாழும் இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்றிருக்கின்றன. “ஏற்றியாப் பெண்களும் கவி இசைக்கும் தெற்கு மட்டக்களப்பின் கவிவளம் வேளாண்மை என்னும் இவரது குறுங் காவியத்தில் இலக்கணக் கரைகளுக்குள் அடங்கிச் சான்றோர் கவியெனக் கிடந்த கோதாவரியாகப் பாய்கிறது” என நாலுக்கு முன்னுரை எழுதியுள்ள வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது மிகவும் பொருத்தமான கூற்றாகும்.

நீலாவணன் எல்லா யாப்புருவங்களையும் நன்றாகக் கையாளும் ஆற்றல் உடையவர். உவமை, உருவகம், தற்குறிப்பேற்றம் போன்ற அணிகளையும் ஸாவகமாகக் கையாண்டுள்ளார்.

வேளாண்மை எனும் குறுங்காவியத்தில் ‘பொழுது காலித்தது’ (குரிய உதயம்) பற்றிய அவரது பாடல் ஒன்றினைப் பார்ப்போம்,

‘ஆழிப்பெண் கரு மாரிக்கு
அருகிருந் தலுவல் பார்த்த
ஏழைப்பெண் ஸிருந்டு பிள்ளை
இரவியைக் கழுவி வானத்
தூளியில் வளர்த்தி ஊத்தைக்
தூணியோடும் துறையை நோக்கி
நாளியாய் விட்ட தென்கீற
நடந்தனள் விழய ஓச்சு.’

இப்பாடல் சூரிய உதயத்தைப் பற்றிய பாடல் ஆகும். விடியல் ஆச்சு - விடியற் காலம் ஆகிவிட்டது என்பது பொருளாகும். ஆழி என்பது பொருளாகும், ஆழி என்பது சமுத்திரம், கருமாரி - கரியமாரி - கருமாரித் தெய்வமும் ஆழ். இரவி - சூரியன், வானத்தூளி - ஆகாயப் புழுதி, நாளியாய் விட்டது - நாழிகையாகி விட்டது. நேரமாகி விட்டது. ஆழிப் பெண்ணாகிய (சமுத்திரமாகிய) கருமாரிக்கு அருகிருந்து அலுவல் (பக்கத்திலிருந்து தொண்டு செய்த) பார்த்த ஏழைப்பெண் இருட்டு (ஏழைப் பெண்ணாகிய இருட்டு) எங்கிறார் கவிஞர். அந்த ஏழைப் பெண்ணாகிய இருட்டு, பிள்ளையாகிய இரவியைக் (சூரியனை) கழுவி - சுத்தமாக்கிக் கழுவுகிறாள். பின்னர் அப்பிள்ளையை வானத்தூளியில் - ஆகாயப் புழுதியில் வளர்த்தி (கிடத்தி) விடுகிறாள். இப்போது அழுக்குத் துணிமணி தோய்க்க வேண்டிய வேலை அப்பெண்ணுக்கு இருக்கிறது. எனவே, ஊத்தைத் துணியோடும் துறையை நீர்த்துறையை நோக்கி (நாடிச்) செல்லுகிறாள். அதுவும் நாளியாய் விட்டதென்றே நடந்தாள். விடியலும் ஆயிற்று.

ஆழிப் பெண்ணாகிய கருமாரி என்றும் அவளுக்கு அருகிலிருந்த இருட்டை ஏழைப் பெண்ணாகிய இருட்டு என்றும், சூரியனைப் பிள்ளையாகிய இரவியென்றும், ஆகாயத்தை வானமாகிய தூளியென்றும், இருள் விலகலை ஊத்தைத் துணியோடும் துறையை நோக்கி நடந்தாள் என்றும் உருவக அணியை நயமாகக் கையாண்டிருக்கிறார் கவிஞர் நீலாவணன்.

கவிஞர் இலக்கணச் சுத்தமான செய்யுள் வடிவங்களையே கையாண்டிருக்கிறார். சந்துச் சொற்களைக் கையாண்டிருக்கிறார். எனினும், பேச்சு நடையின் பண்பினையும் கவிதைகளில் கொண்டு வந்துள்ளதைக் காண்கின்றோம். இப்பாடலிலும் விடியல் ஆயிற்று என்பதை விடியல் ஆச்ச எனவே பாடியிருக்கின்றார். இவரது கவிதைக் கோட்பாட்டினைப் பின்வரும் பாடங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

‘சனாத்துள் மனித குலத்துள் சமைந்து பாதுவாகி
தனித்துப் புவியில் நிலைக்கத் தகுந்த யாருளாகி
மனத்தின் அகண்ட வலைக்குள் புகுந்து சிறையாகும்
நினைப்பில் புகுந்த தொகுப்பின் விளக்கம் கவியாகும்.

கணாத்தில் குறித்த இடத்தில் இலக்கம் பிசகாமல்
இணக்கப் படுத்தல் அதைப்போல் இசைத்துத் தெளிவாகி
மினுக்கி மினுக்கி விதிர்த்து மதர்த்த அழகோடு
உணர்ச்சிப் பெருக்கில் நனைத்துப் பிழிந்த கவியாகும்.

பழமை க்படந்த மனதுள் விளைந்து பயிராகி
செழுமை நிறைந்து புதுமை குழழந்து விளைவாகி
அழகும் பொலிந்து அறமும் விளைந்து கலையாகி
இளமைக் கயிற்றில் அழகைத் தொடுத்தல் கவியாகும்.’

மக்கள் குலத்துள் பொதுவாகச் சமைந்து நிற்க வேண்டும். பூமியில் நிலைத்து நிற்கத்தக்க பொருளாக

இருத்தல் வேண்டும். மனச் சிறையில் புகுந்து நினைவில் நிற்றல் வேண்டும். இசை பிச்காத ஒசை அழகோடு, உணார்ச்சி நிறைந்ததாக விளங்கல் வேண்டும். பழையையில் விளைந்த புதுமையாக இருத்தல் வேண்டும். அழகுடன் அறத்தையும் கொண்டதாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற கவிதைப் பண்புகளைக் கவிஞர் தமது கோட்பாடாகக் கொண்டே கவிப்படைத்துள்ளார். பழைய கிடந்த மனதுள் பயிராகி செழுமை நிறைந்து புதுமை குழைந்து விளைவாகி, அழகும் பொலிந்து, அறமும் விளைந்து கலையாகி என்று அவர் கூறும் பாங்கிலேயே அவரது சிறந்த கவிதைக் கோட்பாடு தெளிவாகிறது. கவிக்கு அழகு இளமை வேண்டுமென்பதை இளமைக் கயிற்றில் அழகைத் தொடுத்தல் கவியாகும் என்று அழகாக இளமை நயத்துடன் கவி படைத்துள்ளார் நீலாவணன்.

கவிஞர் நீலாவணன் ஆரம்ப காலத்தில் அழகியல் நோக்கைக் கொண்டிருந்தார் என்பதை இவரது ஆரம்பகாலக் கவிதைகள் காட்டும். ஆனால், 1960 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு அவரது நோக்குச் சமூக நோக்காகப் பரிணமித்தமையையும் நாம் காணலாம். உதாரணத்திற்கு அவரது ஆரம்பகாலக் கவிதையொன்றைப் பார்ப்போம்.

‘மழுஸை மைந்தர் குழுஸை யாஸழு
மலரின் வண்டின் இனிய ஒசை
கழுக மாகும் குரலி னாலென்
கவிதை நெஞ்சும் உருகி வார்.’

என்று இயற்கை ஏழிலில் மனதைப் பறிகொடுத்து இனிய உணர்வுகளைக் கவிதையாகத் தந்துள்ளார். தளிர்களாகிய மதுவை உண்ட குயிலே - மாங்குயிலே நீ பாடு, இனிய குரலால் பாடு என் கவிதை நெஞ்சம் உருகி வார என அழகாகப் பாடுகிறார். அத்தோடு நல்ல உவமை உருவகங்களைப் புதுமையான முறையிலே கையாண்டு பழைய பாடல்களுக்குள் பெருமை மகிமைகளைப் பாடுங்குயிலுக்குப் பாராட்டுப் பாடுகிறார். அப்பாடல் பின்வருமாறு :

‘வெண்டை மரம்காய்த்த இளம்
விஞ்சாத்த விரலால் - இதய
வீசைதனை மீட்டிப் பூங்குயிலொத்தகுரலால்
பண்டைநம் முன்னோரின் பாடல்பலதரலால்
கழுத்தில் பாமாகைதூவா பைந்தமிழ்ப்பரலால்’

என்ற பாடலில் விரலுக்கு இளம் வெண்டைக்காயினை உவமானமாகக் காட்டுகின்றார். பண்டைப் பழைமையும் இன்றைப் புதுமை எளிமையும் கலந்த பாடல் இது. குரலுக்குப் பூங்குயிலின் குரலை உவமானமாகக் காட்டுகின்றார். இதயத்தை வீணையாக உருவகித்து இதய வீணைதனை மீட்டி எனப் பாடுகிறார். அவ்வாறே பைந்தமிழைப் பரலாக்கி (மணிகளாக்கி) பாமாலை பாவாகிய மாலை குட்டுகின்றார். இவ்விடங்களில் உருவக அணியை அழகாகப் பயன்படுத்தி உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் கவிஞர் நீலாவணன்.

நோக்கு என்ற புதுமைப் பாட்டிலே வெளிவந்த
கவிஞர் நீலாவணனின் பாடல் இரண்டினை எடுத்துக்
கொள்வோம்.

‘மாசிமாத மழைப்பனி - மண்மகள்
மரகதத்தினில் நித்திலம் கொட்டியும்
தூகுநீவிய மெத்தெனும் போர்வையுள்
துயில்சிறாள் வெகுதூரத்தே தாய்மையின்
பாசம் முற்றிக்கனிந்து குழூத்தலூர்
பகுதன் கன்றை ‘இம்...மா’ என்றழைக்குது
சுவசிறின்ற குமர் இருட்கன்னியின்
கொய்யகத்தினை வெய்யவன் பற்றினான்’

என்ற பாடலில் மண்மகள் - பூமாதேவி மாசி மாத
மழைப்பனிக் காலத்தில் இருந்த விதத்தை மரகதத்தினில்
நித்திலம் கொட்டியும் (மரகதம் போன்ற பச்சை நிலத்தில்)
சிவப்பு மாணிக்கக் கற்கள் பதித்து தூச தடவிய
மென்மையான போர்வையுள் துயில்கிறாள். நித்திரை
செய்கிறாள் என்கிறார். வெகு தூரத்தில் தாய்ப்பச ஒன்று
கன்றை நினைந்து ‘இம்மா’ என்று கதறுகிறது. அதனையே
ஆழகாக வெகுதூரத்தே, தாய்மையின் பாசம் முற்றிக் கனிந்து
குழூத்த ஓர் பசு தன் கன்றை ‘இம்...மா’ என்றழைக்குது
என்கிறார். அப்பொழுது காலை நேரம். இருள் மெல்ல
அகன்று சூரிய வெளிச்சம் தோன்றுகிறது. இந்த இருளை
இருளாகிய கன்னிப் பெண் என உருவகிக்கிறார். இருள்
விலக, வெய்யவணாகிய சூரியன் எழுந்த காட்சியை சூசி
நின்றகுமர். இருட்கன்னியின் கொய்யகத்தை (கொய்ச்சும்)

வெய்யவன் பற்றினான் என்று தற்குறிப்பேற்ற அணியில் கூறுகிறார் கவிஞர் நீலாவணன். அழைக்குது, கொய்யகம் போன்ற பேச்சு வழக்குச் சொற்களையும் திறம்படப் பாடலில் கையாண்டிருக்கிறார்.

எதுகை, மோனைகள் அமைய, ஒசை நயம் விளங்க அமைந்த பாடல்கள் சரள நடையில் அமைந்து கவித்துவம் பெறுகின்றன.

இதற்கு உதாரணமாக அவரது காதலி வீடு என்ற பாடலின் ஒரு பகுதியை மட்டும் பார்ப்போம். ஒரு கடிதம் போல் அமைந்த பாடல் இது,

‘காதல்மன்ன, நின்காயிதும் கண்டனம்
கவிதைபோல ஏழுதியுள் ஸீர்கள்ஜிப்
பேதைமீதிலும் காதல் அரும்பிய
பேற்றையுன்னிப் பொரிதும் மகிழ்ந்தனம்
ஆதலாவின்று சிற்பகல் ஜந்தரை
அளவில், ஸீட்டனில் ஆரும்கிரார்புதுக்
காதலர்க் கிடுக்கண்கள் புரிவதற்
காக, வெண்ணிலா காவிக்குமுன்னாரே

வந்தென்னில்லில் தனிமையில் என்னாடு
வார்த்தையாட்டனும் பொய்யபல் உதிருமோ?
இந்தக்காலம் தமிழை வளர்ப்பவர்
என்றுதாளில் ஏழுதுகின் றார்களோ
அந்த மேதைகள்கூட உம் காயிதும்

அதனைப்போல எழுதவாங் கவுன்மா?
 வந்தனம் வெறும் வார்த்தையில் நன்றியை
 வழங்கின்னன.....? அத்தான்வந்து போகவும்'

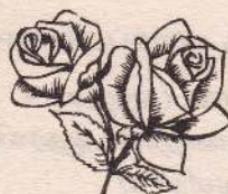
என்பதில் கடிதமும் கவிதை நடைபெறுவதையும் சொற்கவை, பொருட்சவை குன்றாது ஒசை நயத்துடன் அமைந்திருப்பதையும் காண்கின்றோம். இலக்கண நடையுடன் கலந்த பேச்சு மொழிச் சொற்களும் யதார்த்த நிலையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. நின் காயிதம் - காகிதம் கண்டனம், வெண்ணிலாக் காலிக்கு முன்னரே அத்தான் வந்து போகவும் போன்ற அடிகளில் பேச்சு வழக்குச் சொற்களும் இலக்கண வரம்புள் நின்று கவிதைக்கு மெருகு ஊட்டுகின்றன. செந்தமிழை வளர்ப்பதில் கவிஞர் நீலாவணன் கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார் என்பதை அவரது கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

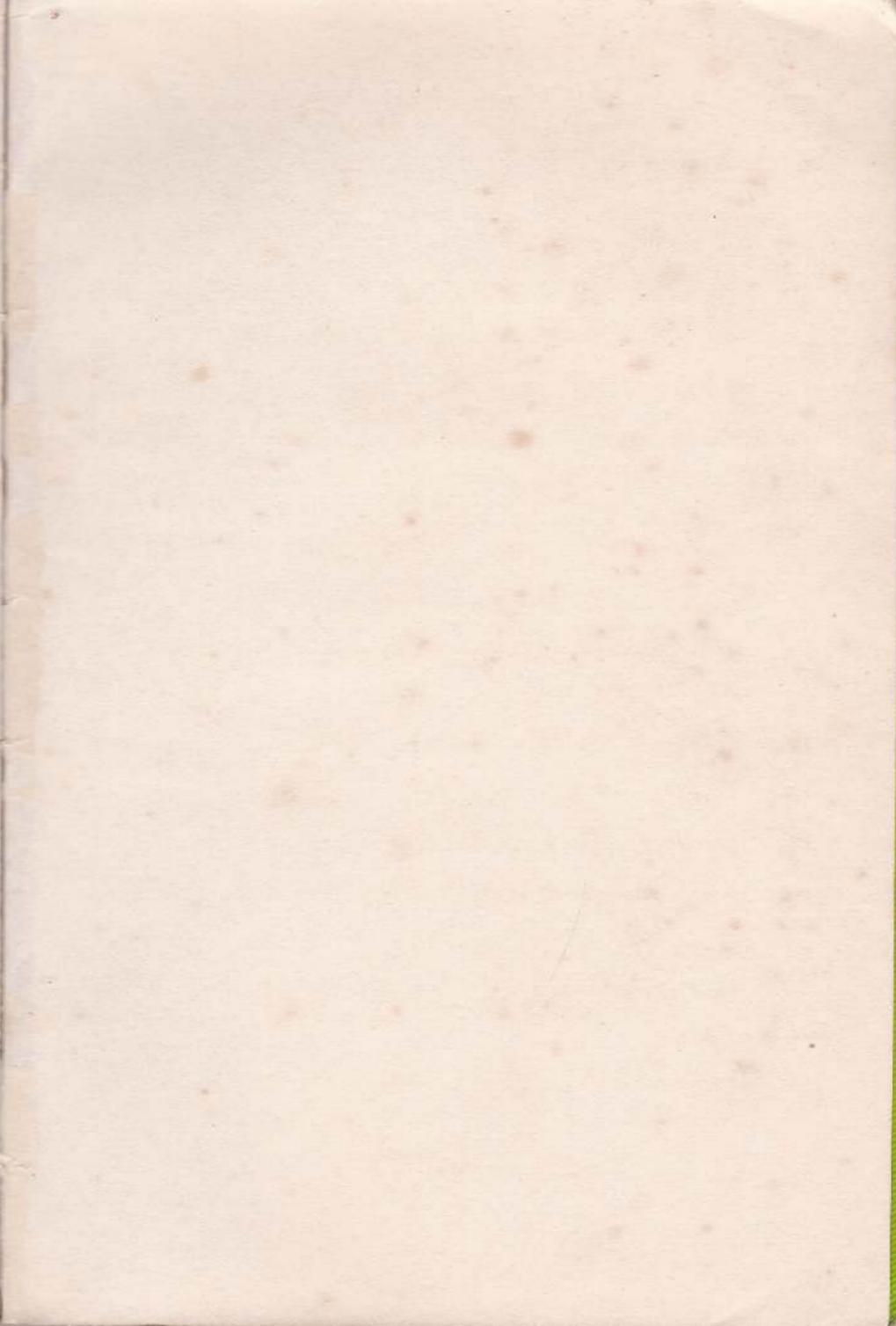

நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. ஜாதுகங் கதநுகள் (கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு)
2. திளங்கைப் பாசுறைத் திறம் (இலங்கைச் சாரணைச் சிறுவர் சங்க வெளியீடு)
3. ஞறும்பு முயற்சுஞ்சுகள் (பாதுகாப்புப் பற்றிய கதை) (யுனிசேவ் நிறுவனத்தின் ஆகரவில் கல்வி வெளியீட்டு திணைக்கள வெளியீடு)
4. இதுயனின் மனமாற்றம் (சுத்தம் பற்றிய கதை) 1ஆம் தரம் (யுனிசேவ் நிறுவனத்தின் ஆகரவில் கல்வி வெளியீட்டு திணைக்கள வெளியீடு)
5. நல்ல முயல் (சுத்துணவு பற்றிய சித்திரக்கதை) 2ஆம் தரம் (யுனிசேவ் நிறுவனத்தின் ஆகரவில் கல்வி வெளியீட்டு திணைக்கள வெளியீடு)
6. கண்பார்வை ருறைந்து முயல் (கண் வைத்தியம் பற்றிய கதை) 3ஆம் தரம் (யுனிசேவ் நிறுவனத்தின் ஆகரவில் கல்வி வெளியீட்டு திணைக்கள வெளியீடு)
7. தீவி (குழந்தை வளர்ப்புக் கதை) 4ஆம் தரம்.
8. சிறுவர் சுற்றுலா (சுற்றுலாக் கதை) 5ஆம் தரம் (யுனிசேவ் நிறுவனத்தின் ஆகரவில் கல்வி வெளியீட்டு திணைக்கள வெளியீடு)

9. வீராமத் ரூதாழில் முறைகள் 5ஆம் தரம் (யுனிசெவ் நிறுவனத்தின் ஆதரவில் கல்வி வெளியீட்டு திணைக்கள வெளியீடு)
10. பாடசாலை முன்னிகலப் பிள்ளைகளின் சொல்லள விருத்தி : தயிற் சொல்லள ஆய்வு
11. சேநுபந்தனம் (மொழிபெயர்ப்பு - சிங்களக் கதைகள்)
12. சேநுபந்தனம் - மறுமதிப்பு (இந்தியா - நியூ சென்சரி புக் ஹவுஸ் (பி.) லிட் வெளியீடு)
13. வெமள வெற்றி துா (மொழிபெயர்ப்பு - தமிழ்க்கதைகள்) (ஜனதா லேக்க பெரமுன) மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணி.
14. ஓர் ஒப்பீட்டு திணக்கிய ஆய்வு தயிற் - ஜிங்கள திணக்கிய உறவு.
15. கவிஞருத் ரூதாகுப்பு - I, சிறுவர் பாடல்.
16. சிறுவர் பாடல் - தமிழ்நாடு காந்தளகம் வெளியீடு.
17. நாய்ளாந்துச் சிறுவர்களின் நாட்டார் கறுதுகள்
18. சுரள வெமளா - தினகு தயிற்
19. பாட்டுப் பாடுகளாம் (தமிழ், சிங்கள, ஆங்கில மொழிகளில்.)

இந்நூலாசிரியர் யற்றி...

பன்மொழிப் புலவர் த. கணகரத்தினம் அவர்கள் கல்வி வெளியிட்டுத் தினைக்களத்தில் 18 வருடங்களாகத் தமிழ்ப் பாடநூற் பகுதி எழுத்தாளராக, பிரதான பதிப்பாசிரியராக, தலைவராகக் கடமையாற்றிப் பல பாடநூல்களை வெளியிட்டவர். தமிழ்ச் சங்கத்தின் நீண்டகால ஆயுன் உறுப்பினர், துணைச் செயலர், துணைத்தலைவர் பதவிகளிலும் இருந்தவர். கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க வெளியிடாகத் தமிழ் சிங்கள உறவு (ஆய்வுநூல்) ‘சேதுபந்தனம் (சிங்களச் சிறுகதைகள்)’ ஜாதகக் கதைகள், தாய்லாந்துச் சிறுவர்களின் நாட்டார் கதைகள், சிறுவர் பாடல் முதலிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டவர்.

இவரது நூல்கள் சாகித்திய மன்றங்களும், இலங்கை நூல்பிவிருத்திச் சபை, இலங்கை அரசு கரும்பொழித் தினைக்களம் ஆகியவற்றின் பரிசிலகளையும் பாராட்டையும் பெறறவை. சிங்கள தமிழ்மொழி உறவுக்கும் இனமொழி ஒற்றுமைக்கும் இசையமைந்த பாடல்கள் வாயிலாகவும் பணியாற்றும் வகையில் சிங்கள தமிழ் மொழிப் பாடல்களை நவீன முறையில் ‘பாட்டுப் பாடுவோம்’ என்ற நூலாகப் படைத்துள்ளார். மனிமேகலை வெளியிடாக கவிநயம் - ஈழநாட்டுப் புலவர்களின் தனிப்பாடல்கள் பற்றிய வாணோலிப் பேச்கக்கள் நூல் வடிவில் வெளிவருவதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

மேலும், புலவரின் 80 வயதுப் பூர்த்தி நினைவாக இந்நூலை வெளியிடுவதிலும் மிக மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

பதிப்பந்தானர்